

พัฒนาการของความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลและความหมายทางกาลและการณ์ลักษณะ
ในภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยในการถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีต

นายสุริยะ ศรีพรหม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2557

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

DEVELOPMENT OF THE RELATIONSHIP BETWEEN TENSE FORMS
AND TEMPORAL-ASPECTUAL MEANINGS IN ENGLISH IN RELATING
PAST EVENTS BY THAI LEARNERS

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Doctor of Philosophy Program in Linguistics
Department of Linguistics
Faculty of Arts
Chulalongkorn University
Academic Year 2014
Copyright of Chulalongkorn University

สุริยะ ศรีพรหม : พัฒนาการของความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลและความหมายทางกาลและการณ์ลักษณะในภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยในการถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีต (DEVELOPMENT OF THE RELATIONSHIP BETWEEN TENSE FORMS AND TEMPORAL-ASPECTUAL MEANINGS IN ENGLISH IN RELATING PAST EVENTS BY THAI LEARNERS) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผศ. ดร. ชีราภรณ์ รัตธรรมกุล, หน้า.

งานวิจัยนี้มุ่งวิเคราะห์พัฒนาการของความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลและความหมายทางกาลและการณ์ลักษณะในภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยในการถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีตและวิเคราะห์อิทธิพลของการณ์ลักษณะประจำคำและหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาต่อการปรากฏของรูปกาล รูปกาลที่ศึกษามี 6 รูปกาลได้แก่ 1. รูปกาล simple past (worked) 2. รูปกาล past progressive (was working) 3. รูปกาล present perfect simple (has/have worked) 4. รูปกาล present perfect progressive (has/have been working) 5. รูปกาล past perfect simple (had worked) 6. รูปกาล past perfect progressive (had been working) ข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัยนี้ได้จากการเก็บข้อมูลจากผู้เรียนชาวไทยสามกลุ่มตามระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ คือ ผู้เรียนกลุ่มความสามารถจำกัด ผู้เรียนกลุ่มความสามารถปานกลาง และผู้เรียนกลุ่มความสามารถสูง วิธีการเก็บข้อมูลคือแบบทดสอบโคลซและการเขียนเล่าเรื่องอดีตจำนวนสองเรื่อง

ผลวิเคราะห์พัฒนาการของความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลและความหมายทางกาลและการณ์ลักษณะพบว่ากลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาลได้ถูกต้องมากขึ้นและหลากหลายมากขึ้นเมื่อระดับความสามารถทางภาษาสูงขึ้น ในแบบทดสอบโคลซ กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล simple past ได้ถูกต้องมากที่สุด (มากกว่าร้อยละ 50) ในขณะที่กลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล simple past และรูปกาล past progressive ได้ถูกต้องมากที่สุด (มากกว่าร้อยละ 75 และมากกว่าร้อยละ 90 ตามลำดับ) รูปกาล past perfect progressive เป็นรูปกาลที่ยากที่สุดสำหรับทุกกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มความสามารถสูงและกลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาลนี้ได้ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 25 และน้อยกว่าร้อยละ 5 ตามลำดับ กลุ่มความสามารถจำกัดไม่สามารถใช้รูปกาลนี้ได้ถูกต้องเลย ในเรื่องเล่า พบการใช้รูปกาลเพียง 3 รูปคือรูปกาล simple past รูปกาล past progressive และรูปกาล past perfect simple ทุกกลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาล simple past ได้ถูกต้องมากที่สุดและใช้รูปกาล past perfect simple ได้ถูกต้องน้อยที่สุด สาเหตุที่ทำให้รูปกาล simple past ใช้ได้ถูกต้องมากที่สุดในทุกเรื่องเล่า งาน รูปกาล past perfect progressive ใช้ได้ถูกต้องน้อยที่สุดในแบบทดสอบโคลซ และรูปกาล past perfect simple ใช้ได้ถูกต้องน้อยที่สุดในเรื่องเล่ามี 2 สาเหตุคือรูปภาษาและความหมาย รูปกาล simple past มีรูปภาษาและความหมายซับซ้อนน้อยที่สุดใน 6 รูปกาลที่ศึกษา จึงทำให้รูปกาลนี้ใช้ได้ง่ายที่สุด แต่รูปกาล past perfect simple และรูปกาล past perfect progressive มีรูปภาษาและความหมายที่ซับซ้อนมากที่สุด จึงทำให้ใช้ได้ยากที่สุด

ผลวิเคราะห์อิทธิพลของการณ์ลักษณะประจำคำต่อการปรากฏของรูปกาล simple past ในเรื่องเล่าและการปรากฏของรูปกาล past progressive ในแบบทดสอบโคลซ พบว่าผลของทุกกลุ่มตัวอย่างสนับสนุนสมมติฐานการณ์ลักษณะ แต่ในแบบทดสอบโคลซ ผลการปรากฏของรูปกาล simple past ตามการณ์ลักษณะประจำคำของกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงสนับสนุนสมมติฐานการณ์ลักษณะ ในกลุ่มความสามารถจำกัด พบว่ารูปกาล simple past ปรากฏร่วมกับการณ์ลักษณะทุกประเภทเป็นจำนวนพอๆ กัน ผลดังกล่าวจึงสนับสนุนสมมติฐานรูปกาลอดีตโดยปริยาย

ผลวิเคราะห์อิทธิพลของหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาต่อการปรากฏของรูปอดีตกาลในเรื่องเล่า พบว่าในอนุพากย์ที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา กลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปอดีตกาลซึ่งเป็นวิธีการทางหน่วยคำทางไวยากรณ์ร่วมกับหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาซึ่งเป็นวิธีการทางคำศัพท์มากกว่าร้อยละ 75 และร้อยละ 90 ตามลำดับ แต่กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปอดีตกาลร่วมกับหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาประมาณร้อยละ 50 สรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาลหรือวิธีการทางหน่วยคำทางไวยากรณ์ได้มากขึ้นเมื่อระดับความสามารถทางภาษาสูงขึ้น นอกจากนี้ ยังพบว่าทุกกลุ่มตัวอย่างเล่าเรื่องด้วยการเรียงลำดับเหตุการณ์ตามลำดับเวลา ซึ่งเป็นวิธีการทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ในการแสดงเวลาของเหตุการณ์

ภาควิชา ภาษาศาสตร์

ลายมือชื่อนิติดี .....

สาขาวิชา ภาษาศาสตร์

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก .....

ปีการศึกษา 2557

5080234022 : MAJOR LINGUISTICS

KEYWORDS: SECOND LANGUAGE ACQUISITION / TENSE / GRAMMATICAL ASPECT / LEXICAL ASPECT

SURIYA SRIPHROM: DEVELOPMENT OF THE RELATIONSHIP BETWEEN TENSE FORMS AND TEMPORAL-ASPECTUAL MEANINGS IN ENGLISH IN RELATING PAST EVENTS BY THAI LEARNERS. ADVISOR: ASST. PROF. THEERAPORN RATITAMKUL, Ph.D., pp.

The objectives of the present study are to analyze development of the relationship between tense forms and temporal-aspectual meanings in English when used by Thai learners to relate past events and to analyze the influence of lexical aspects and temporal adverbials on the use of tense forms. Six tense forms are investigated: 1. simple past (worked) 2. past progressive (was/were working) 3. present perfect simple (has/have worked) 4. present perfect progressive (has/have been working) 5. past perfect simple (had worked) and 6. past perfect progressive (had been working). The data used in this study was elicited from Thai learners of three different proficiency levels: limited-proficiency learners, moderate-proficiency learners and high-proficiency learners. The elicitation tasks were a cloze test and two written narratives.

Regarding development of the relationship between tense forms and temporal-aspectual meanings, it is found that subjects used tense forms more accurately and more variably as their proficiency increased. In the cloze test, the limited-proficiency group correctly used simple past most (in more than 50% of instances) whereas the moderate-proficiency and high-proficiency groups correctly used simple past and past progressive most (in more than 75% and 90% of instances, respectively). Past perfect progressive was the most difficult tense form for all groups. The high-proficiency and moderate-proficiency groups used it correctly in less than 25% and 5% of instances, respectively whereas the low-proficiency group could not use it correctly at all. In the narratives, three tense forms were found: simple past, past progressive and past perfect simple. All groups used simple past most correctly and past perfect simple least correctly. The causes which account for the high rate of correct use of simple past in both tasks and for the low rate of correct use of both past perfect progressive in the cloze test and past perfect simple in the narratives are tense forms and meanings. Among the six tense forms in this study, simple past is the least complex morphologically and semantically, and so was the easiest tense form to use. Conversely, past perfect simple and past perfect progressive are the most complex morphologically and semantically, and therefore the most difficult tense forms to use correctly.

Regarding the influence of lexical aspects, it is found that, across lexical aspects, the distribution of simple past tense form in the narratives and the distribution of past progressive tense form in the cloze test of all groups support Aspect Hypothesis. However, in the cloze test, the distribution of simple past tense form across lexical aspects of the moderate-proficiency and high-proficiency groups only partially supports Aspect Hypothesis. In the limited-proficiency group, the proportion of simple past tense form was found to be more or less equal across lexical aspects. This supports Default Past Tense Hypothesis.

Regarding the influence of temporal adverbials on the use of past tenses in the narratives, it is found that, in clauses with temporal adverbials, the moderate-proficiency and high-proficiency groups used past tenses, which are morphological means, together with temporal adverbials, which are lexical means, in more than 75% and 90% of instances, respectively. However, the limited-proficiency group used past tenses together with temporal adverbials in around only 50% of instances. It is concluded that the subjects used tense forms or morphological means more frequently as their proficiency increased. Moreover, it is found that the subjects narrated the stories in a chronological order, which is a pragmatic means to express temporality.

Department: Linguistics

Field of Study: Linguistics

Academic Year: 2014

Student's Signature .....

Advisor's Signature .....

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีราภรณ์ รติธรรมกุล เป็นอย่างสูงที่ให้ความกรุณาเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์สำหรับความเมตตา ความห่วงใย การเอาใจใส่ ความทุ่มเท และความอดทน จงงานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี และขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ที่กรุณาถ่ายทอดความรู้ทางภาษาศาสตร์จิตวิทยาและการรับภาษาให้แก่ผู้วิจัย

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.กิงกาญจน์ เทพกาญจนา เป็นอย่างสูงที่ให้ความกรุณาเป็นประธานคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.วิโรจน์ อรุณมานะกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.หนึ่งทัย แรงผลสัมฤทธิ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.ทัศนาลัย บุรพาชีพ ที่ให้ความกรุณาเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ขอขอบคุณสำหรับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่ผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุงวิทยานิพนธ์เล่มนี้ให้ดีขึ้น

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชลธิป ชาญชัยฤกษ์ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ สถาบันภาษา อาจารย์ ดร.กานดาพร เจริญกิจบรร ออาจารย์ ดร.วรวรรณา เพ็ชรกิจ และอาจารย์ผู้สอนวิชา Experiential English ที่กรุณาสละเวลาในคาบเรียนให้ผู้วิจัยได้ประชาสัมพันธ์หากกลุ่มตัวอย่าง ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิทยาวัฒน์ พิทยาภรณ์ และผู้ช่วยสอนวิชาภาษาที่สนทนาที่กรุณาสละเวลาในคาบเรียนให้ผู้วิจัยได้ประชาสัมพันธ์หากกลุ่มตัวอย่าง ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร.มนสิการ เสงสุวรรณ คณะครุศาสตร์ ที่กรุณาสละเวลาในคาบเรียนให้ผู้วิจัยได้ประชาสัมพันธ์หากกลุ่มตัวอย่าง และขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ เพ็ญพรรณ ยิ่งคง อนุสาสทหอพักหญิง ที่กรุณาอนุญาตให้ผู้วิจัยได้ติดประกาศประชาสัมพันธ์หากกลุ่มตัวอย่างภายในหอพักหญิง

และท้ายที่สุด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อคุณแม่ของผู้วิจัย ญาติผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือ สำหรับความรัก ความห่วงใย และกำลังใจที่มีให้แก่ผู้วิจัย ขอขอบคุณพี่ๆ น้องๆ ภาควิชาภาษาศาสตร์ จุฬาฯ ที่คอยให้กำลังใจและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางภาษาศาสตร์ ขอขอบคุณเพื่อนๆ รุ่นพี่ รุ่นน้องอักษรศาสตร์และเพื่อนร่วมงานที่ศูนย์บริการวิชาการที่เป็นเพื่อนคุยยามเครียด ขอขอบคุณคุณสุรพล ศิริมันคงสกุลสำหรับความช่วยเหลือเรื่องโปรแกรม Ethesis และขอขอบคุณวิลาสินีและสุดา น้องสาวของผู้วิจัยที่ให้กำลังใจผู้วิจัยตลอดมา

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญรูป.....	ฉ
คำย่อ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	8
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	9
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	10
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย.....	10
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม.....	13
2.1 การศึกษากาลและการณ์ลักษณะเชิงอรรถศาสตร์	13
2.1.1 ระบบกาลและการณ์ลักษณะของภาษาต่างๆ	13
2.1.1.1 กาล.....	13
2.1.1.2 การณ์ลักษณะ	16
2.1.1.3 รูปกาลของภาษาอังกฤษสำหรับถ่ายถอดเหตุการณ์ในอดีต.....	23
2.1.2 ระบบกาลและการณ์ลักษณะของภาษาไทย	31
2.1.2.1 กาล.....	31
2.1.2.2 การณ์ลักษณะ	32

2.1.2.3 การศึกษาเปรียบเทียบต่างระบบกาลและการณ์ลักษณะระหว่างภาษาอังกฤษ และภาษาไทย.....	35
2.1.3 วิธีการทางภาษาในการบ่งชี้เวลาของเหตุการณ์.....	36
2.2 การศึกษากาลและการณ์ลักษณะเชิงการรับภาษา.....	38
2.2.1 พัฒนาการการรับกาลและการณ์ลักษณะ.....	38
2.2.2 สมมติฐานการณ์ลักษณะ (Aspect Hypothesis).....	43
2.2.3 สมมติฐานรูปอดีตกาลโดยปริยาย (Default Past Tense Hypothesis).....	46
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	49
3.1 การเก็บข้อมูล.....	49
3.1.1 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูล.....	49
3.1.2 เครื่องมือในการเก็บข้อมูล.....	49
3.1.2.1 แบบทดสอบโคลซ.....	50
3.1.2.2 เรื่องเล่า.....	52
3.1.3 วิธีการเก็บข้อมูล.....	53
3.2 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
3.2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลแบบทดสอบโคลซ.....	53
3.2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องเล่า.....	55
บทที่ 4 พัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างความหมายและรูปกาล.....	58
4.1 พัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างความหมายและรูปกาล Simple Past.....	58
4.1.1 การใช้รูปกาล Simple Past ที่ถูกต้อง.....	58
4.1.2 รูปกาลอื่นๆ ที่ใช้แทนรูปกาล Simple Past.....	63
4.2 พัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างความหมายและรูปกาล Past Progressive.....	67
4.2.1 การใช้รูปกาล Past Progressive ที่ถูกต้อง.....	67

4.2.2 รูปกาลอื่นๆ ที่ใช้แทนรูปกาล Past Progressive.....	73
4.3 พัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างความหมายและรูปกาล Present Perfect Simple.....	75
4.3.1 การใช้รูปกาล Present Perfect Simple ที่ถูกต้อง.....	75
4.3.2 รูปกาลอื่นๆ ที่ใช้แทนรูปกาล Present Perfect Simple	80
4.4 พัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างความหมายและรูปกาล Present Perfect Progressive	82
4.4.1 การใช้รูปกาล Present Perfect Progressive ที่ถูกต้อง	82
4.4.2 รูปกาลอื่นๆ ที่ใช้แทนรูปกาล Present Perfect Progressive.....	87
4.5 พัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างความหมายและรูปกาล Past Perfect Simple.....	90
4.5.1 การใช้รูปกาล Past Perfect Simple ที่ถูกต้อง.....	90
4.5.2 รูปกาลอื่นๆ ที่ใช้แทนรูปกาล Past Perfect Simple	98
4.6 พัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างความหมายและรูปกาล Past Perfect Progressive	100
4.6.1 การใช้รูปกาล Past Perfect Progressive ที่ถูกต้อง	100
4.6.2 รูปกาลอื่นๆ ที่ใช้แทนรูปกาล Past Perfect Progressive.....	104
4.7 สรุปพัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลและความหมายทางกาลและการณ์ลักษณะ	106
บทที่ 5 การปรากฏของรูปกาลและปัจจัยทางภาษา	109
5.1 การปรากฏของรูปกาล Simple Past ตามการณ์ลักษณะประจำคำ.....	109
5.1.1 การปรากฏของรูปกาล Simple Past ในแบบทดสอบโคลซ.....	109
5.1.2 การปรากฏของรูปกาล Simple Past ในการเขียนเล่าเรื่องอดีต	120
5.2 การปรากฏของรูปกาล Past Progressive ตามการณ์ลักษณะประจำคำ	124
5.3 การปรากฏของรูปอดีตกาลต่างๆ ในอนุพจน์ที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา	130
5.4 สรุปการปรากฏของรูปกาลและปัจจัยทางภาษา.....	133
บทที่ 6 สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ.....	135
6.1 สรุปผลการวิจัย.....	135

6.1.1 พัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลและความหมายทางกาลและการณ์ลักษณะ	135
6.1.2 การปรากฏของรูปกาลและปัจจัยทางภาษา	142
6.2 ข้อเสนอแนะ	151
รายการอ้างอิง	152
ภาคผนวก ก	162
ภาคผนวก ข1	165
ภาคผนวก ข2	166
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	167

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
2.1 การแบ่งประเภทกริยาวลีตามอรรถลักษณะตามแนวคิดของเวนด์เลอร์	43
3.1 จำนวนคำตอบในแบบทดสอบโคลซจำแนกตามรูปกาลและการณ์ลักษณะประจำคำ	51
4.1 ผลแบบทดสอบโคลซเมื่อรูปกาล Simple Past เป็นรูปกาลที่ถูกต้อง	59
4.2 ผลเรื่องเล่าเมื่อรูปกาล Simple Past เป็นรูปกาลที่ถูกต้อง.....	61
4.3 ผลแบบทดสอบโคลซเมื่อรูปกาล Past Progressive เป็นรูปกาลที่ถูกต้อง.....	68
4.4 ผลเรื่องเล่าเมื่อรูปกาล Past Progressive เป็นรูปกาลที่ถูกต้อง	70
4.5 ผลแบบทดสอบโคลซเมื่อรูปกาล Present Perfect Simple เป็นรูปกาลที่ถูกต้อง	76
4.6 ผลทดสอบโคลซเมื่อรูปกาล Present Perfect Progressive เป็นรูปกาลที่ถูกต้อง.....	83
4.7 ผลแบบทดสอบโคลซเมื่อรูปกาล Past Perfect Simple เป็นคำตอบที่ถูกต้อง.....	91
4.8 ผลเรื่องเล่าเมื่อรูปกาล Past Perfect Simple เป็นรูปกาลที่ถูกต้อง	93
4.9 ผลแบบทดสอบโคลซเมื่อรูปกาล Past Perfect Progressive เป็นรูปกาลที่ถูกต้อง.....	100
5.1 การปรากฏของรูปกาล Simple Past จำแนกตามการณ์ลักษณะประจำคำ ในแบบทดสอบโคลซ	110
5.2 การปรากฏของรูปกาล Simple Past จำแนกตามการณ์ลักษณะประจำคำ ในการเขียนเล่าเรื่องอดีต	120
5.3 จำนวนกริยาวลีที่อ้างถึงอดีตจำแนกตามการณ์ลักษณะประจำคำ ในการเขียนเล่าเรื่องอดีต	120
5.4 การปรากฏของรูปกาล Past Progressive จำแนกตามการณ์ลักษณะประจำคำ ในแบบทดสอบโคลซ	125

สารบัญรูป

รูป	หน้า
2.1 ตำแหน่งของกาลบนเส้นเวลาตามแนวคิดของเจสเปอร์เซน	14
2.2 ความสัมพันธ์ทางเวลาของรูปกาล Simple Past.....	15
2.3 ความสัมพันธ์ทางเวลาของรูปกาล Present Perfect Simple	16
2.4 ความสัมพันธ์ทางเวลาของรูปกาล Past Perfect Simple	16
2.5 การจำแนกการณัลักษณะตามแนวคิดของคอมรี่.....	19
4.1 การใช้รูปกาล Simple Past ในแบบทดสอบโคลชและเรื่องเล่า.....	63
4.2 การใช้รูปกาล Past Progressive ในแบบทดสอบโคลชและเรื่องเล่า.....	73
4.3 การใช้รูปกาล Present Perfect Simple และรูปกาลอื่นๆ ในแบบทดสอบโคลช	79
4.4 การใช้รูปกาล Present Perfect Progressive และรูปกาลอื่นๆ ในแบบทดสอบโคลช.....	85
4.5 การใช้รูปกาล Past Perfect Simple ในแบบทดสอบโคลชและเรื่องเล่า	95
4.6 การใช้รูปกาล Past Perfect Simple และรูปกาลอื่นๆ ในแบบทดสอบโคลช	96
4.7 การใช้รูปกาล Past Perfect Simple และรูปกาลอื่นๆ ในเรื่องเล่า.....	97
4.8 การใช้รูปกาล Past Perfect Progressive และรูปกาลอื่นๆ ในแบบทดสอบโคลช.....	103
5.1 การปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในแต่ละการณัลักษณะประจำคำในแบบทดสอบโคลช ของกลุ่่มความสามารถจำกัด.....	111
5.2 การปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในแต่ละการณัลักษณะประจำคำในแบบทดสอบโคลช ของกลุ่่มความสามารถปานกลาง	114
5.3 การปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในแต่ละการณัลักษณะประจำคำในแบบทดสอบโคลช ของกลุ่่มความสามารถสูง	115
5.4 การปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในแต่ละการณัลักษณะประจำคำในเรื่องเล่า ของกลุ่่มความสามารถจำกัด.....	121
5.5 การปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในแต่ละการณัลักษณะประจำคำในเรื่องเล่า ของกลุ่่มความสามารถปานกลาง	122
5.6 การปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในแต่ละการณัลักษณะประจำคำในเรื่องเล่า ของกลุ่่มความสามารถสูง	123

คำย่อ

ACC	accomplishment
ACH	achievement
ACT	activity
E	event time
R	reference time
S	speech time
STA	state

บทที่ 1 บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่มีการเรียนการสอนอย่างแพร่หลายในประเทศไทยตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา ส่วนใหญ่ผู้เรียนชาวไทยมีโอกาสเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนประมาณ 12 หรือ 13 ปี กล่าวคือตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งจนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่หกหรือจนถึงระดับปริญญาตรีปีหนึ่ง และโดยทั่วไปมีโอกาสเรียนภาษาอังกฤษอย่างน้อยสัปดาห์ละหนึ่งชั่วโมงหรือหนึ่งคาบเรียน ด้วยระยะเวลาเรียนภาษาอังกฤษที่ยาวนานเช่นนี้ ย่อมคาดหวังได้ว่าผู้เรียนชาวไทยน่าจะใช้ภาษาอังกฤษได้ค่อนข้างดี แต่อย่างไรก็ตาม งานวิจัยที่ศึกษาการเรียนหรือการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันชี้ให้เห็นว่ายังพบข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์หลายประการในผู้เรียนชาวไทย การเลือกใช้รูปกาลผิดไปจากเจ้าของภาษาเป็นข้อผิดพลาดประการหนึ่งที่พบได้บ่อยมากในผู้เรียนชาวไทย ดวงเดือน สุวัตถิ (Suwattee 1971) ศึกษาและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดระบบกาลของภาษาอังกฤษในผู้เรียนชาวไทยโดยเก็บข้อมูลจากงานเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่สอบเข้ามหาวิทยาลัย ดวงเดือนพบว่าการใช้รูปกาลผิดเป็นข้อผิดพลาดที่ปรากฏบ่อยที่สุดในงานวิจัยของเขา และยังพบว่ารูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) และรูปกาล Simple Past (worked) เป็นรูปกาลที่ผู้เรียนชาวไทยในงานวิจัยของเขา ประสบปัญหามากที่สุด พลสิทธิ์ หนูชูชัย (Noochoochai 1978) ก็ศึกษาและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดระบบกาลของภาษาอังกฤษในผู้เรียนชาวไทยเช่นกัน แต่งานวิจัยของพลสิทธิ์มีกลุ่มตัวอย่างต่างจากงานวิจัยของดวงเดือน พลสิทธิ์เก็บข้อมูลจากงานเขียนเรียงความของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่เรียนภาษาอังกฤษระดับสูง พลสิทธิ์พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้รูปกาล Simple Past (worked) รูปกาล Simple Future (will work) รูปกาล Simple Present (works) และรูปฐาน (base form เช่น work) แต่ไม่ค่อยใช้รูปกาลประเภท Perfect Simple (has/have/had worked) และก็ไม่ค่อยใช้รูปกาลประเภท Progressive (is/am/are/was/were working) ในบรรดารูปกาลที่เลือกใช้เป็นส่วนใหญ พลสิทธิ์พบว่ารูปกาล Simple Past (worked) เป็นรูปกาลที่พบข้อผิดพลาดมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้รูปฐาน (base form เช่น work) แทนที่รูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด นอกจากนี้ งานวิจัยเกี่ยวกับการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของฉัตรศรุต มาลยมณฑล (2541) ก็พบว่าข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้รูปกาลเป็นข้อผิดพลาดอันดับแรกในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย ฉัตรศรุตจำแนกข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้รูปกาลออกเป็นสองประเภทคือ 1. ไม่แสดงกาลในคำกริยาหลัก เช่น She go to the kitchen garden and cry และ 2. เลือกใช้รูปกาลผิด เช่น ใช้รูปกาล Present Simple (works) รูปกาล

Present Progressive (is/am/are working) และรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) เป็นต้น แทนการใช้รูปกาล Simple Past (worked) ฉัตรศรุตพบว่าข้อผิดพลาดประเภทที่หนึ่งมีจำนวนมากกว่าประเภทที่สอง ตัวอย่างงานวิจัยที่ผ่านมาแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวไทยทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและในระดับอุดมศึกษาซึ่งเรียนภาษาอังกฤษระดับสูงประสบปัญหาการใช้รูปกาล Simple Past (worked) เป็นจำนวนมากและผู้เรียนชาวไทยมีแนวโน้มที่จะใช้รูปฐาน (base form เช่น work) แทนที่รูปกาล Simple Past (worked) เมื่ออ้างถึงเหตุการณ์ในอดีต

นอกจากตัวอย่างงานวิจัยข้างต้นที่มุ่งศึกษาการใช้รูปกาลภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เช่น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือระดับอุดมศึกษาเท่านั้น ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบการใช้รูปกาลภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษแตกต่างกัน เช่น งานวิจัยของอัปสร ทวีลาภกุล (Tawilapakul 2003) อัปสรศึกษาการใช้รูปกาลของผู้เรียนชาวไทยระดับปริญญาตรีชั้นปีที่หนึ่งโดยใช้เกรดหรือผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์ในการจำแนกความสามารถของผู้เรียนชาวไทย งานวิจัยของอัปสรวิเคราะห์อิทธิพลของหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา (temporal adverbial) ต่อการใช้รูปกาลภาษาอังกฤษโดยเก็บข้อมูลจากการแปลประโยคภาษาไทยสองชุด ชุดแรกเป็นประโยคที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา และชุดที่สองเป็นประโยคที่ไม่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา และยังมีการแปลข้อความขนาดสั้นซึ่งประกอบด้วยประโยคห้าประโยคที่ไม่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าในประโยคที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาที่สื่อความหมายชัดเจน ผู้เรียนชาวไทยสามารถใช้รูปกาลภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากกว่าประโยคที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาที่สื่อความหมายไม่ชัดเจน เช่น ในประโยคที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา *เมื่อเร็วๆ นี้* ผู้เรียนสามารถตีความประโยคดังกล่าวได้ว่าเป็นการอ้างถึงเหตุการณ์ในอดีต ผู้เรียนส่วนใหญ่จึงเลือกใช้รูปกาล Simple Past (worked) เพื่อถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีตของประโยคดังกล่าวได้ถูกต้อง แต่ในประโยคที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา *ขณะอายุ 16 ปี* มีผู้เรียนจำนวนน้อยมากที่เลือกใช้รูปกาล Past Progressive (was working) ได้ถูกต้องตามบริบท เนื่องจากหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา *ขณะอายุ 16 ปี* สามารถตีความได้ว่าเป็นการอ้างถึงเหตุการณ์ที่ต้องใช้รูปกาล Simple Past (worked) หรือต้องใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ขึ้นอยู่กับความหมายของกริยาลีในประโยคดังกล่าวด้วย เพราะฉะนั้นหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา *เมื่อเร็วๆ นี้* ซึ่งมีความหมายเชิงเวลาชัดเจนมากกว่าหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา *ขณะอายุ 16 ปี* จึงช่วยให้ผู้เรียนชาวไทยใช้รูปกาลได้ถูกต้องมากกว่า เมื่อเปรียบเทียบประโยคที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลากับประโยคที่ไม่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา พบว่าผู้เรียนชาวไทยใช้รูปกาลภาษาอังกฤษได้ถูกต้องในประโยคที่ไม่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลามากกว่าในประโยคที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา ผลการวิจัยของอัปสรชี้ให้เห็นว่าการไม่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาในประโยคเป็นผลดีต่อผู้เรียนชาวไทย เพราะหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาบางหน่วยทำให้ผู้เรียนชาวไทยตีความเวลาผิดพลาด พวกเขาจึงเลือกใช้รูปกาลภาษาอังกฤษได้ไม่ถูกต้อง แต่เมื่อไม่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาในประโยค ผู้เรียน

สามารถตีความความสัมพันธ์ทางเวลาของเหตุการณ์ในประโยคนั้นได้ถูกต้องมากกว่า ผู้เรียนจึงสามารถเลือกใช้รูปกาลภาษาอังกฤษที่เหมาะสมหรือถูกต้องตามบริบท นอกจากการปรากฏและการไม่ปรากฏของหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาในประโยคจะมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้รูปกาลภาษาอังกฤษแล้ว ระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนก็มีอิทธิพลต่อความถูกต้องในการใช้รูปกาลเช่นกัน อับสรพบว่ามีผู้เรียนที่มีคะแนนวิชาภาษาอังกฤษสูงใช้รูปกาลภาษาอังกฤษได้ดีกว่าผู้เรียนที่มีคะแนนวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่า

งานวิจัยข้างต้นชี้ให้เห็นข้อผิดพลาดการใช้รูปกาลของผู้เรียนชาวไทยและอภิปรายว่าภาษาไทยในฐานะภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการใช้รูปกาลอังกฤษที่ผิดพลาดของผู้เรียนชาวไทย กล่าวคืองานวิจัยของอับสร ทวีลาภากุล (Tawilapakul 2003) ชี้ให้เห็นว่าเมื่อหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาของภาษาไทยมีความหมายเชิงเวลาเหมือนกับหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาของภาษาอังกฤษ ผู้เรียนชาวไทยสามารถใช้รูปกาลภาษาอังกฤษได้ถูกต้องเป็นจำนวนมากกว่าในกรณีที่หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาของภาษาไทยมีความหมายเชิงเวลาต่างจากหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาของภาษาอังกฤษ ความเหมือนของความหมายเชิงเวลาในหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษก็ก่อให้เกิดการถ่ายโอนเชิงบวก (positive transfer) ส่วนความแตกต่างของความหมายเชิงเวลาในหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาระหว่างสองภาษาก่อให้เกิดการถ่ายโอนเชิงลบ (negative transfer) งานวิจัยของดวงเดือน สุวตติ (Suwattee 1971) พลสิทธิ์ หนูชูชัย (Noochoochai 1978) และฉัตรศรุต มัลยมณฑล (2541) วิเคราะห์ข้อผิดพลาดของการใช้รูปกาลของผู้เรียนชาวไทยว่าเกิดจากความแตกต่างทางไวยากรณ์ ไวยากรณ์ภาษาไทยไม่บังคับใช้หน่วยคำทางไวยากรณ์แสดงเวลาของเหตุการณ์ในประโยคแต่ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษบังคับใช้หน่วยคำทางไวยากรณ์แสดงเวลาของเหตุการณ์ในประโยค เมื่อภาษาไทยไม่จำเป็นต้องใช้หน่วยคำทางไวยากรณ์เพื่อแสดงเวลา ผู้เรียนชาวไทยจึงได้รับอิทธิพลดังกล่าวจากภาษาไทยในฐานะภาษาแม่และก่อให้เกิดการถ่ายโอนเชิงลบ (negative transfer) กล่าวคือ เมื่อถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีตเป็นภาษาอังกฤษ ผู้เรียนชาวไทยจึงไม่ค่อยใช้หน่วยคำทางไวยากรณ์หรือเปลี่ยนรูปกริยาภาษาอังกฤษให้ถูกต้องตามรูปกาลอดีต และมักใช้รูปฐาน (base form เช่น work) ซึ่งไม่มีการเติมหน่วยคำทางไวยากรณ์เป็นรูปภาษาแทนรูปกาลที่ต้องการ

การศึกษาเปรียบเทียบการใช้ภาษาแสดงเวลาอดีต ปัจจุบัน และอนาคตระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทยแสดงให้เห็นว่าภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนรูปคำกริยาโดยใช้หน่วยคำทางไวยากรณ์เหมือนในภาษาอังกฤษที่มีการเติมหน่วยคำ -ed เพื่อแสดงเวลาอดีต เช่น *wanted*, *showed*, *touched* เป็นต้น มาลี คูสมิต (2527) ศึกษาเปรียบเทียบการใช้ภาษาที่แสดงเวลาอดีตในภาษาอังกฤษและภาษาไทย และพบว่าภาษาไทยสามารถแสดงเวลาในอดีตโดยใช้บริบท มาลี ยกตัวอย่างไว้ว่า

ประโยคคำถาม : เมื่อวานนี้เธอไปไหน

ประโยคคำตอบ : ไปโรงพยาบาล

ในประโยคคำถาม ผู้ถามใช้หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา *เมื่อวานนี้* ทำให้ผู้ตอบทราบที่กำลังพูดถึงเหตุการณ์ในอดีต ผู้ตอบจึงตอบคำถามโดยพูดว่า *ไปโรงพยาบาล* โดยไม่ได้ใช้หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาซ้ำอีกครั้ง เนื่องจากผู้ตอบคาดว่าผู้ถามสามารถตีความได้จากบริบทว่าตนกำลังพูดถึงเหตุการณ์ในอดีต ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นการสื่อเวลาในภาษาด้วยการอนุมานจากบริบทซึ่งเป็นวิธีการทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ บาร์โดวี-ฮาร์ลิก (Bardovi-Harlig 2000) จำแนกวิธีการทางภาษาที่ใช้บ่งชี้เวลาออกเป็นสามวิธี วิธีที่หนึ่งคือวิธีการทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ วิธีที่สองคือวิธีการคำศัพท์ เช่น การใช้หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา *เมื่อวานนี้* ในตัวอย่างข้างต้น และวิธีที่สามคือวิธีการทางไวยากรณ์ ซึ่งหมายถึงการใช้หน่วยคำทางไวยากรณ์เติมเข้าไปในกริยา เช่น -ed ที่บ่งชี้เวลาอดีตให้กับกริยาภาษาอังกฤษ มาลีวิเคราะห์ว่าการที่ภาษาอังกฤษมีการเติม -ed หรือหน่วยคำทางไวยากรณ์เมื่ออ้างถึงเหตุการณ์ในอดีต แต่ภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำกริยาเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนชาวไทยประสบปัญหาในการใช้รูปอดีตกาลภาษาอังกฤษ

งานวิจัยเกี่ยวกับการใช้รูปกาลภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยที่ผ่านมามีวิเคราะห์ว่าภาษาแม่ของผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้รูปกาลภาษาอังกฤษ แต่อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัยเกี่ยวกับการใช้รูปกาลภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่พูดภาษาอื่นๆ เป็นภาษาแม่ก็พบข้อผิดพลาดในการใช้รูปกาลลักษณะเดียวกับที่พบในผู้เรียนชาวไทย เช่น ผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษหรือผู้เรียนภาษาอังกฤษที่มีระดับความสามารถทางภาษาจำกัดมักใช้รูปฐาน (base form เช่น work) เป็นรูปภาษาแทนรูปกาล Simple Past (worked) ถึงแม้ว่าผู้เรียนเหล่านั้นจะมีภาษาในยุโรปเป็นภาษาแม่ ซึ่งมีการเปลี่ยนรูปกริยาเพื่อบ่งชี้กาลเช่นเดียวกับภาษาอังกฤษ ยกตัวอย่างเช่น ดิทริช ไคลน์ และนัวโย (Dietrich, Klein & Noyau 1995) ศึกษาพัฒนาการการใช้รูปกาลภาษาในยุโรปห้าภาษาในฐานะภาษาที่สอง ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาดัตช์ ภาษาฝรั่งเศส และภาษาสวีเดน ในกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาปัญจาบ ภาษาอิตาลี ภาษาตุรกี ภาษาอาหรับ ภาษาสเปน และภาษาฟินนิช เป็นภาษาแม่หรือภาษาที่หนึ่ง เมื่อเปรียบเทียบระบบกาลในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองของกลุ่มตัวอย่างนี้ พบว่าทุกภาษามีการบังคับเติมหน่วยคำทางไวยากรณ์หรือเปลี่ยนรูปกริยาเพื่อแสดงความหมายเชิงกาลหรือเวลาของเหตุการณ์ในประโยค ดิทริช ไคลน์ และนัวโยรายงานผลว่าในช่วงแรกของการพัฒนาทางภาษา กลุ่มตัวอย่างมักจะแสดงเวลาของเหตุการณ์ในประโยคด้วยหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาและรูปกริยาที่พบมักเป็นรูปฐาน (base form เช่น work) หรือไม่มีการแสดงรูปกาลที่ถูกต้องตามไวยากรณ์ของภาษาที่สอง งานวิจัยของดิทริช ไคลน์และนัวโยแสดงให้เห็นว่า ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะพูดภาษาในยุโรปเป็นภาษาแม่หรือพูดภาษาที่หนึ่งที่มีระบบกาลคล้ายคลึงกับภาษาที่สอง เช่น มีรูปกาลและการเปลี่ยนรูปกริยาด้วยหน่วยคำทางไวยากรณ์ ผู้เรียนก็

ยังประสบปัญหาเรื่องรูปกาลในภาษาอังกฤษหรือภาษาที่บังคับใช้หน่วยคำทางไวยากรณ์ในช่วงแรกของพัฒนาการเช่นกัน เพราะฉะนั้น ระบบหน่วยคำที่คล้ายคลึงกันระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สองก็ไม่ได้ช่วยให้เรียนรู้รูปกาลได้ดีและใช้รูปกาลได้ถูกต้องเสมอไป น่าจะมีปัจจัยทางภาษาปัจจัยอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้รูปกาลของผู้เรียนภาษาที่สองไม่ว่าภาษาแม่จะเป็นภาษาใดก็ตาม

ปัจจัยทางอรรถศาสตร์หรือองค์ประกอบทางความหมายในรูปกาลเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการใช้รูปกาลผิดพลาดในผู้เรียนภาษาที่สอง บาร์โดวี-ฮาลิก (Bardovi-Harlig 1997) ศึกษาการรับรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ในภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่พูดภาษาอาหรับ ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี และภาษาสเปนเป็นภาษาแม่ และพบว่าความหมายเชิงกาลและการณลักษณะของรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ในภาษาอังกฤษมีผลต่อข้อผิดพลาดในผู้เรียนภาษาที่สอง งานวิจัยแสดงให้เห็นแนวโน้มการใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) แทนที่รูปกาล Simple Past (worked) เป็นจำนวนมากกว่ารูปกาลอื่นๆ และในบริบทที่ต้องใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ก็พบว่ากลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาล Simple Present (work/works) และรูปกาล Simple Past (worked) แทนที่รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) เป็นจำนวนมาก บาร์โดวี-ฮาลิกวิเคราะห์ว่าสาเหตุที่ผู้เรียนเลือกใช้รูปกาลดังกล่าวแทนที่ตนเองเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างความหมายเชิงกาลและการณลักษณะที่มีร่วมกันในรูปกาลทั้งสามรูป เนื่องจากรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ประกอบด้วยอรรถลักษณะ [+anterior] ซึ่งหมายถึงการอ้างถึงช่วงเวลาหนึ่งก่อนหน้าอีกช่วงเวลาหนึ่ง และอรรถลักษณะ [+current relevance] ซึ่งหมายถึงความเกี่ยวข้องกับปัจจุบัน อรรถลักษณะ [+anterior] สัมพันธ์กับความหมายอดีตที่บ่งชี้ด้วยรูปกาล Simple Past (worked) เมื่อผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของรูปกาลทั้งสอง บางครั้งผู้เรียนจึงเลือกใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) แทนที่รูปกาล Simple Past (worked) เพราะคิดว่าสามารถแทนที่กันได้ ในลักษณะเช่นเดียวกัน อรรถลักษณะ [+current relevance] สัมพันธ์กับความหมายปัจจุบันที่บ่งชี้ด้วยรูปกาล Simple Present (work/works) เมื่อผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของรูปกาลทั้งสอง บางครั้งผู้เรียนจึงเลือกใช้รูปกาล Simple Present (work/works) แทนที่รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) เพราะคิดว่าสามารถแทนที่กันได้ งานวิจัยของบาร์โดวี-ฮาลิกชี้ให้เห็นว่าอรรถลักษณะหรือความหมายที่รูปกาลบางรูปกาลมีส่วนร่วมกันมีผลต่อการใช้รูปกาลบางรูปแทนที่กันได้และก่อให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้รูปกาลของผู้เรียนภาษาที่สอง

งานวิจัยข้างต้นแสดงให้เห็นว่ารูปกาลประกอบด้วยรูปภาษาและความหมายเช่นเดียวกับหน่วยอื่นๆ ในภาษา ในภาษาอังกฤษ รูปกาลประกอบด้วยรูปภาษาที่มีกริยาที่เติมหน่วยคำทางไวยากรณ์ และความหมาย ซึ่งสามารถจำแนกออกเป็นสองประเภทหลักคือกาล (tense) และการณ

ลักษณะ (aspect) คอมรี (Comrie 1985) นิยามว่า กาล (tense) เป็นการบ่งชี้หรือระบุตำแหน่ง เวลาของเหตุการณ์ในระบบไวยากรณ์ (grammaticalised location in time) เมื่อกล่าวถึงระบบ ไวยากรณ์ แสดงว่าเป็นการบังคับการปรากฏด้วยหน่วยคำทางไวยากรณ์ ส่วนการณลักษณะ (aspect) คอมรี (Comrie 1976) ให้นิยามว่าเป็นวิธีการมองโครงสร้างเวลาภายในเหตุการณ์ ในบาง ภาษามีการบังคับใช้หน่วยคำทางไวยากรณ์เพื่อบ่งชี้ความหมายเชิงโครงสร้างเวลาภายในเหตุการณ์ จึง เรียกการณลักษณะ (aspect) ประเภทนี้ว่าการณลักษณะทางไวยากรณ์ (grammatical aspect) เพื่อ แยกความแตกต่างทางความหมายเชิงโครงสร้างเวลาที่สื่อผ่านคำหรือวลีที่มักจะเรียกว่า การณ ลักษณะประจำคำ (lexical aspect) ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวถึงในลำดับถัดไป ในกรณีของการณลักษณะ ทางไวยากรณ์ (grammatical aspect) คอมรี (Comrie 1976) จำแนกการณลักษณะชนิดนี้ออกเป็น สองประเภทหลักคือการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective ซึ่งเป็นการอ้างถึงเหตุการณ์ที่ กำหนดขอบเขตเวลา หรือจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดให้กับเหตุการณ์ เช่น He drank a cup of coffee กริยา drank อยู่ในรูปกาล Simple Past ซึ่งอ้างถึงกาลอดีตหรือเวลาอดีต และการณลักษณะแบบ perfective กล่าวคือ รูปกริยานี้อ้างถึงเหตุการณ์ที่มกาแพหนึ่งแก้วหมดแล้ว มีการกำหนดจุดเริ่มต้น และจุดสิ้นสุดให้กับการดื่มกาแพแก้วนี้ การณลักษณะทางไวยากรณ์ประเภทที่สองคือ การณ ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ imperfective ซึ่งเป็นการอ้างถึงเหตุการณ์ที่เลือกมองช่วงเวลาภายใน เหตุการณ์ที่อ้างถึงโดยไม่ได้กำหนดว่าเหตุการณ์ดังกล่าวเริ่มต้นและสิ้นสุดเมื่อใด เช่น He was drinking a cup of coffee กริยา was drinking อยู่ในรูปกาล Past Progressive ซึ่งอ้างถึงกาล อดีตหรือเวลาอดีต เช่นเดียวกับกริยา drank ในรูปกาล Simple Past แต่สื่อการณลักษณะแบบ imperfective กล่าวคือ รูปกริยานี้อ้างถึงช่วงเวลาหนึ่งขณะดื่มกาแพ ไม่ได้บ่งชี้อย่างชัดเจนว่าเริ่ม ดื่มกาแพเมื่อใดและก็ได้บ่งชี้ว่าดื่มกาแพเสร็จแล้ว นอกจากนี้ ยังมีการณลักษณะทางไวยากรณ์อีก ประเภทหนึ่งที่ปรากฏในรูปกาลบางรูปของภาษาอังกฤษ การณลักษณะทางไวยากรณ์ประเภทที่สาม คือ การณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect (หรือเรียกว่า anterior ในงานวิจัยของบายบี เพอร์ คินส์ และพัลยูคา (Bybee, Perkins & Pagliuca 1994)) บายบี เพอร์คินส์ และพัลยูคาให้นิยามไว้ ว่าการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect (หรือ anterior) อ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้า เวลาอ้างอิง (Reference time) และมีความเกี่ยวข้อง (relevance) กับเหตุการณ์ ณ เวลาอ้างอิง เช่น He has drunk a cup of coffee กริยา has drunk อยู่ในรูปกาล Present Perfect Simple ซึ่ง อ้างถึงเหตุการณ์ดื่มกาแพหนึ่งแก้วที่เสร็จสิ้นก่อนหน้าเวลาปัจจุบัน ซึ่งเป็นเวลาที่กล่าวถ้อย (Speech time) และก็เป็นเวลาอ้างอิง (Reference time) แม้จะดื่มกาแพหมดแก้วแล้วในอดีต แต่เหตุการณ์ ดื่มกาแพแก้วนี้ยังคงมีความสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกับเวลาปัจจุบัน กล่าวคือ ถ้าตอนนี้มีคนยื่นกาแพ ให้ผู้ชายคนหนึ่งแล้วผู้ชายคนนั้นปฏิเสธโดยพูดว่า I have drunk a cup of coffee ก็หมายความว่า ก่อนหน้านี้นี้เขาดื่มกาแพแล้วหนึ่งแก้วและตอนนี้ยังไม่ต้องการดื่มกาแพ รูปกาล Present Perfect

Simple (have drunk) ซึ่งมีการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect ซึ่งใช้บ่งชี้ความเกี่ยวข้องกับปัจจุบันจึงแตกต่างจากรูปกาล Simple Past (drank) ซึ่งมีการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective ที่สื่อว่าดื่มกาแฟแล้วในอดีตโดยไม่มี ความเกี่ยวข้องกับปัจจุบัน

นอกจากกาลและการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์ซึ่งเป็นความหมายที่บ่งชี้ด้วยรูปกาลในภาษาอังกฤษและเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อความผิดพลาดในการใช้รูปกาลภาษาอังกฤษที่พบในงานวิจัยของบาร์โดวี-ฮาร์ลิก (Bardovi-Harlig 1997) การณ์ลักษณะประจำคำ (lexical aspect) ก็เป็นมโนทัศน์หนึ่งสื่อความหมายเชิงเวลาที่มิขบพบที่สำคัญเช่นเดียวกับกาลและการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์ การณ์ลักษณะประจำคำไม่ใช่การบ่งชี้ความหมายเชิงโครงสร้างเวลาด้วยหน่วยคำทางไวยากรณ์ แต่เป็นความหมายเชิงเวลาที่ตีความได้จากความหมายของกริยาวลี งานวิจัยที่ผ่านมาได้มีการวิเคราะห์ การณ์ลักษณะประจำคำโดยอ้างถึงการแบ่งประเภทตามแนวทางของเวนเดอร์เลอร์ (Vendler 1967) เวนเดอร์เลอร์จำแนกการณ์ลักษณะประจำคำออกเป็นสี่แบบ ดังนี้ การณ์ลักษณะประจำคำแบบที่หนึ่งคือ state เช่น He was tired อ้างถึงสภาพหรืออาการเหนื่อย ไม่ใช่การกระทำ เหตุการณ์ลักษณะนี้จัดว่าเป็นการณ์ลักษณะประจำคำแบบ state การณ์ลักษณะประจำคำแบบที่สองคือ activity เช่น He ran อ้างถึงเหตุการณ์ว่องที่เกิดขึ้นและดำเนินไปได้เรื่อยๆ และไม่ได้บ่งชี้ว่าเหตุการณ์ว่องสิ้นสุดเมื่อใดหรือตอนไหนในอดีต เหตุการณ์ลักษณะนี้จัดว่าเป็นการณ์ลักษณะประจำคำแบบ activity การณ์ลักษณะประจำแบบที่สามคือ accomplishment เช่น He ran to the house เป็นการอ้างถึงเหตุการณ์ว่องที่เกิดขึ้นในอดีตและบ่งชี้ชัดเจนว่ามีจุดสิ้นสุดชัดเจน คือ ว่องไปถึงบ้าน โครงสร้างเวลา สื่อผ่านกริยาวลี ran to the house จัดว่าเป็นการณ์ลักษณะประจำคำแบบ accomplishment การณ์ลักษณะประจำคำแบบสุดท้ายคือ achievement เช่น A balloon exploded เหตุการณ์ลูกโป่งระเบิดเกิดขึ้นและสิ้นสุดลงอย่างรวดเร็วหรือฉับพลัน ไม่กินเวลานานเหมือนกับการณ์ลักษณะประจำสามแบบข้างต้น

แอนเดอร์เซน (Andersen 1991) นำแนวคิดเรื่องการณ์ลักษณะประจำมาวิเคราะห์ การศึกษาการรับภาษาสเปนเป็นภาษาที่สองของเด็กที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งและพบว่าการปรากฏของรูปกาลอดีตของภาษาสเปนในกลุ่มตัวอย่างแปรไปตามการณ์ลักษณะประจำคำ กล่าวคือรูปกาลอดีตแบบ perfective มีแนวโน้มจะปรากฏร่วมกับกริยาวลีที่สื่อการณ์ลักษณะประจำคำแบบ achievement ก่อนแบบอื่นๆ และรูปกาลอดีตแบบ imperfective มีแนวโน้มจะปรากฏร่วมกับกริยาวลีที่สื่อการณ์ลักษณะประจำคำแบบ state ก่อนแบบอื่นๆ แอนเดอร์เซนจึงเสนอสมมติฐานการณ์ลักษณะ (Aspect Hypothesis) สมมติฐานนี้ได้รับการทดสอบกับการรับภาษาที่สองภาษาต่างๆ ในการรับภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง ก็มีการทดสอบสมมติฐานนี้กับผู้เรียนที่พูดภาษาที่หนึ่งภาษาต่างๆ ทั้งภาษาในยุโรปและภาษาในเอเชีย เช่น งานวิจัยของบาร์โดวี-ฮาร์ลิกและเรย์โนลด์ส (Bardovi-Harlig & Reynolds 1995) งานหลายชิ้น (Bardovi-Harlig & Reynolds 1995, Collins

2002 และ Collins 2004) สนับสนุนว่าการณ์ลักษณะประจำคำมีอิทธิพลต่อการปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในช่วงแรกของพัฒนาการ แต่ก็มีการวิจัยบางชิ้นที่ไม่พบการปรากฏของรูปกาลแบบ perfective และแบบ imperfective ที่แปรตามการณ์ลักษณะบางประเภทตามที่สมมติฐานการณ์ลักษณะ (Aspect Hypothesis) คาดการณ์ไว้ ซาลาเบอร์รี่ (Salaberry 2000) ศึกษาการรับรู้รูปกาลภาษาสเปนของผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งและพบว่าในช่วงแรกของพัฒนาการผู้เรียนใช้รูปกาลอดีตแบบ perfective ร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำทุกประเภท ซาลาเบอร์รี่จึงเสนอสมมติฐานรูปอดีตกาลโดยปริยาย (Default Past Tense Hypothesis) ที่กล่าวว่าในช่วงแรกของพัฒนาการทางภาษา ผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาลอดีต (เช่น รูปกาล Simple Past (worked) ในภาษาอังกฤษ) ร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำทุกประเภท

จากการทบทวนวรรณกรรมงานที่เกี่ยวกับการรับรู้รูปกาลภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยที่ผ่านมา พบว่ารูปกาล Simple Past (worked) เป็นรูปกาลที่พบข้อผิดพลาดเป็นจำนวนมาก แต่งานวิจัยที่ผ่านมาไม่ค่อยกล่าวถึงรูปกาลอื่นๆ ในการถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีต นอกจากนี้ยังไม่พบการศึกษาในเชิงพัฒนาการ และที่ผ่านมายังไม่มีการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลและความหมายทางกาลและการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์อย่างชัดเจน งานวิจัยที่ผ่านมากล่าวถึงอิทธิพลของภาษาแม่หรือการถ่ายโอนภาษา (transfer) ในฐานะปัจจัยที่มีผลต่อข้อผิดพลาดในการใช้รูปกาลเป็นส่วนใหญ่ แต่การศึกษาปัจจัยทางภาษาปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลต่อการใช้รูปกาลภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยยังมีจำนวนไม่มาก เช่น อิทธิพลของหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา ที่พบในงานวิจัยของอัปสร ทวีลาภกุล (Tawilapakul 2003) และไม่ค่อยพบการศึกษาอิทธิพลของการณ์ลักษณะประจำคำต่อการใช้รูปกาลภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาพัฒนาการการรับรู้รูปกาลภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยในการถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีตโดยการศึกษาแบบตัดขวางของผู้เรียนภาษาอังกฤษที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษแตกต่างกันสามกลุ่ม และผู้วิจัยต้องการพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลและความหมายทางกาลและการณ์ลักษณะ นอกจากนี้ยังต้องการวิเคราะห์ว่าการใช้รูปกาลภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยได้รับอิทธิพลจากหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาและการณ์ลักษณะประจำคำหรือไม่ และอย่างไร

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษากลวิธีทางภาษาในภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยสามกลุ่ม เมื่ออ้างอิงถึงเหตุการณ์ในอดีต คือ กลุ่มความสามารถจำกัด กลุ่มความสามารถปานกลาง และกลุ่มความสามารถสูง

1.2.2 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลและความหมายของกาลและการณ์ลักษณะในภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยสามกลุ่มดังกล่าว

1.2.3 เพื่อศึกษาปัจจัยทางภาษาที่มีผลต่อการใช้รูปกาลและความหมายทางกาลและการณ์ลักษณะในภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยสามกลุ่มดังกล่าว

1.2.4 เพื่อศึกษาพัฒนาการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีตของผู้เรียนชาวไทยสามกลุ่มดังกล่าว

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1.3.1 ผู้เรียนชาวไทยทั้งสามกลุ่มมีการใช้วิธีการทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ วิธีการทางคำศัพท์ และวิธีการทางไวยากรณ์ในการถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีต

1.3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลและความหมายของกาลและการณ์ลักษณะในภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยทั้งสามกลุ่มเป็นไปตามสมมติฐานอดีตกาลโดยปริยาย (Default Past Tense Hypothesis) และสมมติฐานการณ์ลักษณะ (Aspect Hypothesis) ดังนี้

1.3.2.1 กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (worked) เพื่อสื่อความหมายการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective การณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect และการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive มากกว่าการใช้รูปกาลอื่นๆ

1.3.2.2 กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Simple Past (worked) เพื่อสื่อความหมายการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective การณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect และใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) เพื่อสื่อความหมายการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive มากกว่าการใช้รูปกาลอื่นๆ

1.3.2.3 กลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Simple Past (worked) เพื่อสื่อความหมายการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective ใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) เพื่อสื่อความหมายการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect และใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) เพื่อสื่อความหมายการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive มากกว่าการใช้รูปกาลอื่นๆ

1.3.3 การณ์ลักษณะประจำมีอิทธิพลต่อการใช้รูปกาลในภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย โดยจะมีอิทธิพลต่อผู้เรียนกลุ่มความสามารถจำกัดมากที่สุดและมีอิทธิพลต่อผู้เรียนกลุ่มความสามารถสูงน้อยที่สุด

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ศึกษาการอ้างอิงเหตุการณ์ในอดีตในภาษาอังกฤษ อันหมายถึงเวลาของเหตุการณ์เกิดขึ้นก่อนเวลาวัจนกรรมหรือเวลาที่กล่าวถ้อย ซึ่งในภาษาอังกฤษจะแสดงออกด้วยรูปกาลทรูปกาล ดังนี้ 1. Simple Past (worked) 2. Past Progressive (was/were working) 3. Present Perfect Simple (has/have worked) 4. Present Perfect Progressive (has/have been working) 5. Past Perfect Simple (had worked) และ 6. Past Perfect Progressive (had been working)

1.4.2 ไม่ศึกษากริยาวลีในประโยคเงื่อนไขและประโยคคำสั่ง

1.4.3 แนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย

1.4.3.1 สมมติฐานการณลักษณะ (Aspect Hypothesis)

1.4.3.2 สมมติฐานรูปอดีตกาลโดยปริยาย (Default Past Tense Hypothesis)

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1.5.1 เพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบและพัฒนาการด้านความสัมพันธ์ระหว่างรูปและความหมายทางกาลและการณลักษณะของภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย

1.5.2 ทำให้ทราบปัจจัยทางภาษาที่มีอิทธิพลต่อการใช้รูปแสดงกาลและการณลักษณะของภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย

1.5.3 สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนชาวไทย

บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม

ในบทนี้ ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็นสองส่วนหลัก ส่วนที่หนึ่งคือการศึกษากาลและการณ์ลักษณะเชิงอรรถศาสตร์ และส่วนที่สองคือการศึกษากาลและการณ์ลักษณะเชิงการรับภาษา ในส่วนที่หนึ่ง ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็นสามส่วนย่อย ได้แก่ 1. ระบบกาลและการณ์ลักษณะของภาษาต่างๆ 2. ระบบกาลและการณ์ลักษณะของภาษาไทย และ 3. วิธีการทางภาษาในการบ่งชี้เวลาของเหตุการณ์ สำหรับส่วนที่สอง การศึกษากาลและการณ์ลักษณะเชิงการรับภาษา ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็นสามส่วนย่อย 1. พัฒนาการการรับกาลและการณ์ลักษณะ 2. สมมติฐานการณ์ลักษณะ (Aspect Hypothesis) และ 3. สมมติฐานรูปอดีตกาลโดยปริยาย (Default Past Tense Hypothesis)

2.1 การศึกษากาลและการณ์ลักษณะเชิงอรรถศาสตร์

2.1.1 ระบบกาลและการณ์ลักษณะของภาษาต่างๆ

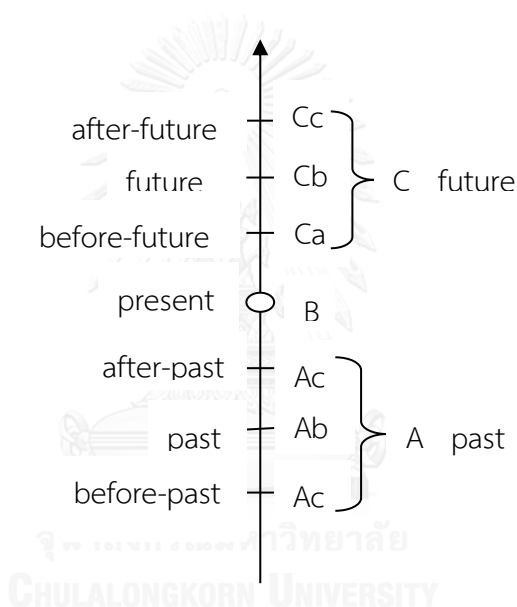
2.1.1.1 กาล

กาล (tense) เป็นมโนทัศน์ทางภาษาเกี่ยวกับเวลา คอมรี (Comrie 1985: 9) นิยาม “กาล” ไว้ว่าเป็นการบ่งชี้หรือระบุตำแหน่งเวลาของเหตุการณ์ในระบบไวยากรณ์ (grammaticalised location in time) จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่างานวิจัยต่างๆ ใช้คำว่า กาล ในความหมายที่แตกต่างกัน งานวิจัยบางชิ้นกล่าวถึง “กาล” ในฐานะรูปกาล (tense form) หรือรูปภาษาที่ใช้อ้างถึงเหตุการณ์ งานบางชิ้นใช้คำว่า “กาล” ในฐานะประเภททางไวยากรณ์ (grammatical category) เพื่อหลีกเลี่ยงความสับสนและความเข้าใจผิด ไคลน์ (Klein 2009: 43) จำแนก “กาล” ออกเป็นสามประเภท คือ 1. “กาล” ในฐานะมโนทัศน์ที่เกี่ยวกับเวลาในภาษา 2. “กาล” ในฐานะรูปภาษาที่มักบ่งชี้ด้วยตัวบ่งชี้ทางไวยากรณ์หรือหน่วยคำไมอิสระ 3. “กาล” ในฐานะความหมายที่รูปภาษา (หรือ “กาล” ในความหมายที่สอง) อ้างถึง

นักวิชาการหลายคนเห็นว่าการอธิบายกาลให้เข้าใจง่ายอาจนำเสนอเวลาโดยอุปมาให้เวลาเหมือนเส้นตรงเส้นหนึ่งลากจากซ้ายไปขวา และกำหนดจุดกึ่งกลางเส้นให้เป็นเวลาปัจจุบันหรือเวลาขณะที่พูด กำหนดให้เส้นตรงจากซ้ายมือจนถึงจุดกึ่งกลางเป็นช่วงเวลาอดีตหรือช่วงเวลาก่อนหน้าเวลาขณะที่พูด กำหนดให้เส้นตรงที่ลากจากจุดกึ่งกลางไปทางขวามือเป็นช่วงเวลาอนาคตหรือช่วงเวลาหลังจากเวลาขณะที่พูด จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่าเจสเปอร์เซน (Jespersen) น่าจะเป็นนักภาษาศาสตร์สมัยใหม่รุ่นแรกๆ ท่านหนึ่งที่พยายามศึกษากาลอย่างเป็นระบบ เจสเปอร์

เซน (Jespersen 1924) วิเคราะห์ว่าในภาษา ไม่ได้มีแค่จุดเวลาอดีต-ปัจจุบัน-อนาคต สามจุดเท่านั้น รูปกาลต่างๆ ในภาษาทำให้เห็นว่ามนุษย์อ้างอิงถึงความสัมพันธ์ของเวลาในแบบต่างๆ ที่ละเอียดกว่าสามจุดเวลาหลัก เจสเปอร์เซนวิเคราะห์ระบบกาลภาษาอังกฤษด้วยการระบุตำแหน่งของกาลลงบนเส้นเวลา รูป 2.1 แสดงตำแหน่งของกาลบนเส้นเวลาตามแนวคิดของเจสเปอร์เซน เจสเปอร์เซนแบ่งเวลาออกเป็นสามส่วนคือ อดีต (กำหนดว่าเป็นจุด A) ปัจจุบัน (กำหนดว่าเป็นจุด B) และอนาคต (กำหนดว่าเป็นจุด C) ภายในช่วงเวลาอดีตและอนาคตก็ยังคงกำหนดให้มีจุดเวลาย่อยๆ กล่าวคือ ในช่วงเวลาอดีต (A) แบ่งออกเป็นสามจุดเวลา ได้แก่ จุดเวลา Aa จุดเวลา Ab และจุดเวลา Ac ในช่วงเวลาอนาคต (C) ก็แบ่งออกเป็นสามจุดเวลา ได้แก่ จุดเวลา Ca จุดเวลา Cb และจุดเวลา Cc

(ดัดแปลงจาก Jespersen 1924: 257)

รูป 2.1 ตำแหน่งของกาลบนเส้นเวลาตามแนวคิดของเจสเปอร์เซน

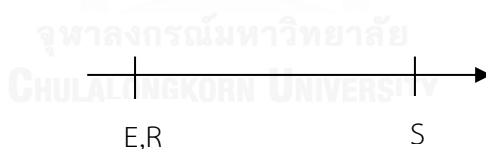
ในช่วงเวลาอดีต (A) จุดเวลา Aa หมายถึง เวลาของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้าอีกเหตุการณ์ในอดีต (before-past) เหตุการณ์ที่ปรากฏที่จุดเวลา Aa ตรงกับรูปกาล Past Perfect (had worked) จุดเวลา Ab หมายถึง เวลาอดีต (past) เหตุการณ์ที่ปรากฏที่จุดเวลา Ab ตรงกับรูปกาล Simple Past (worked) และจุดเวลา Ac หมายถึง เวลาของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังเหตุการณ์ในอดีต แต่ยังคงอยู่ในช่วงเวลาอดีต (after-past) เช่น *She would work* หรือ *She was (about) to work* (เขากำลังจะทำงาน) เป็นต้น

ในช่วงเวลาอนาคต (C) จุดเวลา Ca หมายถึง เวลาของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้าอีกเหตุการณ์ในอนาคต (before-future) เหตุการณ์ที่ปรากฏที่จุดเวลา Ca ตรงกับรูปกาล Future

Perfect (will have worked) จุดเวลา Cb หมายถึง เวลาอนาคต (future) เหตุการณ์ที่ปรากฏที่จุดเวลา Cb ตรงกับรูปกาล Simple Future (will work) และจุดเวลา Cc หมายถึง เวลาของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังเหตุการณ์ในอนาคต (after-future) เช่น *She shall be going to work* (เขากำลังจะทำงาน) เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ระบบกาลที่เจสเปอร์เสนนำเสนอด้วยเส้นเวลาที่มีจุดเวลาเจ็ดจุดนี้ (Aa – Ab – Ac – B – Ca – Cb – Cc) ยังไม่สามารถแสดงระบบกาลและการณ์ลักษณะของภาษาอังกฤษได้อย่างครบถ้วน เจสเปอร์เสนมองว่าปัจจุบันคือจุด B เพียงจุดเดียว ไม่สามารถแบ่งย่อยออกเป็น Ba หรือ before-present ได้ ซึ่งเจสเปอร์เสนอาจจะคิดว่า Ba หรือ before-present นั้นตรงกับเวลาอดีต เมื่อนำรูปกาลภาษาอังกฤษมาวางตามตำแหน่งที่เจสเปอร์เสนกำหนดไว้ พบว่าไม่มีตำแหน่งเวลาสำหรับรูปกาล Present Perfect บนเส้นเวลาของเจสเปอร์เสน และนี่ถือว่าเป็นข้อบกพร่องประการหนึ่งของการแสดงตำแหน่งของรูปกาลภาษาอังกฤษตามแนวคิดนี้

นอกจากเจสเปอร์เสนแล้ว ไรเคนบาค (Reichenbach 1947) ก็เสนอการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ทางเวลาของรูปกาลภาษาอังกฤษด้วยการกำหนดจุดเวลาสามจุดบนเส้นเวลา จุดเวลาสามจุด ได้แก่ S (Speech time) หมายถึง เวลาที่กล่าวถ้อย หรือเวลาที่ผู้พูดหรือผู้เขียนถ่ายทอดข้อความหรือประโยคนั้น E (Event time) หมายถึง เวลาที่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น และ R (Reference time) หมายถึง เวลาอ้างอิง ตัวอย่างเช่น รูปกาล Simple Past (*I saw John*) อ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตและไม่เกี่ยวข้องกับปัจจุบัน รูป 2.2 แสดงความสัมพันธ์ทางเวลาของรูปกาล Simple Past

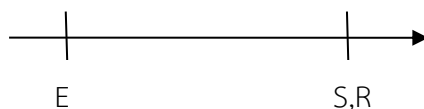

(ดัดแปลงจาก Reichenbach 1947)

รูป 2.2 ความสัมพันธ์ทางเวลาของรูปกาล Simple Past

เหตุการณ์ *I saw John* สามารถแสดงความสัมพันธ์ทางเวลาด้วยสัญลักษณ์ E,R – S ซึ่งหมายความว่า เวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) ตรงกับเวลาอ้างอิง (Reference time) หรือเวลาที่ผู้พูดอ้างอิงหรือนึกถึง และเวลาทั้งสองปรากฏก่อนเวลาที่กล่าวถ้อย (Speech time)

รูปกาล Present Perfect Simple (*I have seen John*) อ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตแต่ยังมีความเกี่ยวข้องกับปัจจุบัน รูป 2.3 แสดงความสัมพันธ์ทางเวลาของรูปกาล Present Perfect Simple

(ดัดแปลงจาก Reichenbach 1947)

รูป 2.3 ความสัมพันธ์ทางเวลาของรูปกาล Present Perfect Simple

เหตุการณ์ *I have seen John* สามารถแสดงความสัมพันธ์ทางเวลาด้วยสัญลักษณ์ E – S,R ซึ่งหมายความว่า เวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) ปรากฏก่อนหน้าเวลาที่กล่าวถ้อย (Speech time) และเวลาที่กล่าวถ้อย (Speech time) ก็ปรากฏในตำแหน่งเวลาเดียวกับเวลาอ้างอิง (Reference time)

อีกตัวอย่างหนึ่งคือ รูปกาล Past Perfect Simple (*I had seen John*) อ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตก่อนหน้าอีกเหตุการณ์หนึ่งในอดีต และเวลาทั้งสองช่วงก็เกิดขึ้นก่อนหน้าเวลาปัจจุบัน

รูป 2.4 แสดงความสัมพันธ์ทางเวลาของรูปกาล Past Perfect Simple

(ดัดแปลงจาก Reichenbach 1947)

รูป 2.4 ความสัมพันธ์ทางเวลาของรูปกาล Past Perfect Simple

เหตุการณ์ *I had seen John* สามารถแสดงความสัมพันธ์ทางเวลาด้วยสัญลักษณ์ E – R – S ซึ่งหมายความว่า เวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) ปรากฏก่อนหน้าเวลาอ้างอิง (Reference time) และเวลาทั้งสองก็ปรากฏก่อนหน้าเวลาที่กล่าวถ้อย (Speech time) การนำเสนอความสัมพันธ์เชิงเวลาของรูปกาลด้วยจุดทั้งสามจุดบนเส้นเวลาของไคอนบาคช่วยแสดงความสัมพันธ์เชิงเวลาที่ซับซ้อนของรูปกาล Past Perfect ให้เห็นได้ง่ายหรือชัดเจน วิธีการวิเคราะห์และนำเสนอความสัมพันธ์เชิงเวลาแบบไคอนบาคจึงได้รับความนิยมใช้อย่างแพร่หลายในทางภาษาศาสตร์

2.1.1.2 การณ์ลักษณะ

การณ์ลักษณะ (aspect) ตามนิยามของคอมรี (Comrie 1976: 3) หมายถึง วิธีการมองโครงสร้างเวลาภายในเหตุการณ์ การณ์ลักษณะเป็นมโนทัศน์สำคัญที่ศึกษากันอย่างแพร่หลายในทางภาษาศาสตร์ แต่บางครั้งก็ใช้อ้างถึงมโนทัศน์ที่แตกต่างกันจนมักสร้างความสับสนให้แก่ผู้ศึกษาไม่

น้อย บทความปริทรรศน์ (review article) ของฮานส์-เยอร์เกน ซาสเซอ (Hans-Jürgen Sasse 2002) ได้สรุปภาพรวมของการศึกษาคำคุณศัพท์และกล่าวว่านักวิชาการที่ศึกษาคำคุณศัพท์ส่วนใหญ่เห็นพ้องต้องกันว่า คำคุณศัพท์เป็นมโนทัศน์ที่เกี่ยวข้องกับขอบเขต (boundaries) และความแตกต่างเบื้องต้นเชิงคำคุณศัพท์คือความแตกต่างระหว่างเหตุการณ์ที่ไม่มีขอบเขตกับเหตุการณ์ที่มีขอบเขต ซาสเซอ (Sasse 2002: 202) จำแนกแนวทางการศึกษาคำคุณศัพท์ออกเป็นสามกลุ่มหลักๆ ได้แก่ กลุ่มทฤษฎีแบบหนึ่งมิติ (unidimensional approaches) กลุ่มทฤษฎีแบบสองมิติ (bidimensional approaches) และกลุ่มทฤษฎีแบบหลายมิติ (multidimensional approaches)

กลุ่มทฤษฎีแบบหนึ่งมิติ (unidimensional approaches)

ทฤษฎีกลุ่มนี้มีข้อสันนิษฐานเบื้องต้นร่วมกันว่ามี semantic primitive ที่เกี่ยวข้องกับการณ์ลักษณะเพียงชุดเดียว เพราะฉะนั้นในทุกระดับของรูปแทนหรือรูปภาษา เราสามารถวิเคราะห์และบรรยายเหตุการณ์ได้ด้วยการณ์ลักษณะเพียงมิติเดียว ตัวอย่างทฤษฎีกลุ่มนี้ที่ซาสเซอกล่าวถึง คือ แนวการศึกษาแบบมุมมอง (viewpoint approach) และแนวการศึกษาแบบโครงสร้างเวลา (time-schema approach)

แนวการศึกษาแบบมุมมอง (viewpoint approach)

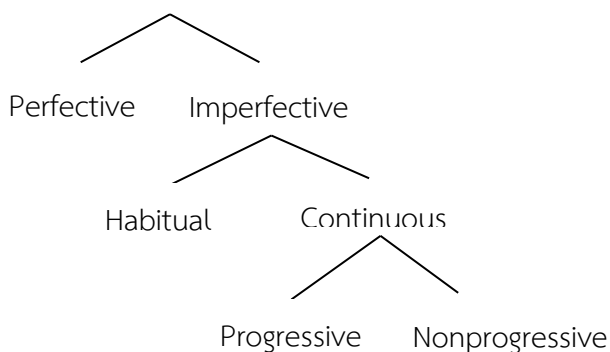
แนวการศึกษาแบบมุมมองให้ความสำคัญกับความหมายของคำคุณศัพท์ประเภทต่างๆ ที่บ่งชี้ด้วยหน่วยคำวิภัติปัจจัยหรือหน่วยคำทางไวยากรณ์ แนวการศึกษานี้มีจุดเริ่มต้นในยุโรปซึ่งได้รับอิทธิพลจากไวยากรณ์รัสเซีย ในภาษารัสเซียพบว่าคำกริยาต่างๆ มักจะคู่กับคำกริยาอีกตัวที่มีความหมายแก่กัน โดยคำกริยาหนึ่งสื่อถึงช่วงเวลาใดช่วงเวลาหนึ่งของเหตุการณ์ และคำกริยาอีกคำสื่อถึงช่วงเวลาทั้งหมดของเหตุการณ์นั้น (Dahl 1985: 75) เช่น ในประโยคภาษารัสเซีย *On pisal pis'ma (He was writing letters)* กริยา *pisal* อ้างถึงช่วงเวลาช่วงใดช่วงหนึ่งขณะที่เขาเขียนจดหมาย กริยานี้ไม่ได้แสดงขอบเขตของเหตุการณ์นี้ ในไวยากรณ์รัสเซียจัดให้กริยาชนิดนี้อยู่ในรูป imperfective แต่ในประโยค *On napisal pis'ma (He wrote letters)* กริยา *napisal* อ้างถึงช่วงเวลาทั้งหมดตั้งแต่เริ่มเขียนจดหมายจนถึงเขียนเสร็จ กริยานี้กำหนดจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ ในไวยากรณ์รัสเซียจัดให้กริยาชนิดนี้อยู่ในรูป perfective เมื่อเปรียบเทียบภาษารัสเซียกับคำแปลภาษาอังกฤษ พบว่าภาษาอังกฤษก็มีการบ่งชี้ความแตกต่างระหว่างมโนทัศน์ imperfective/perfective นี้เช่นเดียวกัน ในที่นี้ภาษาอังกฤษใช้รูปกาล Past Progressive หรือการใช้กริยาช่วย *be* ร่วมกับกริยาหลักที่เติมหน่วยคำ *-ing* ข้างท้ายเพื่อสื่อความหมายการณ์ลักษณะแบบ imperfective และใช้รูปกาล Simple Past หรือเติมหน่วยคำ *-ed*

ข้างท้ายคำกริยาเพื่อสื่อความหมายการณลักษณะแบบ perfective การใช้หน่วยคำหรือหน่วยสร้างทางไวยากรณ์เป็นเครื่องมือในการแสดงความแตกต่างระหว่างการณลักษณะทั้งสองประเภทนี้ จึงทำให้นักภาษาศาสตร์เรียกการณลักษณะกลุ่มนี้ว่า การณลักษณะทางไวยากรณ์ (grammatical aspect)

แนวการศึกษาแบบมุมมองจำแนกการณลักษณะออกเป็นสองประเภทหลักคือ 1. perfective และ 2. imperfective คอมรี (Comrie 1976: 4) นิยามการณลักษณะ perfective ว่าเป็นการอ้างถึงเหตุการณ์ที่สมบูรณ์ มีการกำหนดขอบเขตเวลาของเหตุการณ์ที่อ้างถึง ส่วนการณลักษณะ imperfective เป็นการเลือกมองช่วงเวลาภายในเหตุการณ์ที่อ้างถึง สื่อถึงความไม่สมบูรณ์ของเหตุการณ์ รูป 2.5 แสดงการจำแนกประเภทย่อยของการณลักษณะตามแนวคิดของคอมรี คอมรีแบ่งการณลักษณะออกเป็นสองประเภทหลังคือ 1. perfective และ 2. imperfective ต่อจากนั้นคอมรีก็จำแนกการณลักษณะ imperfective ออกเป็นสองประเภทย่อย คือ 2.1 การณลักษณะ habitual และ 2.2 การณลักษณะ continuous

การณลักษณะ habitual (2.1) อ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำสม่ำเสมอ เมื่ออ้างถึงเหตุการณ์อดีต ในภาษาอังกฤษสามารถบ่งชี้ความหมายนี้ได้ด้วยหน่วยสร้าง *used to* เช่น *John used to work here* หรืออาจจะบ่งชี้ด้วยรูปกาล Simple Past เช่น *John worked here* รูปกาล Simple Past สื่อความหมายสองแบบ ความหมายที่หนึ่งคือ จอห์นเคยทำงานที่นี่ ซึ่งแปลว่า เขาทำงานที่นี่เป็นประจำตลอดช่วงระยะเวลาหนึ่งในอดีต ความหมายที่สองคือ จอห์นมาทำงานที่นี่แค่ครั้งเดียว ความแตกต่างทางความหมายจะชัดเจนขึ้นเมื่อเพิ่มหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา เช่น *John worked here yesterday* อ้างถึงเหตุการณ์ที่มีการณลักษณะ perfective ซึ่งหมายถึงเหตุการณ์ทำงานครั้งเดียว ในขณะที่ *John worked here last year* อ้างถึงเหตุการณ์ที่มีการณลักษณะ habitual ซึ่งหมายถึงเหตุการณ์ทำงานหลายๆ วันเป็นประจำหรือเป็นกิจวัตรเมื่อปีที่แล้ว

คอมรีแบ่งการณลักษณะ continuous (2.2) ออกเป็นสองการณลักษณะย่อยคือ (2.2.1) การณลักษณะ progressive และ (2.2.2) การณลักษณะ nonprogressive การณลักษณะ progressive อ้างถึงเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่ ณ ช่วงเวลาใดช่วงเวลาหนึ่ง ในภาษาอังกฤษสามารถบ่งชี้ความหมายนี้ได้ด้วยหน่วยสร้าง *be V-ing* เช่น *John is singing* ซึ่งแปลว่าจอห์นกำลังร้องเพลงอยู่ในขณะนี้ หรือ *I am living at 6 Railway Cuttings* ซึ่งแปลว่าผู้พูดกำลังอาศัยอยู่ที่นั่นในช่วงนี้หรือเป็นการชั่วคราว ซึ่งต่างจากการณลักษณะ nonprogressive ที่อยู่ในรูปกาลแบบ Simple เช่น *I live at 6 Railway Cuttings* ซึ่งแปลว่าผู้พูดอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นการถาวรหรือเป็นระยะเวลายาวนาน แต่ไม่ได้เน้นย้ำว่ากำลังอยู่ที่บ้าน ณ เวลาที่กล่าวด้วย

(ดัดแปลงจาก Comrie 1976: 25)

รูป 2.5 การจำแนกการณลักษณะตามแนวคิดของคอมรี

แนวการศึกษาแบบโครงสร้างเวลา (time-schema approach)

แนวการศึกษานี้ให้ความสำคัญกับคุณลักษณะทางเวลาที่อยู่ในภาคแสดง (predicate) แนวคิดนี้จำแนกเหตุการณ์ต่างๆ ออกเป็นประเภทย่อยตามอรรถลักษณะที่เกี่ยวข้องกับเวลา (Sasse 2002: 214) การศึกษาแบบโครงสร้างเวลามักใช้การแบ่งประเภทเหตุการณ์และกริยาวลีตามแนวคิดของเวนเดอร์ (Vendler 1957) เวนเดอร์ใช้อรรถลักษณะสามอรรถลักษณะต่อไปนี้เป็นเกณฑ์ในการจำแนกประเภทภาคแสดงหรือกริยาวลี

1. อรรถลักษณะ [$\pm$ dynamic] หมายความว่า เหตุการณ์นั้นแสดงการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ มีความนิ่งตลอดช่วงระยะเวลาที่เหตุการณ์เกิดขึ้นหรือไม่
2. อรรถลักษณะ [$\pm$ telic] หมายความว่า เหตุการณ์นั้นมีจุดสิ้นสุดหรือมีขอบเขตเวลาหรือไม่ และ
3. อรรถลักษณะ [$\pm$ punctual] หมายความว่า เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแบบกินเวลา กล่าวคือ เกิดขึ้นและดำเนินไปในช่วงระยะเวลาหนึ่ง หรือเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแบบฉับพลัน กล่าวคือ เกิดขึ้นและสิ้นสุดลงทันทีทันใด (คเชนทร์ ตัญศิริ 2548: 44)

เมื่อตรวจสอบคุณสมบัติเชิงเวลาของกริยาวลีหรือภาคแสดงในภาษาอังกฤษตามอรรถลักษณะทั้งสาม พบว่าสามารถจำแนกกริยาวลีได้ออกเป็นสี่ประเภท ดังนี้

1. กริยาวลีที่ประกอบด้วยอรรถลักษณะ [-dynamic], [-telic] และ [-punctual] หมายความว่า กริยาวลีในกลุ่มนี้อ้างถึงเหตุการณ์ที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ไม่มีขอบเขตเวลา และไม่ได้เกิดขึ้นและสิ้นสุดลงอย่างฉับพลัน การณลักษณะประเภทนี้เรียกว่า state ตัวอย่างกริยาวลีประเภท คือ *desire, want, love*
2. กริยาวลีที่ประกอบด้วยอรรถลักษณะ [+dynamic], [-telic] และ [-punctual] หมายความว่า กริยาวลีในกลุ่มนี้อ้างถึงเหตุการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลง แต่ไม่มีขอบเขตเวลา และไม่ได้เกิดขึ้นและ

สิ้นสุดลงอย่างฉับพลัน การณ์ลักษณะประเภทนี้เรียกว่า activity ตัวอย่างกริยาวลีประเภท คือ *run, walk, swim*

3. กริยาวลีที่ประกอบด้วยอรรถลักษณะ [+dynamic], [+telic] และ [-punctual] หมายความว่า กริยาวลีในกลุ่มนี้อ้างถึงเหตุการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลง มีขอบเขตเวลา แต่ไม่ได้เกิดขึ้นและสิ้นสุดลงอย่างฉับพลัน การณ์ลักษณะประเภทนี้เรียกว่า accomplishment ตัวอย่างกริยาวลีประเภท คือ *grow up, run a mile, walk to school*

4. กริยาวลีที่ประกอบด้วยอรรถลักษณะ [+dynamic], [+telic] และ [+punctual] หมายความว่า กริยาวลีในกลุ่มนี้อ้างถึงเหตุการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลง มีขอบเขตเวลา และเกิดขึ้นและสิ้นสุดลงอย่างฉับพลัน การณ์ลักษณะประเภทนี้เรียกว่า achievement ตัวอย่างกริยาวลีประเภท คือ *recognize, find, win the race*

เนื่องจากการณ์ลักษณะประเภทนี้เป็นการณ์ลักษณะที่ดีความได้จากความหมายประจำคำของกริยาวลี นักภาษาศาสตร์จึงเรียกการณ์ลักษณะประเภทนี้ว่า การณ์ลักษณะประจำคำ (lexical aspect) ซึ่งต่างจากการณ์ลักษณะที่ศึกษาในแนวการศึกษาแบบมุมมอง นอกจากนี้ยังมีชื่อเรียกการณ์ลักษณะประเภทนี้อีกหลายชื่อ เช่น situation type และ Aktionsart เป็นต้น

กลุ่มทฤษฎีแบบสองมิติ (bidimensional approaches)

การศึกษาการณ์ลักษณะตามแนวการศึกษานี้แบ่งการณ์ลักษณะออกเป็นสองมิติหรือสองชั้น ได้แก่ การณ์ลักษณะทางไวยากรณ์เป็นหนึ่งชั้น และการณ์ลักษณะประจำคำเป็นอีกหนึ่งชั้น แนวการศึกษานี้จึงแตกต่างจากแนวการศึกษาแบบหนึ่งมิติ ซึ่งให้ความสำคัญกับการณ์ลักษณะชุดใดชุดหนึ่งเพียงอย่างเดียว ตัวอย่างการศึกษาแบบสองมิติ ได้แก่ กลุ่มทฤษฎีผลรวม (composite theories) เป็นต้น (Sasse 2002: 222)

กลุ่มทฤษฎีผลรวม (composite theories) มีแนวคิดพื้นฐานร่วมกันว่า การณ์ลักษณะประจำคำและการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์มีค่าความหมายที่แตกต่างกัน แต่สามารถเอามารวมกันเป็นความหมายเชิงการณ์ลักษณะโดยรวมได้ ตัวอย่างงานวิจัยที่ถือว่าอยู่ในกลุ่มนี้ได้แก่ งานของสมิธ (Smith 1997)

สมิธ (Smith 1997: 2) เสนอว่าความหมายเชิงการณ์ลักษณะเกิดจากผลรวมขององค์ประกอบสองส่วน องค์ประกอบที่หนึ่ง คือ ประเภทเหตุการณ์ (situation type) หรือเทียบเท่ากับการณ์ลักษณะประจำคำ จำแนกเป็นเหตุการณ์ห้าประเภท ได้แก่ 1. state (เช่น *know the answer, love Mary* เป็นต้น) 2. activity (เช่น *laugh, stroll in the park* เป็นต้น) 3. accomplishment (เช่น *build a house, walk to school, learn Greek* เป็นต้น) 4. achievement (เช่น *win a race, reach the top* เป็นต้น) เหตุการณ์สี่ประเภทนี้มีอรรถลักษณะ

หรือความหมายตรงกับการณ์ลักษณะประจำคำตามแนวการศึกษาของเวนด์เลอร์ เหตุการณ์ประเภทสุดท้าย 5. *semelfactive* หมายถึงเหตุการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลง [+dynamic] แต่ไม่มีขอบเขตเวลา [-telic] เกิดขึ้นและสิ้นสุดลงอย่างฉับพลัน [+punctual] (เช่น *blink, cough, kick* เป็นต้น)

องค์ประกอบส่วนที่สอง คือ ประเภทมุมมอง (*viewpoint type*) หรือเทียบเท่ากับการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์ สมิตแบงมุ่มมองออกเป็นสามประเภท ได้แก่ มุ่มมองแบบ *perfective* ใช้อ้างอิงเหตุการณ์ทั้งหมดตั้งแต่จุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ มุ่มมองแบบ *imperfective* ใช้อ้างอิงถึงส่วนใดส่วนหนึ่งภายในเหตุการณ์ ไม่ได้กล่าวถึงจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ และมุมมองแบบ *neutral* เป็นมุมมองที่ใช้ได้อย่างยืดหยุ่น ใช้อ้างอิงจุดเริ่มต้นของเหตุการณ์และช่วงเวลาส่วนหนึ่งภายในเหตุการณ์ มุ่มมองแบบ *perfective* และมุมมองแบบ *imperfective* เป็นมุมมองที่บ่งชี้ด้วยหน่วยคำทางไวยากรณ์ แต่มุมมองแบบ *neutral* เป็นมุมมองที่ไม่บ่งชี้ด้วยหน่วยคำทางไวยากรณ์ จึงไม่สามารถตีความเวลาของเหตุการณ์นั้นได้จากรูปภาษา แต่ต้องอาศัยบริบทในการตีความ มุ่มมองแบบ *neutral* พบในภาษาที่ไม่บังคับใช้หน่วยคำทางไวยากรณ์สำหรับบ่งชี้เวลา เช่น ภาษาจีน (Smith 1997: 77)

ในภาษาอังกฤษมีมุมมองสองแบบคือ มุ่มมองแบบ *perfective* และมุมมองแบบ *imperfective* (Smith 1997: 170) ตัวอย่าง (2.1) – (2.2) แสดงให้เห็นว่าเมื่อมุมมองแบบ *perfective* ซึ่งบ่งชี้ด้วยรูปกาล *Simple Past* ปรากฏร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำแบบ *activity* และ *accomplishment*

(2.1) Lily swam in the pond. (Activity)

(2.2) Mrs Ramsey wrote a letter. (Accomplishment) (Smith 1997: 170)

มุมมองแบบ *perfective* ซึ่งใช้อ้างถึงเหตุการณ์ทั้งหมดตั้งแต่จุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ จะนำเสนอภาพเหตุการณ์แบบสมบูรณ์หรือแบบปิด เช่น (2.1) ตีความได้ว่าผู้พูดอ้างอิงเหตุการณ์ว่ายน้ำในบ่อตั้งแต่เริ่มว่ายน้ำจนถึงหยุดว่ายน้ำ และ (2.2) ตีความได้ว่าผู้พูดอ้างอิงเหตุการณ์เขียนจดหมายตั้งแต่เริ่มเขียนจนถึงเขียนเสร็จ แต่ถ้ามุมมองแบบ *imperfective* ปรากฏร่วมกับประเภทเหตุการณ์ทั้งสองประเภทข้างต้น จะเปลี่ยนภาพเหตุการณ์เป็นอีกแบบ ดังนี้

(2.3) Mary was walking in the park. (Activity)

(2.4) Sam was eating an apple. (Accomplishment) (Smith 1997: 171)

ตัวอย่าง (2.3) – (2.4) แสดงให้เห็นว่าเมื่อมุมมองแบบ *imperfective* ซึ่งบ่งชี้ด้วยรูปกาล *Past Progressive* ปรากฏร่วมกับการณ์สองประเภทนั้น มุ่มมองแบบ *imperfective* ซึ่งใช้อ้างถึงส่วนใดส่วนหนึ่งภายในเหตุการณ์แต่ไม่ได้กล่าวถึงจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ จะนำเสนอภาพเหตุการณ์แบบไม่สมบูรณ์หรือแบบเปิด เช่น (2.3) ตีความได้ว่าผู้พูดอ้างอิงช่วงเวลาหนึ่งที่แม่

รื่กำลังเดินอยู่ในสวน และ (2.4) ดีความได้ว่าผู้พูดอ้างถึงช่วงเวลาหนึ่งขณะที่แซมกำลังเดินกินแอปเปิล

กลุ่มทฤษฎีแบบหลายมิติ (multidimensional approaches)

ทฤษฎีการศึกษาการณลักษณะแบบหลายมิติที่ซาสเซอร์ (Sasse 2002: 226) ยกตัวอย่างไว้คือ ไวยากรณ์หน้าที่ (Functional Grammar) ของไซมอน ดิก (Dik 1989) ดิกแบ่งการณลักษณะ ออกเป็นสี่กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่หนึ่ง คือ การณลักษณะ perfective และการณลักษณะ imperfective

กลุ่มที่สอง คือ การณลักษณะ phasal ซึ่งเป็นการแบ่งเหตุการณ์ออกเป็นช่วงต่างๆ ได้แก่ การณลักษณะ ingressive (เช่น start V-ing) ใช้บ่งชี้จุดเริ่มต้นของเหตุการณ์ การณลักษณะ progressive (เช่น be V-ing) ใช้บ่งชี้ช่วงเวลาภายในเหตุการณ์ การณลักษณะ continuous (เช่น continue V-ing) ใช้บ่งชี้ช่วงเวลาจากจุดที่หยุดไว้และช่วงเวลาหลังจากนั้น และการณลักษณะ egressive (เช่น stop V-ing) ใช้บ่งชี้จุดสิ้นสุดของเหตุการณ์

กลุ่มที่สาม คือ การณลักษณะ perspective เป็นวิธีแสดงให้เห็นว่าผู้พูดมองเหตุการณ์นั้นจากจุดใด หรือช่วงเวลาใด แบ่งออกเป็นการณลักษณะ prospective ใช้แสดงการมองเหตุการณ์จากจุดเวลา ก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์นั้น และการณลักษณะ perfect ใช้แสดงการมองเหตุการณ์จากจุดเวลา หลังจากเกิดเหตุการณ์นั้นแล้ว

กลุ่มที่สี่ คือ การณลักษณะ quantificational ใช้แสดงความถี่ที่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น แบ่งออกเป็น ห้าประเภทย่อย ได้แก่ การณลักษณะ semelfactive ใช้อ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแค่ครั้งเดียว การณลักษณะ iterative ใช้อ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลายๆ ครั้ง การณลักษณะ frequentative ใช้อ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง การณลักษณะ distributive ใช้อ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลาย ครั้งแต่เกิดกับผู้ร่วมเหตุการณ์คนละคน และการณลักษณะ habitual ใช้อ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น บ่อยเนื่องจากนิสัย

โบห์นเมเยอร์ (Bohnenmeyer 1998: 73 อ้างใน Boland 2006: 41) ยกตัวอย่างข้างล่าง ประกอบการอธิบายการณลักษณะแต่ละประเภทตามไวยากรณ์หน้าที่

(2.5) Mary was going to write a letter.

(2.6) At 6.30, Mary started writing a letter.

(2.7) At 6.45, Mary was writing a letter.

(2.8) At 7, Mary finished writing a letter.

(2.9) At 7.15, Mary had written a letter.

(2.10) Mary wrote a letter from 6.30 to 7.

ตัวอย่าง (2.5) – (2.10) แจกแจงขั้นตอนการเขียนจดหมาย เริ่มตั้งแต่ (2.5) อ้างถึงช่วงเวลาที่กำลังจะลงมือเขียนจดหมาย ในที่นี้บ่งชี้ด้วยการณ์ลักษณะ prospective (2.6) อ้างถึงช่วงเวลาที่ยังเขียนจดหมาย ในที่นี้บ่งชี้ด้วยการณ์ลักษณะ ingressive (2.7) อ้างถึงช่วงเวลาที่กำลังเขียนจดหมาย อยู่ในที่นี้บ่งชี้ด้วยการณ์ลักษณะ progressive (2.8) อ้างถึงเวลาที่เขียนจดหมายเสร็จ ในที่นี้บ่งชี้ด้วยการณ์ลักษณะ egressive (2.9) อ้างถึงเวลาที่เขียนจดหมายแล้วสักพักแล้วมองย้อนกลับไปยังช่วงเวลานั้น ในที่นี้บ่งชี้ด้วยการณ์ลักษณะ perfect (2.10) อ้างถึงเหตุการณ์เขียนจดหมายทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ ในที่นี้บ่งชี้ด้วยการณ์ลักษณะ perfective

การศึกษากาลและการณ์ลักษณะด้วยทฤษฎีแบบหลายมิติน่าจะสามารถให้ผลการวิเคราะห์ที่ครอบคลุมระบบกาลและการณ์ลักษณะ เมื่อจัดประเภทรูปกาลในภาษาอังกฤษตามทฤษฎีแบบหลายมิติ พบว่ารูปกาลภาษาอังกฤษมีการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์สอดคล้องกับกลุ่มที่หนึ่งของไวยากรณ์หน้าที่ คือ การณ์ลักษณะ perfective (ซึ่งเทียบเท่ากับรูปกาล Simple Past) กลุ่มที่สอง คือ การณ์ลักษณะ progressive (ซึ่งเทียบเท่ากับรูปกาล Past Progressive เป็นต้น) กลุ่มที่สาม คือ การณ์ลักษณะ perfect (ซึ่งเทียบเท่ากับรูปกาล Present Perfect เป็นต้น) แต่ไม่พบรูปกาลในการณ์ลักษณะแบบอื่นๆ โดยเฉพาะการณ์ลักษณะกลุ่มที่สี่ หลายแบบไม่ได้บ่งชี้ด้วยรูปกาลในภาษาอังกฤษ แต่บ่งชี้ด้วยความหมายของกริยาลี เช่น การณ์ลักษณะ semelfactive หรือบ่งชี้ด้วยหน่วยวิเศษณ์บ่งความถี่ เช่น *often* สำหรับสื่อความหมายการณ์ลักษณะ frequentative เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การศึกษาระบบกาลและการณ์ลักษณะในภาษาอังกฤษด้วยทฤษฎีแบบสองมิติก็สามารถทำได้และก็น่าจะให้ผลการวิเคราะห์ที่ครอบคลุมเช่นกัน เพราะฉะนั้นทฤษฎีแบบหลายมิติอาจจะเกินความจำเป็นสำหรับการวิเคราะห์ระบบกาลและการณ์ลักษณะของภาษาอังกฤษ

2.1.1.3 รูปกาลของภาษาอังกฤษสำหรับถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีต

วัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้คือ การศึกษารูปกาลภาษาอังกฤษที่ใช้ถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีตจากการทบทวนวรรณกรรม พบว่ามีรูปกาลหกประเภทที่อ้างถึงเหตุการณ์ในอดีต ได้แก่ 1. รูปกาล Simple Past (worked) 2. รูปกาล Past Progressive (was/were working) 3. รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) 4. รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) 5. รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) และ 6. รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ต่อไปผู้วิจัยจะกล่าวถึงรูปภาพและความหมายของรูปกาลเหล่านี้

รูปกาล Simple Past

รูปกาล Simple Past (หรือเรียกว่า Preterite) (Binnick 1991: 6) ประกอบด้วยกริยาที่มีหน่วยคำ -ed ที่บ่งชี้เวลาอดีต รูปกาล Simple Past มีองค์ประกอบทางความหมายสองส่วนคือ 1. เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นและสิ้นสุดในอดีตโดยมีช่องว่างระหว่างเวลาอดีตและเวลาปัจจุบัน 2. ผู้พูดเจาะจงเวลาที่เกิดเหตุการณ์นั้น (Quirk et al 1985: 183, Leech 1987: 13) ตัวอย่างประโยคของรูปกาลนี้ เช่น *Frank started school in 2010* ประโยคนี้อ้างถึงเหตุการณ์เริ่มเรียนที่เกิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 2010 ซึ่งเป็นเวลาที่เฉพาะเจาะจงและมีช่องว่างระหว่างปีนั้นกับเวลาปัจจุบัน

เคอร์ริกและคณะ (Quirk et al 1985: 186) จำแนกความหมายของรูปกาล Simple Past ออกเป็นสามความหมายตามความหมายของกริยาลิที่ปรากฏร่วมกับรูปกาลนี้ ความหมายที่หนึ่งคือ Event Past อ้างถึงเหตุการณ์ในอดีตที่เฉพาะเจาะจง (definite) และเกิดขึ้นครั้งเดียว เช่น *The eruption of Vesuvius destroyed Pompeii* ประโยคนี้อ้างถึงเหตุการณ์ภูเขาไฟซุเวียสระเบิดและทำลายเมืองปอมเปอี ผู้พูดเจาะจงเหตุการณ์ระเบิดครั้งที่ทำลายเมืองปอมเปอี ไม่ได้อ้างถึงการระเบิดครั้งอื่นๆ ของภูเขาไฟนี้

ความหมายที่สองคือ State Past อ้างถึง เหตุการณ์ที่เป็นสภาพในอดีต เช่น *Archery was a popular sport for the Victorians* ประโยคนี้อ้างถึงความนิยมของกีฬายิงธนูในหมู่ชาวอังกฤษ ยุควิคตอเรียน ความนิยมเป็นสภาพที่เกิดขึ้นในช่วงหนึ่งในอดีต

ความหมายที่สามคือ Habitual Past อ้างถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำ เป็นกิจวัตร หรือเป็นนิสัย เช่น *In ancient times, the Olympic Games were held at Olympia in Southern Greece* ประโยคนี้อ้างถึงการจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกในยุคโบราณที่โอลิมเปียทางภาคใต้ของ ประเทศกรีซ ตามปกติกีฬาโอลิมปิกจัดขึ้นทุกๆ สี่ปี เพราะฉะนั้นประโยคนี้อ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำตลอดระยะเวลาหนึ่งในยุคโบราณ

ลีช (Leech 1987: 13) จำแนกความหมายของรูปกาล Simple Past ออกเป็นสองความหมาย คือ 1. Unitary Past ซึ่งหมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งเดียวในอดีต ความหมายนี้ สอดคล้องกับความหมาย Event Past และความหมาย State Past ของรูปกาล Simple Past ตามแนวคิดของเคอร์ริกและคณะ 2. Habitual Past ซึ่งหมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำ เป็นกิจวัตร หรือเป็นนิสัย ความหมายนี้ก็ตรงกับความหมายที่สามของรูปกาล Simple Past ตามแนวคิดของเคอร์ริกและคณะ

บินนิค (Binnick 2005: 353-354) อธิบายว่าความหมายต่างๆ ของรูปกาล Simple Past เกิดจากบริบทและการปรากฏร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำ กล่าวคือ เมื่อรูปกาล Simple Past ปรากฏร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำแบบ achievement และ accomplishment รูปกาลนี้จะอ้างถึงเหตุการณ์ในอดีตที่เฉพาะเจาะจงและเกิดขึ้นครั้งเดียว เช่น *Sam went home* ประโยคนี้มี

การณัลักษณะประจำคำแบบ accomplishment เมื่อไม่มีหน่วยวิเศษณ์บอกความถี่ ประโยคนี้จึงอ้างถึงเหตุการณ์ซ้ำกันที่บ้านครั้งใดครั้งหนึ่ง ณ เวลาหนึ่งในอดีต ความหมายนี้ตรงกับความหมาย Event Past ตามแนวคิดของเควีร์กและคณะ

เมื่อรูปกาล Simple Past ปรากฏรวมกับการณัลักษณะประจำคำแบบ activity รูปกาลนี้จะอ้างถึงเหตุการณ์ในอดีตที่มีความหมาย Event Past ก็ได้และความหมาย Habitual Past ก็ได้ เมื่อเหตุการณ์ที่มีการณัลักษณะประจำคำแบบ activity มีการระบุขอบเขตเวลา (bounded) รูปกาล Simple Past จะสื่อความหมาย Event Past เช่น *She traveled for three days* ประโยคนี้อ้างถึงเหตุการณ์การท่องเที่ยวครั้งใดครั้งหนึ่งที่มีระยะเวลาสามวัน ไม่ได้หมายความว่าเขามักจะท่องเที่ยวเป็นเวลาสามวันหรือเที่ยวสามวันเป็นประจำ แต่เมื่อเหตุการณ์ที่มีการณัลักษณะประจำคำแบบ activity ไม่มีการระบุขอบเขตเวลา (unbounded) การณัลักษณะประจำคำแบบ activity ก็ จะสื่อว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นและดำเนินไปเรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งมีความหมายคล้ายกับการณัลักษณะประจำคำแบบ state ในกรณีนี้รูปกาล Simple Past จะสื่อความหมาย Habitual Past เช่น *She traveled* ประโยคนี้หมายความว่าเขาเดินทางท่องเที่ยวเป็นประจำในอดีต

เมื่อรูปกาล Simple Past ปรากฏรวมกับการณัลักษณะประจำคำแบบ state รูปกาลสามารถตีความได้สองความหมาย เมื่อการณัลักษณะประจำคำแบบ state อ้างถึงสภาพที่เกิดขึ้นชั่วคราว (stage-level predicate) รูปกาล Simple Past จะอ้างถึงเหตุการณ์ที่เฉพาะเจาะจง (definite) หรือเหตุการณ์ครั้งใดครั้งหนึ่งในอดีต เช่น *She was tired* ประโยคนี้อ้างถึงเหตุการณ์เหนื่อยที่เกิดขึ้น ณ เวลาใดเวลาหนึ่งในอดีต แต่เมื่อการณัลักษณะประจำคำแบบ state อ้างถึงสภาพที่เกิดขึ้นถาวรหรือคุณสมบัติของคนหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (individual-level predicate) รูปกาลนี้จะอ้างถึงเหตุการณ์ที่ไม่เจาะจง (indefinite) หรือบ่งชี้สภาพที่เกิดขึ้นหรือปรากฏตลอดระยะเวลาหนึ่งในอดีต เช่น *Lincoln was tall* ประโยคนี้กล่าวว่าลินคอล์นเป็นคนสูงตอนที่เขามีชีวิตอยู่

นอกจากจะบ่งชี้ด้วยรูปกาล Simple Past แล้ว ความหมาย Habitual Past ยังสามารถบ่งชี้ได้ด้วย *would* และ *used to* เช่น *When she was little, she would/used to get up and watch cartoons every Saturday morning. Now she rarely watches TV.* ในประโยคแรกกริยา *would/used to* บ่งชี้ว่าเหตุการณ์ต้นขั้ขึ้นมาดูการ์ตูนทุกเช้าวันเสาร์ เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำหรือเป็นกิจวัตรในอดีต

รูปกาล Past Progressive

รูปกาล Past Progressive ประกอบด้วย *was/were* ซึ่งเป็นกริยาช่วย (auxiliary verb) และกริยาที่เติมหน่วยคำ *-ing* หรือเรียกว่า present participle (เช่น *running, walking, working*) รูปกาล Past Progressive มีองค์ประกอบทางความหมายสามส่วนคือ 1. เหตุการณ์นั้นมีระยะเวลา

(duration) 2. เหตุการณ์นั้นมีระยะเวลาจำกัด (limited duration) 3. เหตุการณ์นั้นไม่จำเป็นต้องสิ้นสุดหรือจบลงแล้ว (Quirk et al 1985: 198, Leech 1987: 19) เช่น *She wrote a letter last night* ประโยคนี้อยู่ในรูปกาล Simple Past และอ้างถึงเหตุการณ์เขียนจดหมายเสร็จหนึ่งฉบับ แต่ถ้าเปลี่ยนประโยคนี้ให้อยู่ในรูปกาล Past Progressive คือ *She was writing a letter last night* จะอ้างถึงช่วงเวลาขณะที่กำลังเขียนจดหมายอยู่

เช่นเดียวกับรูปกาล Simple Past เควิร์กและคณะ (Quirk et al 1985: 186) จำแนกความหมายของรูปกาล Past Progressive ออกเป็นสามความหมายตามความหมายของกริยาวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับรูปกาลนี้ ความหมายที่หนึ่งคือ Event Progressive อ้างถึงเหตุการณ์ในอดีตที่เกิดขึ้นในระยะเวลาหนึ่ง (duration) และยังไม่สิ้นสุดหรือยังไม่เสร็จ เช่น *The train was approaching* ประโยคนี้อ้างถึงเหตุการณ์รถไฟกำลังวิ่งเข้ามา รูปกาลนี้สื่อว่ารถไฟยังมาไม่ถึงปลายทางและยังไม่จอดสนิท

ความหมายที่สองคือ State Progressive ปกติรูปกาลนี้ไม่ปรากฏร่วมกับกริยาทรงสภาพ (stative verb) ซึ่งเป็นกริยาที่แสดงสภาพ ไม่ใช่การกระทำ เมื่อใช้รูปกาลนี้ร่วมกับกริยาทรงสภาพหรือกริยาที่มีการณ์ลักษณะประจำค่าแบบ state ประโยคนั้นถือว่าผิดไวยากรณ์ เช่น **Sam's wife was being well-dressed* ในที่นี้ เป็นการบรรยายลักษณะการแต่งตัวหรือสภาพที่ปรากฏ ไม่ใช่การบรรยายกระบวนการแต่งตัวจึงไม่ปรากฏร่วมกับรูปกาล Past Progressive อย่างไรก็ตาม บางครั้งสามารถใช้รูปกาลนี้ร่วมกับการณ์ลักษณะประจำค่าแบบ state ได้ เมื่อต้องการเน้นว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นชั่วคราวหรือภายในระยะเวลาอันสั้นหรือจำกัด (limited duration) เช่น *John was being silly* ประโยคนี้อ้างถึงเหตุการณ์ที่จอห์นทำตัวเง่่า ซึ่งเกิดขึ้นครั้งใดครั้งหนึ่งในอดีต ไม่ใช่สภาพหรือคุณสมบัติตามปกติของจอห์น

ความหมายที่สามคือ Habitual Progressive อ้างถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำหรือซ้ำๆ (repetition) ภายในระยะสั้นๆ (limited duration) ในอดีต เช่น *At that time she was having regular singing lessons* ประโยคนี้อ้างถึงเหตุการณ์เรียนร้องเพลงซึ่งเกิดขึ้นเป็นประจำในช่วงระยะเวลาหนึ่งในอดีต

ชิระอิ (Shirai 1998: 676) วิเคราะห์การปรากฏของรูปกาล Past Progressive ร่วมกับการณ์ลักษณะประจำค่าทั้งสี่แบบโดยใช้แนวคิดการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ imperfective ของสมิธ (Smith 1991) สมิธให้นิยาม imperfective ไว้ว่าเป็นการมองเหตุการณ์ไม่รวมจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุด สมิธนำเสนอโมโนทัศน์ imperfective โดยแบ่งเวลาออกเป็นสามช่วง ช่วงที่หนึ่งคือ ช่วงเวลาก่อนจุดเริ่มต้นของเหตุการณ์ ช่วงที่สองคือ ช่วงเวลาภายในจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ ช่วงที่สามคือ ช่วงเวลาหลังจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์

โดยทั่วไป รูปกาล Past Progressive ซึ่งบ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ imperfective ของภาษาอังกฤษสามารถปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำคำแบบ accomplishment และ activity ได้ เมื่อปรากฏร่วมกัน รูปกาล Past Progressive จะอ้างถึงช่วงเวลาที่สอง (ช่วงเวลาภายในจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์) ซึ่งหมายถึงการดำเนินอยู่ของเหตุการณ์ (action in progress) เช่น *He was running* ประโยคนี้สื่อถึงเหตุการณ์วิ่งที่ดำเนินอยู่ภายในจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์

ตามปกติรูปกาล Past Progressive ไม่ปรากฏร่วมกับการณ achievement เนื่องจากการณลักษณะประจำคำแบบนี้อ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและสิ้นสุดอย่างฉับพลัน จึงไม่มีระยะเวลาภายในเวลาให้บ่งชี้ด้วยรูปกาล Past Progressive อย่างไรก็ตาม บางครั้งรูปกาลนี้ปรากฏร่วมกับการณ achievement ได้ เช่น *He was reaching the summit* ประโยคนี้เปลี่ยนจากการนำเสนอเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน (*He reached the summit*) เป็นการนำเสนอช่วงเวลาก่อนที่เขาจะถึงยอดเขา หรือสื่อว่าเขากำลังจะถึงยอดเขา ในกรณีนี้รูปกาล Past Progressive อ้างถึงช่วงเวลาก่อนหน้าจุดเริ่มต้น ซึ่งหมายถึงช่วงเวลาก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์ (preliminary stages of an event) บางครั้งการปรากฏร่วมกับการณ achievement ก็สื่อความหมายการเกิดขึ้นซ้ำๆ (repetition) เช่น *He was knocking the door* ประโยคนี้เปลี่ยนจากการนำเสนอเหตุการณ์เคาะประตูเพียงครั้งเดียว (*He knocked the door*) เป็นการนำเสนอเหตุการณ์เคาะประตูหลายๆ ครั้ง

นอกจากความหมายต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว รูปกาล Past Progressive ยังมีหน้าที่เชิงตัวบท (textual function) ในเรื่องเล่า รูปกาลนี้ใช้บ่งชี้ฉากหลัง (background/setting) ให้กับเหตุการณ์ต่างๆ (Labov 1972 อ้างใน Vogel & Bahns 1989: 186)

CHULALONGKORN UNIVERSITY

รูปกาล Present Perfect Simple และรูปกาล Present Perfect Progressive

รูปกาล Present Perfect Simple ประกอบด้วยกริยา has/have ซึ่งเป็นกริยาช่วย (auxiliary verb) และกริยาที่อยู่ในรูป past participle (เช่น *eaten, drunk, gone*) รูปกาล Present Perfect Simple บ่งชี้เวลาก่อนหน้า (anterior time) ซึ่งหมายถึงเวลาที่ปรากฏก่อนหน้าเวลาอ้างอิง (Reference time) และยังบ่งชี้ความสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกับเวลาปัจจุบัน (current relevance) เช่น *James has lived in Bangkok for five years* ประโยคนี้อ้างถึงเหตุการณ์ที่เริ่มต้นก่อนเวลาปัจจุบัน แต่เหตุการณ์นี้ก็ยังไม่สิ้นสุดและยังคงดำเนินมาจนถึงปัจจุบัน รูปกาล Simple Past ก็อ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนเวลาปัจจุบันเช่นกัน เช่น *James lived in Bangkok for five years* ประโยคนี้อ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนปัจจุบัน และก็สิ้นสุดแล้วในอดีต ไม่มีการดำเนินมาจนถึงปัจจุบันและไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับปัจจุบัน

รูปกาล Present Perfect Progressive มีองค์ประกอบสามส่วนคือ 1. กริยา has/have ซึ่งเป็นกริยาช่วย (auxiliary verb) 2. กริยา been ซึ่งเป็นกริยา be ที่อยู่ในรูป past participle และ 3. กริยาหลักที่อยู่ในรูป present participle หรือกริยาที่เติมหน่วยคำ -ing ตัวอย่างรูปกาล Present Perfect Progressive เช่น *They have been cleaning the tables* เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของคำกริยาในรูปกาล Present Perfect Progressive พบว่ารูปกาลนี้ประกอบด้วย การณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect และการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive แต่อย่างไรก็ตาม ความหมายของรูปกาล Present Perfect Progressive ไม่ได้หมายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตและดำเนินต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบันเท่านั้น (Quirk et al 1985: 210-211, Leech 1987: 49, Depraetere & Reed 2000: 98)

รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) และรูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) สามารถจำแนกได้เป็นสี่ประเภทตามความหมายหรือการใช้ ดังนี้ 1. Universal Perfect 2. Existential Perfect 3. Stative Perfect และ 4. “Hot News” Perfect (McCawley 1971 อ้างใน Binnick 1991: 98, Comrie 1976: 56)

1. Universal Perfect (หรือ Perfect of Persistent Situation หรือ Continuative Perfect) หมายถึง รูปกาล Perfect ที่อ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตและดำเนินมาจนถึงปัจจุบัน เหตุการณ์นี้อยู่ในรูปกาล Present Perfect Simple ก็ได้ เช่น *We have lived here for ten years* ในที่นี้อ้างถึงสภาพเหตุการณ์ที่เริ่มต้นในอดีตและดำเนินมาจนถึงปัจจุบัน หรืออยู่ในรูปกาล Present Perfect Progressive ก็ได้ เช่น *I have been waiting for three days* ในที่นี้อ้างถึง การกระทำที่เริ่มต้นในอดีตและดำเนินมาจนถึงปัจจุบัน และเน้นย้ำว่าเหตุการณ์ดังกล่าวยังดำเนินอยู่

2. Existential Perfect (หรือ Experiential Perfect) หมายถึง รูปกาล Perfect ที่อ้างถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างน้อยหนึ่งครั้งภายในช่วงเวลาระหว่างอดีตจนถึงปัจจุบัน เช่น *David has been to Australia* ประโยคนี้อ้างถึงเหตุการณ์ที่เดวิดเคยไปประเทศออสเตรเลีย ณ เวลาหนึ่งในอดีต

3. Stative Perfect (หรือ Perfect of Result หรือ Resultative Perfect) หมายถึง รูป กาล Perfect ที่อ้างถึงสภาพปัจจุบันที่เป็นผลมาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ เช่น *David has gone to Australia* ประโยคนี้อ้างถึงสภาพปัจจุบันที่เดวิดไม่ได้อยู่ ณ สถานที่นั้น เนื่องจากเขา เดินทางไปประเทศออสเตรเลียแล้วก่อนหน้านี้ และปัจจุบันเดวิดยังอยู่ที่ประเทศออสเตรเลีย

4. “Hot News” Perfect (หรือ Perfect of Recent Past) หมายถึง รูปกาล Perfect ที่ อ้างถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นในอดีตหรือเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ เช่น *David has just arrived* รูป กาลนี้มักปรากฏร่วมกับหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา เช่น *just* (เพิ่งจะ) *recently* (เมื่อไม่นานมานี้) เพื่อ สื่อความหมายอย่างชัดเจนว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นในอดีตที่มีระยะเวลาไม่ห่างจากปัจจุบัน

นอกจากการจำแนกรูปกาล Perfect ออกเป็นสี่ความหมายข้างต้นแล้ว ก็มีการจำแนกรูปกาลนี้ออกเป็นสองความหมายหลัก คือ 1. Universal Perfect (หรือ Continuative Perfect) และ 2. Existential Perfect ซึ่งครอบคลุมความหมาย Existential Perfect ความหมาย Stative Perfect และความหมาย “Hot News” Perfect (Mittwoch 1988, Kamp and Reyle 1993, Portner 2003 อ้างใน Nishiyama & Koenig 2004: 102)

ความแตกต่างทางความหมายระหว่างรูปกาล Present Perfect Simple และรูปกาล Present Perfect Progressive เกิดจากองค์ประกอบทางความหมายของการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive คือ 1. เหตุการณ์นั้นมีระยะเวลา (duration) 2. เหตุการณ์นั้นมีระยะเวลาจำกัด (limited duration) และ 3. เหตุการณ์นั้นอาจจะยังไม่สิ้นสุด (possible incompleteness) ลิช (Leech 1987: 49) อธิบายว่าองค์ประกอบทางความหมายที่หนึ่ง (duration) ทำให้รูปกาล Present Perfect Progressive เน้นระยะเวลาหรือการดำเนินอยู่ของเหตุการณ์ เช่น *She's been writing a letter* สื่อว่าเหตุการณ์เขียนจดหมายเกิดขึ้นในอดีตและยังดำเนินอยู่ในปัจจุบัน แต่เมื่อเปลี่ยนประโยคตัวอย่างนี้เป็นรูปกาล Present Perfect Simple คือ *She's written a letter* ซึ่งสื่อว่าเหตุการณ์เขียนจดหมายเกิดขึ้นและสิ้นสุดแล้ว องค์ประกอบทางความหมายระยะเวลา (duration) ทำให้รูปกาลสองรูปมีความหมายต่างกัน ในกรณีนี้ รูปกาล Present Perfect Progressive สื่อว่าจดหมายยังเขียนไม่เสร็จและตอนนี้ยังเขียนอยู่ ส่วนรูปกาล Present Perfect Simple สื่อว่าตอนนี้จดหมายเขียนเสร็จแล้ว

องค์ประกอบทางความหมายที่สอง (limited duration) ทำให้รูปกาล Present Perfect Progressive สื่อว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นภายในระยะเวลาสั้นๆ หรือเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นชั่วคราว เช่น *They have been living in that house since their marriage* สื่อว่าพวกเขาอาศัยอยู่ที่บ้านหลังนั้นตั้งแต่แต่งงานกัน แต่อาศัยอยู่ชั่วคราว ซึ่งน่าจะย้ายออกในอนาคต แต่เมื่อเปลี่ยนประโยคตัวอย่างนี้เป็นรูปกาล Present Perfect Simple คือ *They have lived in that house since their marriage* ซึ่งแปลว่าพวกเขาอาศัยอยู่ที่บ้านหลังนั้นตั้งแต่แต่งงานกัน และจะยังอยู่ต่อไปอย่างถาวร

องค์ประกอบทางความหมายที่สาม (possible incompleteness) ทำให้รูปกาล Present Perfect Progressive ต่างจากรูปกาล Present Perfect Simple ดังนี้ เมื่อมีคนถามว่า *Who's been eating my cookies?* ซึ่งอยู่ในรูปกาล Past Perfect Progressive ตีความได้ว่า เหตุการณ์กินคุกกี้เกิดขึ้นแต่ยังไม่สิ้นสุด แปลว่ามีคนกินคุกกี้บางส่วนและยังมีคุกกี้เหลืออยู่ แต่ถ้ามีคนถามว่า *Who's eaten my cookies?* ซึ่งอยู่ในรูปกาล Past Perfect Simple ก็จะหมายความว่า เหตุการณ์กินคุกกี้เกิดขึ้นและสิ้นสุดแล้ว แปลว่ามีคนกินคุกกี้หมดแล้ว ไม่มีคุกกี้เหลืออยู่เลย

รูปกาล Past Perfect Simple และรูปกาล Past Perfect Progressive

รูปกาล Past Perfect Simple มีองค์ประกอบสองส่วนคือ กริยา had ซึ่งเป็นกริยาช่วย (auxiliary verb) และกริยาที่อยู่ในรูป past participle (เช่น *eaten, drunk, gone*) ตัวอย่างรูปกาล Past Perfect Simple เช่น *I had visited the island before* ประโยคนี้อ้างถึงเหตุการณ์ที่เกี่ยวเกาะที่เกิดขึ้นในอดีตก่อนหน้าอีกเหตุการณ์หนึ่งในอดีตที่สื่อด้วยหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา *before* ส่วนรูปกาล Past Perfect Progressive มีองค์ประกอบสามส่วนคือ 1. กริยา had ซึ่งเป็นกริยาช่วย (auxiliary verb) 2. กริยา been ซึ่งเป็นกริยา be ที่อยู่ในรูป past participle และ 3. กริยาหลักที่อยู่ในรูป present participle หรือกริยาที่เติมหน่วยคำ -ing ตัวอย่างรูปกาล Past Perfect Progressive เช่น *He was very tired because he had been working hard all day* ประโยคนี้อ้างถึงเหตุการณ์ทำงานหนักทั้งวัน ซึ่งเกิดขึ้นภายในระยะเวลาหนึ่งในอดีต และเกิดขึ้นก่อนหน้าเหตุการณ์รู้สึกเหนื่อยมาก ซึ่งเป็นเหตุการณ์ต่อมาในอดีต เหตุการณ์ทั้งสองเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้าเวลาที่กล่าวถ้อย

รูปกาล Past Perfect Simple (หรือเรียกว่า Pluperfect) (Comrie 1985, Salkie 1989) มีความหมายหลักสองความหมายคือ 1. เหตุการณ์อดีตของเหตุการณ์ในรูปกาล Simple Past และ 2. เป็นเหตุการณ์อดีตของเหตุการณ์ในรูปกาล Present Perfect Simple (Quirk et al 1985: 195, Salkie 1989: 13, Declerck 1991: 354) ยกตัวอย่างเช่น ประโยค *John left yesterday* ซึ่งอยู่ในรูปกาล Simple Past อ้างถึงเหตุการณ์จอห์นออกไปแล้วเมื่อวานนี้ ในที่นี้ หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา สื่อว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นก่อนหน้าเวลาที่กล่าวถ้อยหรือเวลาปัจจุบัน เมื่อเปลี่ยนประโยคข้างต้นจากรูปกาล Simple Past เป็นรูปกาล Past Perfect Simple คือ *John had left the day before* ประโยคในรูปกาล Past Perfect Simple อ้างถึงเหตุการณ์จอห์นออกไปแล้วในอดีตก่อนหน้าอีกเวลาหนึ่งในอดีต ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่ารูปกาล Past Perfect Simple ใช้แสดงเหตุการณ์อดีตของเหตุการณ์ในรูปกาล Simple Past

ประโยค *John has been there since yesterday* ซึ่งอยู่ในรูปกาล Present Perfect Simple อ้างถึงเหตุการณ์จอห์นอยู่ที่นั่นตั้งแต่เมื่อวานนี้และในปัจจุบันก็ยังอยู่ที่นั่น เมื่อเปลี่ยนประโยคนี้จากรูปกาล Present Perfect Simple เป็นรูปกาล Past Perfect Simple คือ *John had been there since the day before* ประโยคในรูปกาล Past Perfect Simple อ้างถึงเหตุการณ์จอห์นอยู่ที่นั่นตั้งแต่เมื่อวันก่อนจนถึงอีกเหตุการณ์หนึ่งในอดีต ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่ารูปกาล Past Perfect Simple ใช้แสดงเหตุการณ์อดีตของเหตุการณ์ในรูปกาล Present Perfect Simple

รูปกาล Past Perfect Progressive สามารถอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่แตกต่างกันสามแบบได้ เหมือนกับรูปกาล Present Perfect Progressive ตามองค์ประกอบทางความหมายของการณ์ ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive ทั้งสามความหมายคือ 1. เหตุการณ์มีระยะเวลา (duration) 2. เหตุการณ์มีระยะเวลาจำกัด (limited duration) และ 3. เหตุการณ์นั้นอาจจะยังไม่สิ้นสุด (possible incompleteness) เพียงแต่รูปกาล Past Perfect Progressive นำเสนอเหตุการณ์ทั้งสามแบบโดยสื่อว่ามีความเกี่ยวข้องกับเวลาอดีต ในขณะที่รูปกาล Present Perfect Progressive นำเสนอเหตุการณ์ทั้งสามแบบโดยสื่อว่ามีความเกี่ยวข้องกับเวลาปัจจุบัน (current relevance)

โดยสรุป ภาษาอังกฤษใช้รูปกาลหรือหน่วยคำทางไวยากรณ์เป็นวิธีการหลักในการบ่งชี้เวลาของเหตุการณ์ในประโยคต่างๆ รูปกาลบางรูปมีเงื่อนไขการปรากฏร่วมกับกริยาวิเศษณ์หรือการณลักษณะประจำคำแตกต่างกัน ตามปกติ รูปกาลที่มีการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive เช่น รูปกาล Past Progressive (was/were working) ไม่ปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำคำแบบ state เป็นต้น บางครั้งการปรากฏร่วมกันของรูปกาลและการณลักษณะประจำคำก่อให้เกิดความหมายย่อยของรูปกาลนั้น เช่น เมื่อรูปกาล Past Progressive (was/were working) ปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำคำแบบ activity เช่น *He was running* รูปกาลนี้จะสื่อความหมายการดำเนินอยู่ของเหตุการณ์ (action in progress) แต่ถ้าปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำคำแบบ achievement เช่น *He was reaching the summit* รูปกาลนี้จะเปลี่ยนความหมายของการณลักษณะประจำคำจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นฉับพลันกลายเป็นการอ้างอิงถึงช่วงเวลาก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์ (preliminary stages of an event) การณลักษณะประจำคำจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้รูปกาล เพราะการณลักษณะประจำคำมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้รูปกาลและต่อความหมายย่อยของรูปกาล

2.1.2 ระบบกาลและการณลักษณะของภาษาไทย

2.1.2.1 กาล

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับกาลและการณลักษณะของภาษาไทยที่ผ่านมา พบว่ามีการวิจัยจำนวนหนึ่งอ้างว่าภาษาไทยมี “กาล” ได้แก่ งานวิจัยของอิงอร สุพันธ์ุณี (2516) นิตยา กาญจนวรรณ (Kanchanawan 1978) พูลสุข รัตโนทยานนท์ (2525) มาลี คุสมิต (2527) และ อภิญา สร้อยธูหว่า (2528) เป็นต้น

อิงอร สุพันธ์ุณี (2516) ให้นิยามไว้ว่า “กาล” คือ ระเบียบของคำกริยาซึ่งแสดงความหมายบ่งเวลาที่เหตุการณ์อย่างหนึ่งหรือหลายอย่างเกิดขึ้น ระเบียบของกริยา หมายถึง

ระเบียบการปรากฏของคำกริยาซึ่งอาจจะปรากฏตามลำพัง หรือปรากฏร่วมกับคำชนิดอื่นๆ ก็ได้ คำชนิดอื่นๆ ในที่นี้อาจจะเป็นคำคำเดียว กลุ่มคำ หรือวลี ก็ได้ อิงอรวิเคราะห์ว่าภาษาไทยมีกาล 17 กาล เช่น *วันนี้อากาศหนาว* จัดว่าเป็นปัจจุบันกาล และจัดว่ามีการณ์ลักษณะประเภทกำลังดำเนินอยู่ สำหรับตัวอย่าง *เมื่อวานนี้อากาศหนาว* จัดว่าเป็นอดีตกาล และตัวอย่าง *อากาศจะหนาวมากพรุ่งนี้* ถือว่าเป็นอนาคตกาล เป็นต้น เมื่อพิจารณาตัวอย่างทั้งสามตัวอย่าง ผู้วิจัยคิดว่า “กาล” ของอิงอรในที่นี้ หมายถึง “ความหมายเชิงกาลและการณ์ลักษณะ” อดีตกาล ปัจจุบันกาล และอนาคตกาล ในที่นี้จึงหมายถึงเวลาที่เหตุการณ์อากาศหนาวอ้างถึงหรือเกิดขึ้น ไม่ใช่รูปภาษาที่เป็นหน่วยคำทางไวยากรณ์ที่บ่งชี้เวลาเหมือนในภาษาอังกฤษ

งานวิจัยอื่นๆ นอกจากงานของอิงอร สุพันธุ์วุฒิซ ก็วิเคราะห์ว่าภาษาไทยมี “กาล” เช่นเดียวกัน ยกตัวอย่างเช่น นิตยา กาญจนวรรณ (Kanchanawan 1978) ศึกษาและวิเคราะห์รูปภาษาแสดงเวลาในกริยาภาษาไทย นิตยาเสนอว่าไทยมีกาล 15 กาล นิตยานิยาม “กาล” ไว้ว่า กาลเป็นรูปภาษาที่อ้างถึงเวลาและการณ์ลักษณะ แต่รูปภาษาตามนิยามของนิตยา ไม่ใช่หน่วยคำทางไวยากรณ์ที่บังคับการปรากฏร่วมกับกริยา เหมือนในภาษาอังกฤษ พูลสุข รัตโนทยานนท์ (2525) ศึกษาเปรียบเทียบปัจจุบันกาลในภาษาอังกฤษและภาษาไทย มาลี คูสมิต (2527) ศึกษาเปรียบเทียบการใช้ภาษาที่แสดงเวลาในอดีตในภาษาอังกฤษและภาษาไทย และอภิญญา สร้อยธุระ (2528) ศึกษาเปรียบเทียบการใช้ภาษาที่แสดงเวลาอนาคตในภาษาอังกฤษและภาษาไทย งานวิจัยทั้งสามชิ้นก็ใช้นิยาม “กาล” แบบเหมือนกับของนิตยา รูปภาษาแสดงเวลาที่พบในงานวิจัยเหล่านี้ ได้แก่ หน่วยวิเศษณ์แสดงเวลา เช่น *ตอนนี้* *เมื่อวานนี้* *พรุ่งนี้* เป็นต้น “กาล” ในงานวิจัยกลุ่มนี้จึงหมายถึง “ความหมายเชิงกาลและการณ์ลักษณะ” หรือ ความหมายที่รูปภาษานั้นอ้างถึงเวลาที่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น ทำให้กล่าวได้ว่า ภาษาไทยมีกาล แต่ถ้าพิจารณาตามนิยามของ “กาล” ที่ว่ารูปภาษาทางไวยากรณ์ที่บังคับการปรากฏเพื่ออ้างถึงเวลาที่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น เช่น หน่วยคำ *-ed* ในภาษาอังกฤษ ก็ถือว่าภาษาไทยเป็นภาษาไม่มีกาล หรือจะกล่าวให้ชัดเจนคือ ภาษาไทยไม่มีกาลในฐานะประเภททางไวยากรณ์ งานวิจัยทางอรรถศาสตร์ภาษาไทยในปัจจุบันมีแนวโน้มจะเลือกใช้ นิยามของ “กาล” ในฐานะประเภททางไวยากรณ์มากกว่าในฐานะรูปกาลหรือรูปภาษา จึงทำให้มีโนทัศน์ “กาล” ลดความสำคัญลง และมโนทัศน์ “การณ์ลักษณะ” เริ่มได้รับความสนใจเพิ่มมากขึ้น

2.1.2.2 การณ์ลักษณะ

งานวิจัยเกี่ยวกับการณ์ลักษณะของภาษาไทยส่วนใหญ่เน้นศึกษาและวิเคราะห์การณ์ลักษณะทางไวยากรณ์เป็นหลัก ในระยะหลังเริ่มพบงานวิจัยที่กล่าวถึงการณ์ลักษณะประจำคำและศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์และการณ์ลักษณะประจำคำ ในที่นี้ ผู้วิจัยจำแนก

งานวิจัยออกเป็นสองกลุ่มตามแนวการศึกษา งานวิจัยกลุ่มที่หนึ่งเป็นงานที่มุ่งศึกษาการณลักษณะทางไวยากรณ์เป็นหลัก ซึ่งสอดคล้องกับแนวการศึกษาแบบหนึ่งมิติ (unidimensional approach) และงานวิจัยกลุ่มที่สองเป็นงานที่มุ่งศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการณลักษณะทางไวยากรณ์และการณลักษณะประจำคำ ซึ่งสอดคล้องกับแนวการศึกษาแบบสองมิติ (bidirectional approach) ตามเกณฑ์ของซาสเซอ (Sasse 2002)

ตัวอย่างงานวิจัยในกลุ่มแรกที่มุ่งศึกษาการณลักษณะทางไวยากรณ์เป็นหลัก ได้แก่ งานวิจัยของอิงอร สุพันธุ์วณิช (2516) และงานของทัศนาลัย บุญญาปฎิภาค (Boonyapatipark 1983) เป็นต้น แม้จะศึกษาการณลักษณะทางไวยากรณ์ แต่งานวิจัยทั้งสองชิ้นมีระเบียบวิธีวิจัยที่แตกต่างกัน ดังนี้ อิงอรดำเนินการวิจัยด้วยการศึกษาข้อมูลภาษาพูดในชีวิตประจำวันระหว่างบุคคลธรรมดาในกรุงเทพฯ ผลการวิจัยพบว่าภาษาไทยมีวิธีแสดงกาลหกรวิธี คือ 1. คำช่วยหน้ากริยา (เช่น *กำลัง*) 2. คำช่วยหลังกริยา (เช่น *แล้ว*) 3. ความหมายของคำกริยา 4. กาลวลี เช่น *ตอนนี้* *เดี๋ยวนี้* 5. กริยาวิเศษณ์ เช่น *เสมอๆ* และ 6. คำเชื่อมต้น เช่น *เพราะ* คนไทยใช้วิธีการต่างๆ ในหกรวิธีเพื่ออ้างถึงเหตุการณ์ประเภทต่างๆ อิงอรวิเคราะห์ความหมายเชิงกาลและการณลักษณะของเหตุการณ์ประเภทต่างๆ ที่พบ แล้วสรุปผลการวิจัยว่าภาษาไทยมีกาล (หรือรูปภาษาแสดงเวลาของเหตุการณ์) ทั้งหมด 17 กาล จำแนกเป็นสามกลุ่มตามเวลาคือ ปัจจุบันกาล อดีตกาล และอนาคตกาล แต่ละกลุ่มมีกัลย่อยๆ เช่น ปัจจุบันกาลที่กำลังดำเนินอยู่ *วันนี้อากาศหนาว* ปัจจุบันกาลต่อเนื่อง *เด็กเล่นมาตั้งแต่เช้าแล้ว* เป็นต้น

ทัศนาลัยดำเนินการวิจัยด้วยการกำหนดตัวบ่งชี้การณลักษณะหกรตัวคือ *กำลัง* *อยู่* *ยัง* *แล้ว* *เคย* *จะ* แล้ววิเคราะห์ข้อมูลว่าตัวบ่งชี้เหล่านี้ปรากฏร่วมกับกริยาประเภทใดบ้าง ร่วมกับหน่วยวิเศษณ์แสดงเวลาประเภทใดบ้าง และร่วมกับคำเชื่อมบ่งเวลาประเภทใดบ้าง ผลการวิจัยสรุปว่า *กำลัง* เป็นคำแสดงการณลักษณะทางไวยากรณ์ประเภทกำลังเกิดขึ้น (progressive marker) *อยู่* เป็นคำแสดงการณลักษณะทางไวยากรณ์ไม่สมบูรณ์ประเภทดำเนินต่อเนื่อง (continuative marker) *แล้ว* เป็นคำแสดงการณลักษณะทางไวยากรณ์สมบูรณ์ (perfective marker) *ยัง* แสดงการคงอยู่ของเหตุการณ์ (persistence of a situation) *เคย* แสดงการณลักษณะประสบการณ์ (experiential aspect) และ *จะ* แสดงว่าเหตุการณ์ที่อ้างถึงนั้นคาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต (prospective aspect)

ผลการวิจัยทั้งสองชิ้นเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน กล่าวคือ งานวิจัยของอิงอรให้ภาพกว้างหรือภาพรวมของรูปภาษาและความหมายเชิงกาลและการณลักษณะที่ปรากฏในภาษาไทย งานวิจัยของทัศนาลัยให้ภาพเชิงลึกที่ว่ารูปภาษาที่ใช้เป็นตัวบ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์ที่สำคัญของภาษาไทยมีเงื่อนไขการปรากฏร่วมกับรูปภาษาชนิดอื่นๆ อย่างไร และสื่อความหมายเชิงการณลักษณะทางไวยากรณ์อะไรบ้าง

ตัวอย่างงานวิจัยกลุ่มที่สองที่มุ่งศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการณั้ลักษณะทางไวยากรณ์และการณั้ลักษณะประจำคำ ซึ่งสอดคล้องกับแนวการศึกษาแบบสองมิติ (bidirectional approach) ตามเกณฑ์ของซาสเซอ (Sasse 2002) ได้แก่ งานของวอลเตอร์ บิซาง (Bisang 2003) งานของปราณี กุลละวณิชย์และวอลเตอร์ บิซาง (Kullvanijaya & Bisang 2004) งานของคเชนทร์ ตัญศิริ (2548) และงานของคเชนทร์ ตัญศิริ (2554) งานวิจัยกลุ่มนี้มีสมมติฐานร่วมกันว่าระบบการณั้ลักษณะในภาษาไทยสามารถแบ่งออกได้เป็นสี่ระดับ คือ ระดับที่หนึ่ง ความหมายประจำคำกริยา ระดับที่สอง โครงสร้างภายในเชิงเวลาของเหตุการณ์โดยรวมกับกระบวนการต่างๆ ที่มีผลต่อโครงสร้างเหตุการณ์ ระดับที่สาม ปฏิสัมพันธ์ระหว่างคำบ่งชี้การณั้ลักษณะทางไวยากรณ์กับโครงสร้างเหตุการณ์ในสองระดับแรก ระดับสุดท้าย คือ การปรากฏร่วมของคำบ่งชี้การณั้ลักษณะทางไวยากรณ์ (คเชนทร์ 2554) ในการวิเคราะห์ความหมายประจำคำกริยา งานวิจัยกลุ่มนี้ไม่ได้ใช้วิธีการจำแนกประเภทกริยาตามเกณฑ์ของเวนด์เลอร์ แต่ใช้วิธีการแบ่งประเภทเหตุการณ์ของบรอย (Brey 2000) และของซาสเซอ (Sasse 2002)

ผลวิจัยล่าสุดของงานวิจัยในกลุ่มนี้คือ งานของคเชนทร์ ตัญศิริ (2554) คเชนทร์ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการณั้ลักษณะประจำคำและคำบ่งชี้การณั้ลักษณะทางไวยากรณ์จำนวนหกคำ คือ *กำลัง ยัง อยู่ แล้ว เคย และ จะ* โดยเก็บข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษา ผลการวิจัยพบว่า *กำลัง* จัดเป็นคำบ่งชี้การณั้ลักษณะทางไวยากรณ์กำลังดำเนิน (progressive aspect marker) *อยู่* จัดเป็นคำบ่งชี้การณั้ลักษณะมีอยู่ (existential aspect marker) *ยัง* จัดเป็นคำบ่งชี้การณั้ลักษณะคงอยู่ (continuative marker) *แล้ว* จัดเป็นคำบ่งชี้การณั้ลักษณะเหตุการณ์ก่อน (anteriority marker) *เคย* จัดเป็นคำบ่งชี้การณั้ลักษณะเชิงประสบการณ์ (experiential perfect marker) และ *จะ* จัดเป็นคำบ่งชี้การณั้ลักษณะคาดหวัง (irrealis marker)

งานวิจัยเกี่ยวกับระบบกาลและการณั้ลักษณะที่ยกตัวอย่างข้างต้นมักศึกษา ตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะ *กำลัง ยัง อยู่ แล้ว เคย และ จะ* ความนิยมดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าตัวบ่งชี้ทั้งหกคำนี้น่าจะเป็นตัวบ่งชี้หลักที่คนไทยมักนึกถึงและใช้เมื่ออ้างถึงการณั้ลักษณะในภาษาไทย อย่างไรก็ตาม ยังมีงานวิจัยอื่นๆ ที่ศึกษาตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะคำอื่นๆ เช่น *ไว้* แสดงความสมบูรณ์ของเหตุการณ์ (perfect/anterior) (Iwasaki & Ingkapirom 2005) *ไป* แสดงการณั้ลักษณะทางไวยากรณ์แบบสมบูรณ์ (perfective) ความสมบูรณ์ของเหตุการณ์ (perfect) และการณั้ลักษณะทางไวยากรณ์แบบไม่สมบูรณ์ (imperfective) (Thepkanjana 1986, Iwasaki & Ingkapirom 2005) *มา* แสดงความสมบูรณ์ของเหตุการณ์ (Thepkanjana 1986, Iwasaki & Ingkapirom 2005) *ขึ้น ลง เข้า และ ออก* แสดงการณั้ลักษณะทางไวยากรณ์แบบสมบูรณ์ (Iwasaki & Ingkapirom 2005) เป็นต้น

งานวิจัยที่ทบทวนมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการศึกษากาลและการณั้ลักษณะในภาษาไทยมีแนวโน้มที่จะให้ความสำคัญกับการณั้ลักษณะมากขึ้น และงานวิจัยในช่วงหลังมักให้นิยามว่า กาล

คือ รูปภาษาที่บ่งชี้ด้วยหน่วยคำทางไวยากรณ์ และวิเคราะห์ให้ภาษาไทยไม่มีกาล นอกจากนี้ก็มีการศึกษาแบบสองมิติมากขึ้น กลางคือ มีการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์ และการณ์ลักษณะประจำคำ อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีข้อสรุปว่าภาษาไทยมีการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์ประเภทใดบ้าง และจำนวนตัวบ่งชี้การณ์ลักษณะทางไวยากรณ์ของภาษาไทยมีจำนวนเท่าใด

2.1.2.3 การศึกษาเปรียบเทียบระบบกาลและการณ์ลักษณะระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทย

มีงานวิจัยจำนวนหนึ่งศึกษาเปรียบเทียบและเปรียบเทียบระบบกาลและการณ์ลักษณะระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทย เช่น งานของพูลสุข รัตโนทยานนท์ (2525) ศึกษาเปรียบเทียบปัจจุบันกาล มาลี คูสมิต (2527) ศึกษาเปรียบเทียบการใช้ภาษาที่แสดงเวลาในอดีต และอภิญา สร้อยจุฑารำ (2528) ศึกษาเปรียบเทียบการใช้ภาษาที่แสดงเวลาอนาคต งานทั้งสามชิ้นวิเคราะห์ข้อมูลตามทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรต เนื่องจากผู้วิจัยศึกษาการใช้รูปกาลภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยในการถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีต ผู้วิจัยจึงขอกล่าวถึงผลการศึกษาเปรียบเทียบของมาลี คูสมิต (2527) เป็นพิเศษ

ความแตกต่างระหว่างลักษณะการแสดงเวลาในอดีตที่สำคัญคือ ภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำ จึงไม่มีการเปลี่ยนแปลงทางเสียงดังเช่นในภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ในภาษาไทยหน่วยกาลไม่ปรากฏเป็นหน่วยทางไวยากรณ์ในกฎโครงสร้างวลี การแสดงเวลาในอดีตในภาษาไทยจึงใช้วิธีการเติมวิเศษณ์วลีบอกเวลาในอดีตเข้าไปในประโยคหรืออาศัยปริบท เมื่อเปรียบเทียบความหมายของเวลาในอดีต มาลีพบว่าภาษาไทยไม่มีเวลาในอดีตหลายชนิด เช่น เวลาในอดีตที่ทำต่อเนื่องก่อนเหตุการณ์อื่น (หรือรูปกาล Past Perfect Progressive) เช่น *Tom had been playing the piano at Maxim's yesterday for four hours before he went to Mary's party.* เวลาในอดีตที่ได้ทำต่อเนื่องถึงปัจจุบัน (หรือรูปกาล Present Perfect Progressive) เช่น *Tom has been living in New York.* และเวลาในอดีตที่แสดงผลของการกระทำที่ปรากฏในปัจจุบัน (หรือรูปกาล Present Perfect Simple) เช่น *Bill has had a few drinks.* เหตุการณ์ที่สื่อด้วยรูปกาล past perfect progressive รูปกาล present perfect progressive และรูปกาล present perfect simple ทั้งสามรูปกาลนี้มีเวลาชนิดที่ไม่พบในภาษาไทย มาลีคาดว่ารูปกาลนี้อาจจะทำให้ให้นักเรียนไทยประสบความยุ่งยากในการเรียนการสอน

2.1.3 วิธีการทางภาษาในการบ่งชี้เวลาของเหตุการณ์

นอกจากกาลและการณ์ลักษณะแล้ว ยังมีวิธีการทางภาษาวิธีอื่นๆ เพื่อแสดงเวลาของเหตุการณ์ บาร์โดวี-ฮาร์ลิก (Bardovi-Harlig 2000: 25) จำแนกวิธีการทางภาษาในการบ่งชี้เวลาของเหตุการณ์ออกเป็นสามวิธี ได้แก่ 1. วิธีการทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ (pragmatic means) 2. วิธีการทางคำศัพท์ (lexical means) และ 3. วิธีการทางหน่วยคำทางไวยากรณ์ (morphological means)

วิธีการทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ (pragmatic means) หมายถึง การบ่งชี้เวลาโดยให้ผู้ฟังตีความเวลาของเหตุการณ์จากบริบท บาร์โดวี-ฮาร์ลิกยกตัวอย่างวิธีการทางวัจนปฏิบัติศาสตร์จากงานของ ฟอน ชตุทเทอร์ไฮม์และไคลน์ (von Stutterheim & Klein 1987: 201) ไว้ว่า มีกลุ่มตัวอย่างคนหนึ่งซึ่งเริ่มเรียนภาษาเยอรมันในฐานะภาษาที่สองพูดว่า *Türkei Urlaub, meine Mann krank* ซึ่งแปลเป็นภาษาอังกฤษแบบคำต่อคำได้ว่า *Turkey vacation, my husband ill* เพื่อต้องการเล่าว่าตอนที่สามีของเขาไปเที่ยวประเทศตุรกี สามีของเขาไม่สบาย ในประโยคนี้ไม่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา ไม่มีสันธานเชื่อมอนุภาคเพื่อแสดงความสัมพันธ์ทางเวลา และไม่มีกริยา แต่ผู้พูดใช้นามวลี (*Turkey vacation*) และคำคุณศัพท์ (*ill*) สื่อความหมายสำคัญตามที่ต้องการ และให้ผู้ฟังตีความจากบริบทว่าสามีของเขาป่วยขณะที่ไปเที่ยวประเทศตุรกี ตอนที่ฟอนชตุทเทอร์ไฮม์และไคลน์เก็บข้อมูล สามีของผู้พูดกลับมาจากประเทศตุรกีแล้วและดูสบายดี เมื่อผู้ฟังทราบข้อมูลดังกล่าว จึงพอจะสามารถตีความประโยคข้างต้นได้ว่า สามีไม่สบาย เป็นเหตุการณ์ในอดีต ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่ได้ใช้หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา (ซึ่งเป็นวิธีการทางคำศัพท์) และไม่ได้ใช้รูปกาล (ซึ่งเป็นวิธีการทางหน่วยคำทางไวยากรณ์) แต่ใช้วิธีการทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ กล่าวคือ ใช้บริบทเป็นการแสดงเวลาของเหตุการณ์และผู้ฟังตีความเวลาของเหตุการณ์จากบริบท นอกจากการอาศัยบริบทในการบ่งชี้เวลาและตีความเวลาแล้ว การเล่าเรื่องด้วยการเรียงเหตุการณ์ตามลำดับเวลา ก็ช่วยให้ผู้ฟังเห็นความต่อเนื่องของเหตุการณ์ และตีความได้ว่าเหตุการณ์ที่พูดถึงก่อนหน้านี้น่าจะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อน และหน้าเหตุการณ์ที่พูดถึงในลำดับถัดมาก็น่าจะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลัง การเรียงลำดับเวลาของเหตุการณ์จึงเป็นวิธีการทางวัจนปฏิบัติศาสตร์อีกวิธีหนึ่งสำหรับบ่งชี้เวลาของเหตุการณ์

วิธีการที่สองคือวิธีการทางคำศัพท์ (lexical means) วิธีนี้คือการใช้คำศัพท์หรือวลีต่างๆ บ่งชี้เวลาของเหตุการณ์ เช่น การใช้หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา (*in the morning, now, then*) การใช้สันธานเชื่อมอนุภาค (*and then, while, after*) การใช้คำกริยา (*เริ่ม, เสร็จ, จบ*) เป็นต้น

วิธีการที่สามคือวิธีการทางหน่วยคำทางไวยากรณ์ (morphological means) หมายถึง การเติมหน่วยคำทางไวยากรณ์เพื่อบ่งชี้เวลาของเหตุการณ์ เช่น *She walked to school* ในประโยคนี้

มีกริยา *walked* ซึ่งประกอบด้วยกริยา *walk* และหน่วยคำ *-ed* ในภาษาอังกฤษ หน่วยคำ *-ed* สามารถบ่งชี้เวลาอดีต เมื่อผู้ฟังได้ยินประโยคนี้ ผู้พูดอ้างถึงเหตุการณ์อดีต ไม่ใช่เหตุการณ์ปัจจุบัน และตีความประโยคนี้ได้ว่าผู้หญิงคนนั้นเดินไปโรงเรียนแล้ว

ไคลน์ (Klein 2009 : 40-41) ก็จำแนกวิธีการทางภาษาในการบ่งชี้เวลาของเหตุการณ์ แต่ไคลน์จำแนกวิธีการออกเป็นวิธีการย่อยที่ละเอียดกว่าวิธีการจำแนกของบาร์โดวี-ฮาร์ลิก ไคลน์จำแนกวิธีการทางภาษาออกเป็นหกวิธีสำหรับบ่งชี้เวลาของเหตุการณ์ ได้แก่ 1. กาล (tense) หมายถึงประเภททางไวยากรณ์ (grammatical category) ที่ปรากฏในคำกริยา กาล อ้างถึง เวลาที่เกิดเหตุการณ์ เช่น *was* และ *is* ในภาษาอังกฤษสื่อความหมายว่า เป็น อยู่ คือ แต่คำกริยาทั้งสองอยู่ในรูปกาลที่แตกต่างกัน *was* อยู่ในรูปกาล Simple Past ที่สื่อว่าเป็นเหตุการณ์ในอดีต แต่ *is* อยู่ในรูปกาล Simple Present ที่สื่อว่าเป็นเหตุการณ์ในปัจจุบัน

2. การณ์ลักษณะ (aspect) ก็เป็นประเภททางไวยากรณ์ (grammatical category) ที่ปรากฏในคำกริยาเช่นกัน การณ์ลักษณะ อ้างถึง การนำเสนอมุมมองทางเวลาของเหตุการณ์ เช่น ในประโยค *She closed the window* กริยา *closed* นำเสนอเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและสิ้นสุดแล้ว แต่ในประโยค *She was closing the window* กริยา *was closing* นำเสนอเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่หรือยังไม่สิ้นสุด ณ เวลานั้น

3. การณ์ลักษณะประจำคำ (Aktionsart หรือ event types หรือ lexical aspect) ไคลน์อธิบายว่าวิธีการนี้คือการแบ่งกริยาหรือกริยาวลีออกเป็นประเภทต่างๆ ตามลักษณะเชิงเวลาของเหตุการณ์ เช่น *to love* อ้างถึงเหตุการณ์ที่เป็นสภาพ แต่ *to eat* อ้างถึงเหตุการณ์ที่เป็นกรกระทำ เป็นต้น

4. หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา (temporal adverbials) หมายถึง หน่วยวิเศษณ์ต่างๆ ที่ใช้อ้างถึงเวลาในลักษณะต่างๆ เช่น อ้างถึงตำแหน่งทางเวลา (*now, yesterday, next year*) อ้างถึงระยะเวลา (*for two hours*) อ้างถึงความถี่ (*frequently, always, rarely*) เป็นต้น

5. อนุภาคเชิงเวลา (temporal particle) ไคลน์อธิบายว่าอนุภาคเชิงเวลาเป็นหน่วยทางไวยากรณ์ที่จัดอยู่ในประเภทระหว่างหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาและหน่วยคำเติมหลัง (suffix) หรือหน่วยคำเติมหน้า (prefix) ไคลน์ยกตัวอย่างคำว่า *le, zhe,* และ *guo* ในภาษาจีน ซึ่งถือว่าเป็นอนุภาคเชิงเวลา อนุภาคเชิงเวลาในภาษาจีนจะปรากฏหลังกริยาและบ่งชี้ความหมายเชิงการณ์ลักษณะ

6. หลักการทางปริจเฉท (discourse principles) หมายถึง วิธีการจัดเรียงประโยคในปริจเฉท แต่ไคลน์ไม่ได้อธิบายเพิ่มเติมและไม่ได้ให้ตัวอย่างว่ามีวิธีการจัดเรียงอย่างไรบ้าง

เมื่อเปรียบเทียบการจำแนกวิธีการทางภาษาในการบ่งชี้เวลาของเหตุการณ์ของบาร์โดวี-ฮาร์ลิกและของไคลน์ พบว่าวิธีการที่ 1, 2 และ 5 ของไคลน์จัดว่าเป็นวิธีการทางหน่วยคำทางไวยากรณ์

ของบาร์โดวี-ฮาร์ลิก วิธีการที่ 3 และ 4 ของโคลนจ์จัดว่าเป็นวิธีการทางคำศัพท์ของบาร์โดวี-ฮาร์ลิก และวิธีการที่ 6 จัดว่าเป็นวิธีการทางวจนปฏิบัติศาสตร์ของบาร์โดวี-ฮาร์ลิก

2.2 การศึกษากาลและการณ์ลักษณะเชิงการรับภาษา

2.2.1 พัฒนาการการรับกาลและการณ์ลักษณะ

ภาษาแต่ละภาษาสื่อความหมายเชิงเวลาด้วยวิธีการที่แตกต่างกัน บางภาษา เช่น ภาษาต่างๆ ในยุโรป บังคับการบ่งชี้อย่างชัดเจนด้วยหน่วยคำทางไวยากรณ์ กริยาต่างๆ ต้องปรากฏร่วมกับวิภัตติปัจจัย (inflection) เพื่อแสดงความแตกต่างระหว่างกาลและการณ์ลักษณะ บางภาษา เช่น ภาษาจีนและภาษาไทยไม่แสดงความแตกต่างระหว่างกาลและการณ์ลักษณะด้วยหน่วยคำทางไวยากรณ์ แต่อาศัยหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาและบริบทในการบ่งชี้ลำดับเหตุการณ์หรือความสัมพันธ์เชิงเวลาระหว่างเหตุการณ์ต่างๆ ในการรับภาษาที่มีวิภัตติปัจจัยในฐานะภาษาที่สอง ดีทริช โคลนจ์ และ นัวโย (Dietrich, Klein & Noyau 1995) พบว่าพัฒนาการของผู้เรียนในการรับภาษากลุ่มนี้สามารถแบ่งออกเป็น 3 ชั้น ดังนี้

ชั้นแรก ผู้เรียนใช้วิธีการทางวจนปฏิบัติศาสตร์ในการแสดงเวลาของเหตุการณ์ กล่าวคือ ผู้เรียนเล่าเรื่องตามลำดับเวลาที่เกิดเหตุการณ์และไม่ได้ใช้กริยาวิเศษณ์เพื่อระบุเวลาของแต่ละเหตุการณ์อย่างชัดเจน ผู้เรียนให้ผู้ฟังตีความเวลาของเหตุการณ์ต่างๆ ได้จากการตีความจากบริบทหรือจากความรู้ที่มีร่วมกันระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร

ชั้นที่สอง เมื่อผู้เรียนรู้จักคำศัพท์ในภาษาที่สองมากขึ้น เขาจึงเริ่มใช้หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาและนามวลีต่างๆ เพื่อแสดงเวลาของเหตุการณ์ พัฒนาการในชั้นนี้แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเริ่มใช้วิธีการทางคำศัพท์มากขึ้นในการบ่งชี้เวลา

ชั้นที่สาม ผู้เรียนเริ่มใช้หน่วยคำวิภัตติปัจจัยหรือหน่วยคำทางไวยากรณ์เพื่อบ่งชี้กาลและการณ์ลักษณะตามแบบเจ้าของภาษา พัฒนาการในชั้นนี้แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถใช้วิธีการทางหน่วยคำทางไวยากรณ์ได้แล้ว

พัฒนาการของวิธีการทางภาษาในการบ่งชี้เวลาของผู้เรียนภาษาที่สองแสดงให้เห็นว่าหน่วยคำทางไวยากรณ์เป็นวิธีการที่ผู้เรียนจะรับได้ในช่วงเวลาหลังจากเรียนรู้ภาษามาเป็นระยะเวลาหนึ่ง ในการศึกษาการรับภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่หนึ่งก็มีการศึกษาลำดับการรับหน่วยคำทางไวยากรณ์ บราวน์ (Brown 1973) ศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็กที่พูดภาษาอังกฤษจำนวนสามคนเป็นระยะเวลาห้าปี และพบว่าเด็กทั้งสามคนใช้หน่วยคำทางไวยากรณ์ 14 หน่วยได้ถูกต้องตามลำดับดังนี้ 1. รูปกาล Present Progressive (verb + -ing) 2. บุพบท in 3. บุพบท on 4. รูปพหูพจน์ (-s) 5. รูปอดีตกาลแบบไม่ปกติ (ran, saw, went) 6. หน่วยคำแสดงความเป็น

เจ้าของ ('s) 7. กริยา *is, am, are, was* (copula) 8. *a, the* (article) 9. รูปอดีตกาลแบบปกติ (-ed) 10. รูปกริยาสำหรับประธานเอกพจน์บุรุษที่สามแบบปกติ (-s) 11. รูปกริยาสำหรับประธานเอกพจน์บุรุษที่สามแบบไม่ปกติ (*does, has*) 12. กริยาช่วย *is, am, are, was* (auxiliary) 13. รูปย่อของกริยา copula (*I'm, she's, they're*) 14. รูปย่อของกริยาช่วย (*I'm going*) ในปีเดียวกัน เดอ วิลลิเยส์และเดอ วิลลิเยส์ (de Villiers and de Villiers 1973) ก็ศึกษาลำดับการรับหน่วยทางไวยากรณ์ทั้ง 14 หน่วยตามบราวน์ (Brown 1973) แต่ดำเนินการวิจัยแบบตัดขวาง (cross-sectional) กับเด็กจำนวน 21 คนและพบลำดับการรับหน่วยคำทางไวยากรณ์ตรงกัน

ในการรับภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง มีการศึกษาลำดับการรับหน่วยคำทางไวยากรณ์ทั้งในเด็กและผู้ใหญ่ ตัวอย่างงานวิจัยที่เก็บข้อมูลจากเด็ก คือ งานของคูเลย์และเบิร์ท (Dulay & Burt 1973, 1974) ในปี 1973 พวกเขาศึกษาเด็กที่พูดภาษาสเปนเป็นภาษาที่หนึ่งและเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจำนวนทั้งหมด 151 คน และในปี 1974 ศึกษาเด็กสองกลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เด็กกลุ่มแรกพูดภาษาสเปนเป็นภาษาที่หนึ่งจำนวน 60 คน และเด็กอีกกลุ่มพูดภาษาจีนเป็นภาษาที่หนึ่งจำนวน 55 คน ในงานทั้งสองชิ้นพบว่าลำดับการรับหน่วยคำทางไวยากรณ์ในเด็กทุกกลุ่มเหมือนกัน แสดงว่าภาษาที่หนึ่งของผู้เรียนไม่ได้ส่งผลกระทบต่อลำดับการรับหน่วยคำทางไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษ แต่ลำดับดังกล่าวต่างจากลำดับที่พบในการรับภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่หนึ่ง (ในที่นี้ผู้วิจัยขอกกล่าวถึงเฉพาะหน่วยคำทางไวยากรณ์ที่บ่งชี้กาลและการณ์ลักษณะ) ในการรับภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่หนึ่งพบลำดับ ดังนี้ 1. รูป -ing (progressive) 2. รูปอดีตกาลแบบไม่ปกติ (past irregular) 3. รูปอดีตกาลแบบปกติ (past regular) และ 4. รูปปัจจุบันกาลสำหรับประธานเอกพจน์บุรุษที่สาม แต่ในการรับภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง พบลำดับของหน่วยคำบ่งชี้กาลและการณ์ลักษณะ ดังนี้ 1. รูป -ing (progressive) 2. รูปอดีตกาลแบบปกติ (past regular) 3. รูปอดีตกาลแบบไม่ปกติ (past irregular) และ 4. รูปปัจจุบันกาลสำหรับประธานเอกพจน์บุรุษที่สาม ลำดับดังกล่าวแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างการรับภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง กล่าวคือ เด็กที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งจะรับรูปอดีตกาลแบบไม่ปกติได้ก่อนรูปอดีตกาลแบบปกติ ในขณะที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองจะรับรูปอดีตกาลแบบไม่ปกติหลังรูปอดีตกาลแบบปกติ

ตัวอย่างงานวิจัยที่ศึกษาลำดับการรับหน่วยคำทางไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองของผู้ใหญ่ คือ งานของไบลีย์ แมดเดนและคราเชน (Bailey, Madden & Krashen 1974) พวกเขาศึกษาผู้ใหญ่จำนวน 73 คน อายุตั้งแต่ 17 - 55 ปี แบ่งออกเป็นกลุ่มที่พูดภาษาสเปนเป็นภาษาที่หนึ่งจำนวน 33 คน และกลุ่มที่พูดภาษาอื่นๆ จำนวน 40 คน พบว่าทั้งสองกลุ่มมีลำดับการรับหน่วยคำทางไวยากรณ์คล้ายกันมากและก็คล้ายกับลำดับที่พบในการรับภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของเด็กอีกด้วย

หลังการศึกษาลำดับการรับหน่วยคำทางไวยากรณ์ซึ่งให้ความสนใจกับหน่วยบ่งชี้กาลและการณ์ลักษณะและหน่วยที่ไม่บ่งชี้กาลและการณ์ลักษณะ ก็มีการศึกษาลำดับการปรากฏ (order of emergence) ของรูปกาลของภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง ไคลน์ (Klein 1995) ศึกษาการรับภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของผู้หญิงอิตาเลียนคนหนึ่งในระยะเวลาสองปีครึ่งซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศอังกฤษ ไคลน์พบลำดับการปรากฏของรูปกาล ดังนี้ 1. รูปกริยาสำหรับประธานเอกพจน์บุรุษที่สาม –s และวิกรรตถกริยาของกาลปัจจุบัน (present tense copula) 2. รูปอดีตกาลแบบไม่ปกติ (irregular past tense form) และรูปกริยา –ing 3. รูปกาล Present Perfect 4. รูปอดีตกาลแบบปกติ (regular past tense form) 5. รูปกาลอนาคตที่มี ‘shall’ หรือ ‘will’ 6. รูปกาล Past Perfect

บาร์โดวี-ฮาร์ลิก (Bardovi-Harlig 2000) ก็ศึกษาลำดับการปรากฏของรูปกาลในภาษาอังกฤษเช่นกัน เขาเก็บข้อมูลสองปีจากชาวต่างชาติที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษที่สหรัฐอเมริกาจำนวน 16 คน แบ่งออกเป็นสี่กลุ่มตามภาษาที่หนึ่ง ได้แก่ ภาษาอาหรับ ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี และภาษาสเปน ลำดับการปรากฏของรูปกาลมีดังนี้ 1. Simple Past 2. Past Progressive 3. Present Perfect 4. Pluperfect (หรือ Past Perfect) เขาอ้างว่าลำดับการปรากฏดังกล่าวคล้ายกับลำดับที่ไคลน์พบ และการที่รูปกาล Simple Past ปรากฏก่อนรูปกาล Past Progressive นั้นก็สนับสนุนข้อค้นพบของไบลีย์ (Bailey 1987, 1989) ซึ่งดำเนินการศึกษาแบบตัดขวางและก็พบลำดับเช่นนี้ (Bardovi-Harlig 2000) นอกจากนี้ บาร์โดวี-ฮาร์ลิก ยังได้เสนอหลักการสี่ข้อ คือ

ข้อแรก การรับภาษาเกิดขึ้นอย่างช้าๆ และค่อยเป็นค่อยไป

ข้อสอง รูปภาษาปรากฏก่อนหน้าที่

ข้อสาม รูปกริยาแบบไม่ปกติปรากฏก่อนรูปกริยาแบบปกติ

ข้อสี่ เมื่อผู้เรียนกำลังรับรูปกาลผสม เช่น รูปกาล Present/Past Progressive และรูปกาล Present/Past Perfect ในตอนแรก พวกเขาเริ่มใช้รูปกริยาหลักโดยไม่มีกริยาช่วย (auxiliary) ต่อมาจึงจะสามารถใช้รูปกาลได้ถูกต้องครบถ้วน (Ellis 2008: 91)

หลักการข้อสองและข้อสามข้างต้นสอดคล้องกับหลักการที่ตีทริช ไคลน์ และนัวโยได้เสนอไว้ในงานวิจัยที่ใช้วิธีศึกษาระยะยาวของพวกเขา (Dietrich, Klein & Noyau 1995: 270-271) หลักการข้อสองที่ว่ารูปภาษาปรากฏก่อนหน้าที่ หมายความว่า เมื่อผู้เรียนเริ่มรู้จักใช้รูปกาลใด ผู้เรียนยังไม่สามารถเชื่อมโยงรูปกาลนั้นเข้ากับหน้าที่หรือความหมายที่ถูกต้อง ในงานวิจัยของบาร์โดวี-ฮาร์ลิกและงานวิจัยของตีทริช ไคลน์ และนัวโย พบว่าผู้เรียนใช้รูปกริยาแบบไม่ปกติได้ก่อนรูปกริยาแบบปกติ แต่ในงานวิจัยของดูเลย์และเบิร์ทพบว่าผู้เรียนใช้รูปกริยาแบบปกติได้ก่อนรูปกริยาแบบไม่ปกติ

ที่ผ่านมาก็มีงานวิจัยที่ศึกษาการรับรู้ภวภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย มีการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและกลุ่มตัวอย่างระดับอุดมศึกษา ตัวอย่างงานวิจัยที่ศึกษาการใช้รูปภวภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้แก่ งานวิจัยของดวงเดือน สุวตติและงานวิจัยของฉัตรศรุต มาลยมณฑล ดวงเดือน สุวตติ (Suwattee 1971) เก็บข้อมูลจากการเขียนเรียงความของนักเรียนที่กำลังจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยจำนวน 152 คน ดวงเดือนพบว่าข้อผิดพลาดจากการใช้รูปภวมีจำนวนมากที่สุด โดยพบข้อผิดพลาดจำนวน 229 ข้อแต่ดวงเดือนไม่ได้ชี้แจงว่าข้อผิดพลาดทั้งหมดมีจำนวนเท่าใด จากข้อผิดพลาดเรื่องรูปภวทั้งหมด พบว่ารูปภว Present Perfect Simple (has/have worked) และรูปภว Simple Past (worked) เป็นรูปภวที่กลุ่มตัวอย่างนี้ใช้ผิดมากที่สุด และกลุ่มตัวอย่างใช้รูปฐานแทนที่รูปภวอดีต ดวงเดือนวิเคราะห์สาเหตุดังกล่าวว่าเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ กล่าวคือ ภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนรูปคำกริยาจึงทำให้มีแนวโน้มที่จะใช้รูปฐานแทนที่รูปภวอดีต (Suwattee 1971: 178)

ฉัตรศรุต มาลยมณฑล (2541) ก็ศึกษาการใช้รูปภวภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉัตรศรุตเก็บข้อมูลจากนักเรียนจำนวน 137 คน โดยให้นักเรียนดูภาพยนตร์การ์ตูนแล้วเขียนเล่าเรื่อง หลังจากนั้นฉัตรศรุตก็ตรวจงานเขียนเรื่องเล่าและให้คะแนนพร้อมทั้งเล็องงานเขียนที่มีระดับคะแนนปานกลางจำนวน 30 ชิ้นมาศึกษาข้อผิดพลาด ฉัตรศรุตพบว่าข้อผิดพลาดด้านการใช้รูปภวมีจำนวนมากที่สุด คือ 521 ข้อจากข้อผิดพลาด 1,693 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 30.78 ฉัตรศรุตอธิบายว่าข้อผิดพลาดในด้านการใช้รูปภวมีสองประเภท ประเภทแรก คือ การไม่แสดงกาลในคำกริยาหลัก เช่น *She go to the kitchen garden and cry* ข้อผิดพลาดประเภทนี้มีจำนวนร้อยละ 23.82 (จากร้อยละ 30.78) ซึ่งมากกว่าข้อผิดพลาดประเภทที่สองที่คิดเป็นร้อยละ 6.96 (จากร้อยละ 30.78) ข้อผิดพลาดประเภทที่สองคือ การเลือกใช้รูปภวผิด เช่น ใช้รูปภว Simple Present (works) รูปภว Present Progressive (is/am/are working) และรูปภว Present Perfect Simple (has/have worked) แทนการใช้รูปภว Simple Past (worked) เป็นต้น ฉัตรศรุตอธิบายว่าข้อผิดพลาดในการใช้รูปภวเกิดจากผู้เรียนใช้กลวิธีลดความซ้ำซ้อน กล่าวคือ ผู้เรียนลดขั้นตอนทางไวยากรณ์แล้วใช้รูปแบบที่เรียบง่าย เช่น ผู้เรียนตัดหรือไม่เติมหน่วยคำ -ed เพื่อบ่งชี้เวลาอดีต และใช้รูปฐานแทนที่รูปภวอดีต

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาการใช้รูปภวของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยระดับอุดมศึกษา เช่น งานวิจัยของพลสิทธิ์ หนูชูชัยและงานวิจัยของอัปสร ทวีลาภากุล พลสิทธิ์ หนูชูชัย (Noochoochai 1978) เก็บข้อมูลจากเรียงความของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษระดับสูงจำนวน 200 ชิ้น โดยเลือกหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งในสามหัวข้อคือ 1. หญิงไทยในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต 2. วันหยุดของไทยในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต 3. ชีวิตในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตของนักศึกษา พลสิทธิ์พบว่ามีการใช้กริยาทั้งหมด 4,690 คำ จำแนกเป็นรูปภว Simple Past ซึ่งมีจำนวนมากที่สุดคือ 1,684 คำ

(ร้อยละ 35.90) รองลงมาคือ รูปฐาน (base form) จำนวน 1,379 คำ (ร้อยละ 29.40) รูปกาล Simple Future จำนวน 814 คำ (ร้อยละ 17.35) รูปกาล Simple Present จำนวน 715 คำ (ร้อยละ 15.24) และรูปกาลอื่นๆ จำนวน 98 คำ (ร้อยละ 2.08) จากคำกริยาทั้งหมด พบข้อผิดพลาดทั้งหมด 2,247 คำ ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดในการใช้รูปกาล Simple Past มากที่สุดคือ 1,007 คำ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 44.81 ของข้อผิดพลาดทั้งหมด หรือคิดเป็นร้อยละ 65.60 จากการใช้รูปกาล Simple Past ทั้งหมด กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้รูปฐาน (base form) แทนที่รูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด พลสิทธิ์คาดว่าสาเหตุที่พบข้อผิดพลาดลักษณะนี้เกิดจากการที่ภาษาไทยไม่มีรูปกาลหรือหน่วยคำทางไวยากรณ์เหมือนในภาษาอังกฤษ (Noochoochai 1978: 113)

อัปสร ทวีลาภากุล (Tawilapakul 2003) ศึกษาการใช้รูปกาลภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่หนึ่งจำนวน 75 คน โดยให้พวกเขาแปลประโยค 8 ประโยคและแปลข้อความขนาดสั้นภายในเวลาหนึ่งชั่วโมง ประโยค 8 ประโยคที่ให้แปล แบ่งออกเป็นประโยคที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา 4 ประโยค และประโยคที่ไม่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาอีก 4 ประโยค อัปสรแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสามกลุ่มตามระดับความสามารถทางภาษา อัปสรใช้เกรดหรือผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนก่อนหน้านั้นเป็นเกณฑ์ในการแบ่งระดับความสามารถและพบว่ากลุ่มความสามารถสูงกว่ายอมใช้รูปกาลได้ถูกต้องมากกว่ากลุ่มความสามารถต่ำกว่า เมื่อวิเคราะห์อิทธิพลของหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาต่อการใช้รูปกาลภาษาอังกฤษ พบว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถใช้รูปกาลในประโยคที่ไม่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาได้ถูกต้องมากกว่าประโยคที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา และในประโยคที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา ก็พบว่ากลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาลในประโยคที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาชัดเจนได้ถูกต้องมากกว่าในประโยคที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาไม่ชัดเจน อัปสรอภิปรายว่าการไม่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาในประโยคทำให้ผู้เรียนตีความเวลาของเหตุการณ์ได้ดีกว่า จึงเลือกใช้รูปกาลได้ถูกต้องมากกว่าประโยคที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา เพราะบางครั้งผู้เรียนตีความความหมายของหน่วยวิเศษณ์ผิด จึงทำให้ใช้รูปกาลผิดพลาด

การใช้รูปกาลต่างจากเจ้าของภาษาหรือผิดไวยากรณ์เป็นข้อผิดพลาดที่พบได้ทั่วไปในผู้เรียนชาวไทย ตัวอย่างงานวิจัยในกลุ่มตัวอย่างภาษาไทยที่ผ่านมามีอภิปรายว่าภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการใช้รูปกาลภาษาอังกฤษผิดในผู้เรียนชาวไทย อย่างไรก็ตาม มีงานวิจัยหลายชิ้นศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้รูปกาลภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่มีภาษาแม่แตกต่างกัน และพบว่าถึงแม้ภาษาแม่ของผู้เรียนจะเป็นภาษาที่มีการใช้หน่วยคำทางไวยากรณ์บ่งช่วงเวลาอดีต แต่ผู้เรียนก็ใช้รูปกาลภาษาอังกฤษผิดในลักษณะคล้ายคลึงกัน ภาษาแม่ไม่น่าจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ใช้รูปกาลผิดพลาด งานวิจัยที่ผ่านมาค้นหาปัจจัยที่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดดังกล่าว มีแนวคิดหนึ่งอ้างว่า การณ์ลักษณะประจำคำ เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้รูปกาลทั้งในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง แนวคิดดังกล่าวรู้จักกันในนามว่า สมมติฐานการณ์ลักษณะ ซึ่งจะกล่าวถึงในส่วนถัดไป

2.2.2 สมมติฐานการณลักษณะ (Aspect Hypothesis)

สมมติฐานนี้เริ่มต้นจากงานวิจัยของแอนเดอร์เซน (Andersen 1991) เขาศึกษาการรับภาษาสเปนเป็นภาษาที่สองของเด็กที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งและพบว่า เมื่อเด็กอ้างถึงเหตุการณ์อดีต เด็กเลือกใช้รูปกาลอดีตที่มีการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective ร่วมกับกริยาที่มีการณลักษณะประจำคำที่มีจุดสิ้นสุด (telic) ก่อนกริยาแบบอื่นๆ และเลือกใช้รูปกาลอดีตที่มีการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ imperfective ร่วมกับกริยาที่มีการณลักษณะประจำคำแบบ state ก่อนกริยาแบบอื่นๆ เมื่อพบลักษณะการปรากฏร่วมกันของรูปกาลที่มีการณลักษณะทางไวยากรณ์กับลักษณะของเหตุการณ์หรือโครงสร้างเวลาที่สื่อผ่านกริยาวลี แอนเดอร์เซนจึงวิเคราะห์ความสัมพันธ์ดังกล่าวโดยอาศัยวิธีการแบ่งประเภทเหตุการณ์ออกเป็นการณลักษณะประจำคำสี่ประเภทตามแนวคิดของเวนด์เลอร์ (Vendler 1967)

เวนด์เลอร์เห็นว่ากริยาต่างๆ แสดงเหตุการณ์ที่มีลักษณะแตกต่างกัน บางเหตุการณ์อ้างถึงสภาพการณ์แต่บางเหตุการณ์เป็นกระบวนการ (state/process) บางเหตุการณ์มีขอบเขตหรือจุดสิ้นสุดแต่บางเหตุการณ์ไม่มี (telic/atelic) บางเหตุการณ์เกิดขึ้นแบบกินเวลาแต่บางเหตุการณ์เกิดขึ้นแบบฉับพลัน (durative/punctual) เขาใช้อรรถลักษณะสามอรรถลักษณะเป็นเกณฑ์ในการแยกลักษณะของโครงสร้างเหตุการณ์เหล่านี้ ตาราง 2.1 แสดงการแบ่งประเภทกริยาด้วยอรรถลักษณะสามอรรถลักษณะ ได้แก่ 1. punctual หมายความว่า เหตุการณ์ที่กริยาวลีอ้างถึงนั้นเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและสั้นๆ ไม่กินเวลา 2. telic หมายความว่า เหตุการณ์ที่กริยาวลีอ้างถึงนั้นจะดำเนินไปโดยมีจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ และ 3. dynamic หมายความว่า เหตุการณ์ที่กริยาวลีอ้างถึงนั้นสามารถดำเนินต่อไปได้เรื่อยๆ โดยไม่สิ้นสุดเอง เมื่อพิจารณาอรรถลักษณะทั้งสามในฐานะองค์ประกอบของกริยาวลี กริยาวลีต่างๆ จึงสามารถแบ่งออกได้เป็นสี่ประเภทตามการณลักษณะประจำคำคือ การณลักษณะประจำคำแบบ state การณลักษณะประจำคำแบบ activity การณลักษณะประจำคำแบบ accomplishment และการณลักษณะประจำคำแบบ achievement

ตาราง 2.1 การแบ่งประเภทกริยาวลีตามอรรถลักษณะตามแนวคิดของเวนด์เลอร์

Feature	State	Activity	Accomplishment	Achievement
punctual	-	-	-	+
telic	-	-	+	+
dynamic	-	+	+	+

แอนเดอร์เซนวิเคราะห์รูปแบบการปรากฏของหน่วยบ่งชี้กาลและการณ์ลักษณะกับกริยาวลีตามการณลักษณะประจำคำและก็พบความสัมพันธ์ระหว่างรูปภาษากับความหมายอย่างเป็นระบบ เขาจึงเสนอสมมติฐานการณลักษณะ ซึ่งคาดการณ์ว่าในช่วงแรกของพัฒนาการทางภาษา การณลักษณะประจำคำมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้หน่วยคำบ่งชี้กาลและการณลักษณะ ดังนี้

(1) ผู้เรียนจะใช้รูปกาลอดีตที่มีการณลักษณะทางไวยากรณ์ perfective (เช่น รูปกาล Simple Past ในภาษาอังกฤษ) ร่วมกับกริยาวลีที่มีการณลักษณะประจำคำแบบ achievement ก่อนการณลักษณะประจำคำแบบอื่นๆ แล้วต่อมาจึงค่อยๆ ปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำคำแบบ accomplishment การณลักษณะประจำคำแบบ activity และการณลักษณะประจำคำแบบ state ในท้ายที่สุด

(2) ในภาษาที่มีรูปกาลแสดงความแตกต่างระหว่างการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective และแบบ imperfective (เช่น ภาษาสเปน) รูปกาลอดีตที่มีการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ imperfective จะปรากฏภายหลังรูปกาลอดีตที่มีการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective โดยที่ รูปกาลอดีตที่มีการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ imperfective จะเริ่มปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำคำแบบ state และ activity (หรือกริยาที่ไม่มีจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์/atelic) แล้วต่อมาจึงค่อยๆ ปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำคำแบบ accomplishment และ achievement (หรือกริยาที่มีจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์/telic) ในท้ายที่สุด

(3) ในภาษาที่มีรูปกาลที่มีการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive (เช่น รูปกาล Past Progressive ของภาษาอังกฤษ) รูปกาลที่มีการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive จะเริ่มปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำคำแบบ activity แล้วต่อมาจึงค่อยๆ ปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำคำแบบ accomplishment และ achievement

สมมติฐานดังกล่าวได้ถูกนำไปทดสอบกับงานวิจัยด้านการรับภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองหลายชิ้น และพบว่ารูปแบบการปรากฏของรูปกาลของภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองเป็นไปตามที่สมมติฐานนี้ได้คาดการณ์ไว้ บาร์โดวี-ฮาร์ลิกและเรย์โนลด์ส (Bardovi-Harlig & Reynolds 1995) ศึกษาการใช้รูปกาล Simple Past ของผู้เรียนภาษาอังกฤษที่เป็นผู้ใหญ่จำนวน 182 คน ซึ่งแบ่งระดับความสามารถออกเป็นห้าระดับ พบว่าการปรากฏของรูปกาล Simple Past ในกลุ่มระดับความสามารถต่ำสามกลุ่มแรกเลือกใช้รูปกาลนี้กับการณลักษณะประจำคำแบบ achievement และ accomplishment มากกว่าการณลักษณะประจำคำแบบอื่นๆ ซึ่งสอดคล้องกับที่สมมติฐานการณลักษณะได้คาดการณ์ไว้ ต่อมาในระดับความสามารถระดับที่ 4 จึงเริ่มพบการใช้รูปกาล Simple Past กับการณลักษณะประจำคำแบบ state และในขั้นสุดท้ายก็พบการใช้รูปกาลนี้กับการณลักษณะแบบ activity มากพอๆ กันกับ state

คอลลินส์ (Collins 2002) ทดสอบสมมติฐานการณลักษณะกับผู้เรียนภาษาอังกฤษที่พูดภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่หนึ่งโดยใช้วิธีการทดสอบแบบโคลซ (cloze test) ตามการทดลองของบาร์โดวี-ฮาร์ลิกและเรย์โนลด์ส (Bardovi-Harlig & Reynolds 1995) พบว่ารูปกาล Simple Past มีรูปแบบการปรากฏตามสมมติฐานการณลักษณะ ต่อมาคอลลินส์ (Collins 2004) ก็ทดสอบสมมติฐานนี้อีกครั้งกับกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มที่มีภาษาแม่ต่างกัน กลุ่มแรกเป็นผู้พูดภาษาฝรั่งเศสและอีกกลุ่มเป็นผู้พูดภาษาญี่ปุ่น ผลปรากฏว่าทั้งสองกลุ่มใช้รูปกาล Simple Past ร่วมกับการณลักษณะประจำคำตามที่สมมติฐานคาดการณ์ไว้เช่นกัน ทำให้คอลลินส์สรุปว่าผลดังกล่าวช่วยสนับสนุนให้ความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลกับการณลักษณะประจำคำที่สมมติฐานนี้คาดการณ์ไว้น่าจะเป็นสากลลักษณะของการเรียนภาษา

อย่างไรก็ตาม เฮาเซน (Housen 2000) ก็ได้ทดสอบสมมติฐานดังกล่าวและรายงานผลที่แย้งกับงานวิจัยข้างต้น เฮาเซนศึกษาการใช้รูปกาลของเอ็มมา เด็กนักเรียนชาวดัตช์ ตลอดระยะเวลาสามปี เขาพบว่าในการเก็บข้อมูลรอบแรก เอ็มมาไม่ได้ใช้รูปกาล Simple Past ตามรูปแบบที่สมมติฐานการณลักษณะคาดการณ์ไว้ เอ็มมาใช้รูปกาลนี้ร่วมกับการณลักษณะแบบ achievement มากที่สุด (20 อนุพากย์หรือร้อยละ 47) รองลงมาคือ state (16 อนุพากย์หรือร้อยละ 25) accomplishment (2 อนุพากย์หรือร้อยละ 4) และ activity (1 อนุพากย์หรือร้อยละ 2) ตามลำดับ จนกระทั่งในการเก็บข้อมูลจากเอ็มมารอบที่ 4 และรอบที่ 5 ซึ่งเป็นรอบสุดท้าย เฮาเซนจึงพบว่า เอ็มมาใช้รูปกาลอดีตกับการณลักษณะประจำคำแบบ achievement มากที่สุด รองลงมาคือ accomplishment, state และ activity ตามลำดับ

นอกจากวิธีการศึกษาแบบระยะยาวแล้ว เฮาเซน (Housen 2002) ก็ทำการศึกษาแบบตัดขวางโดยใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลซึ่งได้มาจากเด็กนักเรียนที่พูดภาษาดัตช์หนึ่งกลุ่มและเด็กนักเรียนที่พูดภาษาฝรั่งเศสอีกหนึ่งกลุ่ม รวมเป็น 46 คน ในงานวิจัยนี้เฮาเซนก็พบข้อมูลที่ขัดแย้งกับสมมติฐานการณลักษณะอีกเช่นกัน เขาพบว่าผู้เรียนเลือกใช้รูปกาล simple past ร่วมกับการณลักษณะแบบสภาพการณมากที่สุดตั้งแต่ช่วงแรก ในขณะที่สมมติฐานการณลักษณะคาดการณ์ว่ารูปกาลนี้จะปรากฏร่วมกับสภาพการณเป็นอันดับสุดท้าย

อายุนและซาลาเบอร์รี่ (Ayoun and Salaberry 2008) ก็พบรูปแบบการปรากฏของรูปกาล Simple Past ต่างจากที่สมมติฐานการณลักษณะประจำคำคาดการณ์ไว้ อายุนและซาลาเบอร์รี่ศึกษาการใช้รูปกาลอดีตต่างๆ ในภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมปลายชาวฝรั่งเศสจำนวน 21 คน เก็บข้อมูลจากการทดสอบแบบโคลซและเรื่องเล่า พวกเขาพบว่ากลุ่มตัวอย่างเลือกใช้รูปกาล simple past กับการณลักษณะแบบสภาพการณมากที่สุด รองลงมาคือการณลักษณะที่มีจุดสิ้นสุด

เหตุการณ์ (telic)¹ และการกระทำเป็นอันดับสุดท้าย ทั้งเฮาเซนและอายุนและซาลาเบอร์รี่พบว่ากลุ่มตัวอย่างของพวกเขาเลือกใช้ Simple Past ร่วมกับสภาพการณ์มากกว่าการณลักษณะประจำคำอื่นๆ นอกจากนี้ เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรูปกริยาปกติ (regular verb) และรูปกริยาอปกติ (irregular verb) เฮาเซนพบว่ากลุ่มรูปกริยาปกติมีรูปแบบการปรากฏร่วมกันระหว่างรูปกาลอดีตกับการณลักษณะประจำคำตามที่สมมติฐานการณลักษณะคาดการณ์ไว้มากกว่ากลุ่มรูปกริยาอปกติ ในทางกลับกัน อายุนและซาลาเบอร์รี่พบว่ากลุ่มรูปกริยาอปกติมีรูปแบบการปรากฏร่วมตรงตามที่สมมติฐานการณลักษณะคาดการณ์ไว้มากกว่ากลุ่มรูปกริยาปกติ

สุริยะ ศรีพรหม และธีราภรณ์ รัตธรรมกุล (Sriphrom & Ratitamkul 2014) ก็ได้นำแบบทดสอบของอายุนและซาลาเบอร์รี่มาดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างชาวไทยสองกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษแตกต่างกันเพื่อเปรียบเทียบอิทธิพลของการณลักษณะประจำคำในเชิงพัฒนาการ ผลการทดลองพบว่าไม่สนับสนุนสมมติฐานการณลักษณะ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้ Simple Past ร่วมกับสภาพการณ์มากกว่า การณลักษณะประจำคำแบบ telic

ในตัวอย่างงานวิจัยข้างต้น งานวิจัยบางชิ้นมีผลการวิจัยที่สนับสนุนสมมติฐานการณลักษณะ เช่น งานของบาร์โดวี-ฮาร์ลิกและเรย์โนลด์ส (Bardovi-Harlig & Reynolds 1995) และงานของคอลลินส์ (Collins 2002, 2004) เป็นต้น แต่บางชิ้นก็ค้านกับสิ่งที่สมมติฐานการณลักษณะคาดไว้คือ แทนที่จะพบการปรากฏของรูปกาล Simple Past ร่วมกับการณลักษณะประจำคำแบบ state น้อยที่สุดตามสมมติฐานการณลักษณะ กลับพบการปรากฏของรูปกาลนี้ร่วมกับ state เป็นจำนวนมากที่สุด เช่น ในงานของเฮาเซน (Housen 2002) และในงานของอายุนและซาลาเบอร์รี่ (Ayoun & Salaberry 2008) หรือพบการปรากฏร่วมกับ state มากเป็นอันดับสองหรือพอๆ กับการณลักษณะประจำคำแบบ telic เช่น ในงานของเฮาเซน (Housen 2000) และในงานของสุริยะ ศรีพรหมและธีราภรณ์ รัตธรรมกุล (Sriphrom & Ratitamkul 2014) แนวโน้มการปรากฏของรูปกาล Simple Past ร่วมกับการณลักษณะประจำคำแต่ละแบบเป็นจำนวนมากพอๆ กันจึงทำให้ซาลาเบอร์รี่เสนอสมมติฐานใหม่ซึ่งจะกล่าวคือในส่วนถัดไป

2.2.3 สมมติฐานรูปอดีตกาลโดยปริยาย (Default Past Tense Hypothesis)

ซาลาเบอร์รี่ (Salaberry 2002) เสนอผลการทดลองหนึ่งในการทดลองที่ปรับปรุงจากงานของเขาเมื่อปี 2000 งานชิ้นนี้มีผู้เข้าร่วมการทดลองเป็นผู้พูดภาษาอังกฤษที่กำลังเรียนภาษาสเปนในมหาวิทยาลัยและแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม นักศึกษากลุ่มแรกกำลังเรียนภาษาสเปนในภาคเรียนที่สาม

¹ อายุนและซาลาเบอร์รี่รวมการณสัมฤทธิผลและการณก่อผลเข้าไว้ด้วยกัน

และนักศึกษาอีกกลุ่มกำลังเรียนภาษาสเปนในภาคเรียนที่หก ซาลาเบอร์รี่เก็บข้อมูลด้วยแบบทดสอบโคลซในเวลาเรียนปกติและให้เวลาทำแบบทดสอบโคลซภายในเวลาสิบนาที ผลการทดลองแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนในระดับกลาง (กลุ่มที่เรียนภาษาสเปนภาคเรียนที่สาม) เลือกใช้รูปกาล Preterite (ซึ่งเทียบได้กับรูปกาล Perfective Past) เป็นหลักกับการณ์ลักษณะประจำคำทุกประเภท ผลดังกล่าวขัดแย้งกับรูปแบบการปรากฏที่สมมติฐานการณ์ลักษณะคาดการณ์ไว้ ในขณะที่ผู้เรียนในระดับสูง (กลุ่มที่เรียนภาษาสเปนภาคเรียนที่หก) เลือกใช้รูปกาล imperfect (ซึ่งเทียบได้กับรูปกาล imperfective past) และกาล Preterite ตามการณ์ลักษณะประจำคำบางประเภท ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการณ์ลักษณะ ซาลาเบอร์รี่จึงเสนอสมมติฐานรูปอดีตกาลโดยปริยาย (Default Past Tense Hypothesis) โดยคาดการณ์ว่า ในช่วงแรกๆ ของพัฒนาการ ผู้เรียนยังไม่ได้รับรู้อิทธิพลของการณ์ลักษณะประจำคำ พวกเขาใช้รูปอดีตกาล เช่น รูปกาล Preterite ในภาษาสเปน (เทียบได้กับรูปกาล Simple Past ในภาษาอังกฤษ) กับการณ์ลักษณะประจำคำทุกประเภท แล้วในระยะต่อมา ผู้เรียนจึงเริ่มรับรู้อิทธิพลของการณ์ลักษณะประจำคำและเริ่มใช้รูปกาลบางรูปรวมกับการณ์ลักษณะประจำคำบางประเภทตามที่สมมติฐานการณ์ลักษณะคาดการณ์ไว้

ชิระอิ (Shirai 2009) วิเคราะห์ว่าสาเหตุที่ผลการทดลองของซาลาเบอร์รี่ (Salaberry 2000) เบี่ยงเบนไปจากสมมติฐานการณ์ลักษณะอาจเกิดจากสามปัจจัย คือ ปัจจัยจากภาษาที่หนึ่งของผู้เรียน (ซึ่งในงานวิจัยของซาลาเบอร์รี่ กลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่) ปัจจัยจากการเรียนภาษาที่สองในชั้นเรียน ซึ่งอาจทำให้เกิดการถ่ายโอนภาษาที่หนึ่ง (L1 transfer) มากกว่าการเรียนภาษาในชีวิตประจำวัน (naturalistic setting) และปัจจัยสุดท้ายคือปัจจัยเรื่องเครื่องมือหรือชิ้นงาน (task) ที่ใช้ในการทดลองหรือเก็บข้อมูล ซาลาเบอร์รี่เก็บข้อมูลจากการเล่าเรื่องจากภาพยนตร์ (film retelling) ทำให้ผู้เรียนทราบว่าเป็นการเล่าเรื่องในอดีตและทำให้พวกเขารู้ว่าควรจะใช้รูปอดีตกาล

บอนิลลา (Bonilla 2008 อ้างใน Shirai 2009: 183) ทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการรับกาลและการณ์ลักษณะภาษาสเปนในฐานะภาษาที่สองและสรุปว่าความแตกต่างของเครื่องมือหรือชิ้นงานในการเก็บข้อมูลมีผลต่อข้อค้นพบที่ต่างกัน กล่าวคือ งานวิจัยที่เก็บข้อมูลจากเรื่องเล่าส่วนตัว (personal narrative) ให้ผลการทดลองที่สนับสนุนสมมติฐานการณ์ลักษณะ (Aspect Hypothesis) แต่งานวิจัยที่เก็บข้อมูลจากเรื่องเล่าที่ไม่เกี่ยวข้องกันกับเรื่องส่วนตัว (impersonal narrative) ให้ผลการทดลองที่สนับสนุนสมมติฐานรูปอดีตกาลโดยปริยาย (Default Past Tense Hypothesis) บอนิลลา ยังสรุปต่อไปอีกว่างานวิจัยที่จำกัดเวลาในการทำชิ้นงาน (task) ให้ผลการทดลองที่สนับสนุนสมมติฐานรูปอดีตกาลโดยปริยาย แต่งานวิจัยที่ไม่จำกัดเวลาในการทำชิ้นงาน ให้ผลการทดลองที่สนับสนุนสมมติฐานการณ์ลักษณะ

โดยสรุป พบว่าการศึกษารับรูปกาลภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองของผู้เรียนชาวไทยที่ผ่านมา มีการศึกษาการใช้รูปกาลอดีต แต่รูปกาลอดีตที่พบส่วนใหญ่คือรูปกาล Simple Past

(worked) ยังไม่ค่อยพบการรายงานผลของการใช้รูปกาลอดีตที่ซับซ้อน เช่น รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) และรูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) วิธีการเก็บข้อมูลในงานวิจัยที่ผ่านมามักเป็นการเขียนเรียงความและมีการแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ วิธีการเก็บข้อมูลแบบนี้จึงไม่สามารถควบคุมการปรากฏหรือการใช้รูปกาลอดีตบางรูป เช่น รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) และรูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) นอกจากนี้ การอภิปรายผลในงานวิจัยที่ศึกษากลุ่มตัวอย่างชาวไทยมักพิจารณาว่าการใช้รูปกาลภาษาอังกฤษผิดพลาดเกิดจากอิทธิพลของภาษาไทย ซึ่งไม่มีการเติมหน่วยคำทางไวยากรณ์ลงในกริยา แต่ในงานวิจัยที่ศึกษากลุ่มตัวอย่างชาติอื่นๆ ก็พบว่าผู้เรียนที่พูดภาษาอื่นเป็นภาษาแม่ก็ประสบปัญหาการใช้รูปกาลเหมือนกับผู้เรียนชาวไทย งานวิจัยเหล่านั้นได้ทดสอบอิทธิพลของการณัฏษณะประจำคำที่เชื่อว่ามีผลต่อการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) ผลปรากฏว่ามีทั้งผลที่สนับสนุนและคัดค้านอิทธิพลของการณัฏษณะประจำคำตามที่สมมติฐานการณัฏษณะคาดการณ์ไว้

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

ในบทนี้ ผู้วิจัยต้องการอธิบายวิธีการและขั้นตอนในการศึกษาพัฒนาการของความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลและความหมายทางกาลและการณ์ลักษณะในภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยในการถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีต ผู้วิจัยแบ่งเนื้อหาการนำเสนอออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่หนึ่ง การเก็บข้อมูล และส่วนที่สอง การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 การเก็บข้อมูล

3.1.1 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูล

เนื่องจากวัตถุประสงค์หนึ่งของงานวิจัยนี้ คือการศึกษาพัฒนาการทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย ผู้วิจัยจึงคัดเลือกผู้เข้าร่วมการทดลองจากนิสิตชาวไทยระดับปริญญาตรีชั้นปีที่หนึ่งของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยแบ่งผู้เข้าร่วมการทดลองออกเป็น 3 กลุ่มเพื่อเป็นตัวแทนพัฒนาการทางภาษาอังกฤษ 3 ช่วง ผู้วิจัยใช้คะแนน CU-TEP ซึ่งมีคะแนนเต็ม 120 คะแนน เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

- 1) ระหว่าง 1 – 32 คะแนน ซึ่งถือว่าเป็นผู้เรียนระดับ beginner, middle beginner และ upper beginner ผู้วิจัยจัดให้นิสิตที่ได้คะแนนในช่วงนี้เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถจำกัดและเป็นตัวแทนพัฒนาการทางภาษาอังกฤษช่วงต้น
- 2) ระหว่าง 45 – 68 คะแนน ซึ่งถือว่าเป็นผู้เรียนระดับ middle intermediate และ intermediate ผู้วิจัยจัดให้นิสิตที่ได้คะแนนในช่วงนี้เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถปานกลางและเป็นตัวแทนพัฒนาการทางภาษาอังกฤษช่วงกลาง
- 3) ระหว่าง 80 – 120 คะแนน ซึ่งถือว่าเป็นผู้เรียนระดับ middle advanced, advanced และ upper advanced ผู้วิจัยจัดให้นิสิตที่ได้คะแนนในช่วงนี้เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถสูงและเป็นตัวแทนพัฒนาการทางภาษาอังกฤษช่วงปลาย

กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มประกอบด้วยนิสิตจำนวน 40 คน มีผู้เข้าร่วมการทดสอบทั้งหมด 120 คน

3.1.2 เครื่องมือในการเก็บข้อมูล

งานวิจัยนี้เก็บข้อมูลด้วยวิธีการ 2 วิธี คือ แบบทดสอบโคลซ (Cloze test) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และการเขียนเล่าเรื่องภาษาอังกฤษ สาเหตุที่ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บข้อมูล 2 วิธีนี้ เนื่องจากในการ

ทบทวนวรรณกรรมพบว่างานวิจัยการใช้รูปกาลภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยที่ผ่านมายังไม่ค่อยพบผลการใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) และรูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาการใช้รูปกาลภาษาอังกฤษของคนไทยเมื่อถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีตโดยครอบคลุมรูปกาลอดีตต่างๆ ในภาษาอังกฤษ การเก็บข้อมูลด้วยการเขียนเรียงความหรือการเขียนเล่าเรื่องในอดีตเพียงวิธีเดียวคงไม่เพียงพอและไม่เอื้อต่อการศึกษารูปกาลอดีตต่างๆ ผู้วิจัยคิดว่าการเก็บข้อมูลด้วยแบบทดสอบโคลชน่าจะช่วยแก้ปัญหานี้ได้ เนื่องจากผู้วิจัยสามารถกำหนดรูปกาลที่ต้องการศึกษาและยังสามารถควบคุมจำนวนได้ตามที่ต้องการ นอกจากนี้ พบว่าการณ์ลักษณะประจำคำมีอิทธิพลต่อการปรากฏของรูปกาลในผู้เรียนภาษาอังกฤษที่มีภาษาแม่แตกต่างกัน แต่ในปัจจุบันยังไม่ค่อยพบการทดสอบอิทธิพลของการณ์ลักษณะประจำคำต่อการใช้รูปกาลภาษาอังกฤษในผู้เรียนชาวไทย ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาปัจจัยดังกล่าวโดยมีการควบคุมการปรากฏของรูปกาลต่างๆ ร่วมกับการณ์ลักษณะประจำในแบบทดสอบโคลช สำหรับการเก็บข้อมูลด้วยเรื่องเล่าก็มีประโยชน์เพราะทำให้ผู้ทำแบบทดสอบมีอิสระในการเลือกใช้รูปกาลมากกว่าการทำแบบทดสอบโคลช

3.1.2.1 แบบทดสอบโคลช

วัตถุประสงค์หลักของงานวิจัยนี้คือการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลและความหมายทางกาลและการณ์ลักษณะในภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยในการถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีต จากการทบทวนวรรณกรรมผู้วิจัยพบว่าในภาษาอังกฤษมีรูปกาลที่อ้างอิงถึงเหตุการณ์ในอดีตจำนวนหกรูปกาล ในแบบทดสอบโคลช ผู้วิจัยกำหนดให้มีช่องว่างสำหรับรูปกาลทั้งหกรูปดังนี้ 1. รูปกาล Simple Past (worked) จำนวน 10 ช่อง 2. รูปกาล Past Progressive (was/were working) จำนวน 10 ช่อง 3. รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) จำนวน 8 ช่อง 4. รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) จำนวน 2 ช่อง 5. รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) จำนวน 8 ช่อง และ 6. รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) จำนวน 2 ช่อง สาเหตุที่ผู้วิจัยกำหนดให้มีช่องว่างสำหรับรูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) และรูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) อย่างละ 2 ช่องเนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่ารูปกาลทั้งสองรูปมีความถี่ในการปรากฏไม่มาก แบบทดสอบโคลชที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาจึงมีช่องว่างทั้งหมด 40 ช่องสำหรับเติมคำกริยาจำนวน 40 คำที่กำหนดไว้ คำกริยาที่ต้องเติมในช่องว่างทุกข้อเป็นคำกริยาที่ปรากฏร่วมกับประธานเอกพจน์บุรุษที่สาม (*he / she / it*) ยกเว้นโจทย์ข้อ 33 เรื่องที่ 9 ที่มี *they* เป็นประธานของประโยค สาเหตุที่ผู้วิจัยกำหนดให้ประธานของประโยคส่วนใหญ่เป็นประธานเอกพจน์บุรุษที่สาม (*he / she / it*)

เนื่องจากทำให้ผู้วิจัยสามารถตัดสินใจได้อย่างแน่นอนว่าคำตอบของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในรูปกาล Simple Present หรือเป็นรูปฐาน ถ้ากลุ่มตัวอย่างเติมช่องว่างด้วยกริยาที่มีหน่วยคำ -s ผู้วิจัยก็สามารถจัดให้คำตอบนั้นอยู่ในประเภทรูปกาล Simple Present ได้ทันที แต่ถ้ากลุ่มตัวอย่างเติมช่องว่างด้วยกริยาที่ไม่มีหน่วยคำทางไวยากรณ์ใดหรือไม่ได้อยู่ในรูปกาลใด ผู้วิจัยก็สามารถจัดให้คำตอบนั้นอยู่ในประเภทรูปฐานได้ทันที จากการนำแบบทดสอบโคลซของอายุนและซาลาเบอร์รี่ (Ayoun & Salaberry 2008) มาทดสอบกับผู้เรียนชาวไทยในงานวิจัยของสุริยะ ศรีพรหมและธีราภรณ์ รัตธรรมกุล (Sriphrom & Ratitamkul 2014) ผู้วิจัยพบว่าแบบทดสอบโคลซนั้นไม่ได้ควบคุมประธานของประโยคให้เป็นประธานเอกพจน์บุรุษที่สาม (*he / she / it*) จึงทำให้การจำแนกรูปกาลของคำตอบทำได้ยาก ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงควบคุมประธานของประโยคในแบบทดสอบโคลซ สาเหตุที่อยู่ในแบบทดสอบโคลซของงานวิจัยนี้มี *they* เป็นประธานของประโยคหนึ่งข้อ เพราะในประโยคนั้นผู้วิจัยต้องการใช้ประธาน *they* ตามประโยคก่อนหน้าและต้องการสื่อว่าพวกเขารู้จักกันมานาน

ตาราง 3.1 แสดงการปรากฏร่วมกันระหว่างรูปอดีตกาลกับการณ์ลักษณะประจำคำในแบบทดสอบโคลซ

1. รูปกาล Simple Past (*worked*) ปรากฏร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำครบทั้งสี่ประเภท
2. รูปกาล Past Progressive (*was/were working*) ปรากฏร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำประเภท *activity* และ *accomplishment* อย่างละ 5 ช่องว่าง สาเหตุที่ไม่มีช่องว่างสำหรับการณ์ลักษณะประจำคำประเภท *state* และ *achievement* เนื่องจากการณ์ลักษณะประจำคำทั้งสองประเภทนี้ตามปกติไม่ได้ปรากฏร่วมกับรูปกาล Past Progressive (*was/were working*)
3. รูปกาล Present Perfect Simple (*has/have worked*) ปรากฏร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำครบทั้งสี่ประเภท
4. รูปกาล Present Perfect Progressive (*has/have been working*) ปรากฏร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำประเภท *activity* และ *achievement* อย่างละ 1 ช่องว่าง
5. รูปกาล Past Perfect Simple (*had worked*) ปรากฏร่วมกับการณ์ลักษณะประจำทุกประเภทยกเว้น *activity* และ
6. รูปกาล Past Perfect Progressive (*had been working*) ปรากฏร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำประเภท *activity* จำนวน 2 ช่องว่าง

ตาราง 3.1 จำนวนคำตอบในแบบทดสอบโคลซจำแนกตามรูปกาลและการณ์ลักษณะประจำคำ

รูปกาล	Atelic		Telic	
	State	Activity	Achievement	Accomplishment
Simple Past (He worked)	3	2	3	2
Past Progressive (He was working)	0	5	0	5
Present Perfect Simple (He has worked)	3	1	2	2
Present Perfect Progressive (He has been working)	0	1	1	0
Past Perfect Simple (He had worked)	3	0	3	2
Past Perfect Progressive (He had been working)	0	2	0	0
ผลรวม	9	11	9	11

แบบทดสอบโคลซึ้นมีช่องว่างสำหรับการณั้ลักษณะประจำค่าประเภท state จำนวน 9 ช่อง และช่องว่างสำหรับ activity จำนวน 11 ช่อง ซึ่งสามารถรวมเป็นกลุ่มเดียวกันได้ตามอรรถลักษณะ atelic ทำให้มีช่องว่างสำหรับเติมคำกริยาจำนวน 20 ช่อง และมีช่องว่างสำหรับการณั้ลักษณะ ประจำค่าประเภท achievement จำนวน 9 ช่องและช่องว่างสำหรับ accomplishment จำนวน 11 ช่อง ซึ่งสามารถรวมเป็นกลุ่มเดียวกันได้ตามอรรถลักษณะ telic ทำให้มีช่องว่างสำหรับเติมคำกริยา จำนวน 20 ช่อง

แบบทดสอบโคลซึ้นจำนวน 40 ช่องว่างนี้ แบ่งออกเป็นเรื่องสั้นๆ ที่อ้างถึงเหตุการณ์อดีต จำนวน 10 เรื่อง เรื่องละ 4 ช่องว่าง ในแต่ละเรื่องผู้วิจัยพยายามกำหนดให้มีการณั้ลักษณะประจำ ค่าครบทั้ง 4 ประเภทและพยายามคละรูปกาลที่ปรากฏร่ว้กับการณั้ลักษณะประจำค่าไม่ให้ซ้ำกัน เพื่อไม่ให้ผู้เข้าร่วมการทดลองสังเกตเห็นรูปแบบการปรากฏร่ว้ที่ซ้ำกันในอัตราที่ถี่มากจนสามารถ คาดเดาคำตอบจากรูปแบบการปรากฏเหล่านั้นได้

เมื่อออกแบบแบบทดสอบโคลซึ้นเสร็จแล้ว ผู้วิจัยนำแบบไปทดสอบโคลซึ้นไปให้เจ้าของภาษา สามคนตรวจสอบความถูกต้องของภาษาและการใช้รูปกาล เจ้าของภาษาคนแรกเป็นชาวอังกฤษซึ่ง สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาบริหารธุรกิจ และทำงานที่บริษัทแห่งหนึ่ง เจ้าของภาษาคนที่สองเป็นชาวอเมริกันซึ่งกำลังศึกษาระดับปริญญาเอก สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์ ที่มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี และเจ้าของภาษาคนที่สามเป็นชาวออสเตรเลีย สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีและเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษ ทั้งสามคนได้รับค่าตอบแทนจำนวนคนละ 500 บาท เมื่อแก้ไขข้อผิดพลาดแล้ว ผู้วิจัยนำแบบทดสอบโคลซึ้นไปให้เจ้าของภาษาคนที่สี่ซึ่งเป็นชาว อังกฤษอีกคน ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาธรณีวิทยา และกำลังเรียนภาษาไทยหลักสูตร เร่งรัดระดับกลางที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ลองทำแบบทดสอบเพื่อตรวจสอบคำตอบของรูปกาล ผู้วิจัยให้ค่าตอบแทนชาวอังกฤษคนนี้อยู่ 500 บาท เมื่อไม่พบข้อขัดแย้งเรื่องคำตอบ ผู้วิจัย นำแบบทดสอบไปใช้กับผู้เรียนภาษาไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจำนวนห้าคนเพื่อ ตรวจสอบว่าคำสั่งหรือวิธีการทำชัดเจนและไม่สร้างความเข้าใจผิดแก่ผู้ทำแบบทดสอบ (ตัวอย่าง แบบทดสอบโคลซึ้นอยู่ในภาคผนวก ก) ผู้เรียนภาษาไทยทั้งห้าคนนี้เป็นนักเรียนส่วนตัวของผู้วิจัย พวกเขาทำแบบทดสอบดังกล่าวในฐานะแบบฝึกหัดในชั้นเรียน ผู้วิจัยจึงไม่ได้ให้ค่าตอบแทนพวกเขา

3.1.2.2 เรื่องเล่า

ผู้วิจัยคัดเลือกเรื่องเล่าภาษาไทยสองเรื่องจากนิตยสาร (ตัวอย่างเรื่องเล่าอยู่ในภาคผนวก ข) เรื่องหนึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ผู้ชายคนหนึ่งลืมโทรศัพท์มือถือไว้ในรถแท็กซี่และได้รับโทรศัพท์เครื่องนั้นคืน

ภายในวันนั้น อีกเรื่องเป็นเหตุการณ์ที่ผู้หญิงคนหนึ่งไปเที่ยวเมืองโบราณที่เกาหลีกับเพื่อนๆ แต่พวกเขาเอนอนหลับในรถโดยสารและไม่ได้ลงตามจุดที่กำหนดจนในที่สุดต้องพยายามหาทางกลับกรุงโซล สาเหตุที่เลือกเรื่องดังกล่าว เนื่องมีการนำเสนอเหตุการณ์อดีตที่ครอบคลุมรูปกาล Simple Past (worked) รูปกาล Past Progressive (was/were working) และรูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ซึ่งเป็นรูปกาลหลักในงานวิจัยนี้

3.1.3 วิธีการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยให้ผู้เข้าร่วมการทดสอบทำแบบทดสอบโคลซประมาณหนึ่งชั่วโมงและให้พวกเขาอ่านเรื่องเล่าภาษาไทยสองเรื่องที่กำหนดไว้แล้วให้พวกเขาเขียนเล่าเรื่องนั้นเป็นภาษาอังกฤษความยาวประมาณหนึ่งหน้ากระดาษ A4 โดยใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยบันทึกและจัดเก็บข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมไมโครซอฟต์เอ็กเซล (Microsoft Excel) และดำเนินการตามขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

3.2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลแบบทดสอบโคลซ

3.2.1.1 จำแนกคำตอบของผู้เข้าร่วมการทดสอบตามรูปกาล เช่น เมื่อกลุ่มตัวอย่างเต็มช่องว่างด้วยกริยา *drove* ผู้วิจัยก็จัดให้คำตอบนี้อยู่ในประเภทรูปกาล Simple Past เมื่อกลุ่มตัวอย่างเต็มช่องว่างด้วยกริยา *was working* ผู้วิจัยก็จัดให้คำตอบนี้อยู่ในประเภทรูปกาล Past Progressive เป็นต้น เนื่องจากในแบบทดสอบโคลซกำหนดให้ประธานของประโยคส่วนใหญ่เป็นประธานเอกพจน์บุรุษที่สาม (*he / she / it*) เพราะฉะนั้นเมื่อกลุ่มตัวอย่างเต็มช่องว่างด้วยกริยา *reads* ในช่องว่างนี้ ผู้วิจัยก็จัดให้คำตอบนี้อยู่ในประเภทรูปกาล Simple Present และถ้าเติมช่องว่างด้วยกริยา *read* ในช่องว่างนี้ ผู้วิจัยก็จัดให้คำตอบนี้อยู่ในประเภทรูปฐาน (base form) ในแบบทดสอบโคลซมีประธานพหูพจน์ (*they*) เพียงข้อเดียวอยู่ในเรื่องที่ 9 โจทย์ข้อที่ 33 ซึ่งคำตอบที่กำหนดไว้คือ *have known* เมื่อกลุ่มตัวอย่างเต็มช่องว่างนี้ด้วยกริยา *have known* ผู้วิจัยก็จัดให้คำตอบนี้อยู่ในประเภทรูปกาล Present Perfect Simple ปัญหาที่พบในการจำแนกคำตอบตามรูปกาลคือ ในกรณีที่มีกลุ่มตัวอย่างเต็มช่องว่างนี้ด้วยกริยา *know* ซึ่งอาจเป็นรูปกาล Simple Present ซึ่งเป็นกริยาที่ปรากฏร่วมกับประธานพหูพจน์ หรืออาจเป็นรูปฐาน คำตอบประเภทนี้จึง

ตัดสินได้ยาก ผู้วิจัยแก้ปัญหานี้โดยจัดให้กริยา *know* อยู่ในประเภทรูปกาล Simple Present ตามประธานพหูพจน์ของประโยคนี้

3.2.1.2 จำแนกคำตอบตามความถูกต้องออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้ (1) “ไม่ถูกต้อง” หมายถึง คำตอบที่ไม่ได้ใช้รูปกาลที่กำหนดให้ เช่น เมื่อผู้เข้าร่วมการทดสอบตอบว่า *tell* ในช่องว่างที่ต้องการ คำตอบว่า *told* คำตอบนี้จะจัดอยู่ในประเภท “ไม่ถูกต้อง” (2) “ถูกต้องตามที่กำหนดไว้” หมายถึง คำตอบที่ใช้รูปกาลที่กำหนดให้และใช้รูปกริยาที่ถูกต้อง เช่น เมื่อผู้เข้าร่วมการทดสอบตอบ *told* ในช่องว่างที่ต้องการคำตอบ *told* คำตอบนี้จะจัดอยู่ในประเภท “ถูกต้องตามที่กำหนดไว้” (3) “ถูกต้องบางส่วน” หมายถึง คำตอบที่ใช้รูปกาลที่กำหนดให้แต่ใช้รูปกริยาที่ไม่ถูกต้อง เช่น เมื่อผู้เข้าร่วมการทดสอบให้คำตอบ *telled* ในช่องว่างที่ต้องการคำตอบ *told* คำตอบนี้จะจัดอยู่ในประเภท “ถูกต้องบางส่วน” เพราะ *telled* ไม่ใช่รูปกริยาที่ถูกต้องตามภาษาอังกฤษมาตรฐาน แต่ *-ed* เป็นหน่วยคำบ่งชี้อดีตกาล ทำให้สันนิษฐานได้ว่าผู้เข้าร่วมการทดสอบต้องการแสดงอดีตแต่ใช้รูปกริยาที่ไม่ถูกต้อง (4) “ถือว่าถูกต้องเช่นกัน” หมายถึง คำตอบที่ใช้รูปกาลอื่นซึ่งเจ้าของภาษาก็ถือว่ารูปกาลนั้นถูกต้องเช่นกันนอกจากรูปกาลที่กำหนดไว้ (5) “ไม่ตอบ” หมายถึง ผู้เข้าร่วมการทดสอบไม่ใส่คำตอบหรือเว้นว่าง

3.2.1.3 นับจำนวนคำตอบแต่ละประเภท ได้แก่ จำนวนคำตอบตามรูปกาล จำนวนคำตอบตามการณลักษณะประจำคำ และจำนวนคำตอบตามความถูกต้อง ในที่นี้ผู้วิจัยนับจำนวนคำตอบประเภทที่ (2) “ถูกต้องตามที่กำหนดไว้” และคำตอบประเภทที่ (3) “ถูกต้องบางส่วน” รวมกันและถือว่าเป็นคำตอบตามความถูกต้อง ผู้วิจัยแยกคำตอบประเภทที่ (4) “ถือว่าถูกต้องเช่นกัน” ออกจากคำตอบตามความถูกต้อง ผู้วิจัยกำหนดให้คำตอบประเภทที่ (4) เป็นรูปกาลที่ใช้เป็นรูปแทนคำตอบที่ถูกต้อง เช่น ในแบบทดสอบโคลซเรื่องที่ 5 โจทย์ข้อที่ 18 กำหนดให้กริยา *has been working* ซึ่งอยู่ในรูปกาล Present Perfect Progressive เป็นคำตอบที่ถูกต้อง ถ้ากลุ่มตัวอย่างเติมช่องว่างนี้ด้วยกริยา *has worked* ซึ่งอยู่ในรูปกาล Present Perfect Simple ซึ่งเจ้าของภาษาบางคนก็ถือว่าใช้รูปกาลนี้ได้ในข้อนี้และถือว่าเป็นคำตอบที่ถูกต้องเช่นกัน ผู้วิจัยจัดให้คำตอบประเภทนี้อยู่ในประเภทที่ (4) และไม่รวมกับประเภทที่ (2) และ (3) เพราะต้องการแสดงให้เห็นว่าเมื่อกลุ่มตัวอย่างไม่ได้ใช้รูปกาลที่กำหนดไว้ กลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาลใดแทนบ้าง

3.2.1.4 วิเคราะห์ความถี่ในการปรากฏของคำตอบแต่ละประเภท

3.2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องเล่า

3.2.2.1 คัดแยกข้อความในงานเขียนของผู้เข้าร่วมการทดสอบออกเป็นอนุพากย์ที่มีกริยา เช่น *When he finishes* และอนุพากย์ที่ไม่มีกริยา เช่น *but no answer* หรือเป็นเพียงวลี เช่น *thank you*

3.2.2.2 นำอนุพากย์ที่มีกริยามาจำแนกคำตอบของผู้เข้าร่วมการทดสอบตามรูปกาล ปัญหาที่พบในการจำแนกคำตอบตามรูปกาลเป็นปัญหาเดียวกับใน 3.2.1.1 กล่าวคือ เมื่อประธานของประโยคคือ *I, you, we, they* และตัวอย่างกริยาที่กลุ่มตัวอย่างใช้ เช่น *go, want, know* กริยาเหล่านี้อาจเป็นรูปกาล Simple Present ซึ่งเป็นกริยาที่ปรากฏร่วมกับประธานพหูพจน์ หรืออาจเป็นรูปฐาน คำตอบประเภทนี้จึงตัดสินได้ยาก ผู้วิจัยแก้ปัญหานี้โดยจัดให้กริยาเหล่านี้อยู่ในประเภทรูปกาล Simple Present ตามประธานพหูพจน์ของประโยค

3.2.2.3 จำแนกคำตอบตามความถูกต้องออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้ (1) “ไม่ถูกต้อง” หมายถึง คำตอบที่ไม่ได้ใช้รูปกาลที่เจ้าของภาษาถือว่าถูกต้อง เช่น เมื่อผู้เข้าร่วมการทดสอบใช้กริยา *tell* ในอนุพากย์ที่เจ้าของภาษาตัดสินว่าต้องใช้กริยา *told* คำตอบนี้จะจัดอยู่ในประเภท “ไม่ถูกต้อง” (2) “ถูกต้องตามเจ้าของภาษา” หมายถึง คำตอบที่ใช้รูปกาลที่เจ้าของภาษาถือว่าถูกต้องและใช้รูปกริยาที่ถูกต้อง เช่น เมื่อผู้เข้าร่วมการทดสอบใช้กริยา *told* ในอนุพากย์ที่เจ้าของภาษาตัดสินว่าต้องใช้กริยา *told* คำตอบนี้จะจัดอยู่ในประเภท “ถูกต้อง” (3) “ถูกต้องบางส่วน” หมายถึง คำตอบที่ใช้รูปกาลที่เจ้าของภาษาถือว่าถูกต้องแต่ผู้เข้าร่วมการทดสอบใช้รูปกริยาที่ไม่ถูกต้อง เช่น เมื่อผู้เข้าร่วมการทดสอบเขียนว่า *telled* ในอนุพากย์ที่เจ้าของภาษาตัดสินว่าต้องใช้กริยา *told* คำตอบนี้จะจัดอยู่ในประเภท “ถูกต้องบางส่วน” เพราะ *telled* ไม่ใช่รูปกริยาที่ถูกต้องตามภาษาอังกฤษมาตรฐาน แต่ *-ed* เป็นหน่วยคำบ่งชี้อดีตกาล ทำให้สันนิษฐานได้ว่าผู้เข้าร่วมการทดสอบต้องการแสดงอดีตแต่ใช้รูปกริยาที่ไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องของรูปกาลที่กลุ่มตัวอย่างใช้กับเจ้าของภาษาคนที่สี่ที่เป็นชาวอังกฤษคนที่กำลังเรียนภาษาไทยหลักสูตรเร่งรัดระดับกลางที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยอ่านอนุพากย์ที่ละอนุพากย์ด้วยกันแล้วเจ้าของภาษาก็จะตัดสินว่ารูปกาลที่กลุ่มตัวอย่างใช้นั้นถูกต้องหรือไม่ ถ้าไม่ถูกต้อง ควรใช้รูปกาลใดแทน ความรู้ความเข้าใจภาษาไทยของเขาช่วยในการทำความเข้าใจคำตอบและตีความความหมายของอนุพากย์ที่ผิดไวยากรณ์ของผู้เรียนชาวไทยกลุ่มความสามารถจำกัดได้เป็นอย่างดี เช่น กลุ่มตัวอย่างระดับความสามารถจำกัดคนหนึ่งเขียนว่า *At social remain good people* เพื่อต้องการสื่อว่าในสังคมยังมีคนดีอยู่ หลังจากอ่านประโยคนี้เจ้าของภาษาคนที่สี่ที่ตรวจสอบความถูกต้องของการใช้รูปกาลในเรื่องเล่าก็เข้าใจความหมายของประโยคนี้ได้เนื่องจากเขาแปลคำต่อคำเปรียบเทียบกับภาษาไทย

3.2.2.4 จำแนกคำตอบตามการณัลักษณะประจำคำโดยปรึกษาและตรวจสอบความถูกต้องกับเจ้าของภาษาคนที่สี่ที่เป็นชาวอังกฤษ ผู้วิจัยใช้วิธีการจำแนกการณัลักษณะประจำคำของชิระอิ (Shirai 1991 อ้างใน Ayoun & Salaberry 2008: 571) โดยใช้วิธีตั้งคำถามดังนี้

ขั้นตอนที่หนึ่ง กริยานั้นจัดอยู่ในการณัลักษณะประจำคำแบบ state ใช่หรือไม่

โดยถามว่า กริยานั้นตีความได้ว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำ (habitual) เมื่ออยู่ในรูปกาล Simple Present (work/works) ใช่หรือไม่

ถ้าไม่ใช่ แสดงว่ากริยานั้นจัดอยู่ในการณัลักษณะประจำคำแบบ state

ถ้าใช่ ให้ไปขั้นตอนที่สอง

เช่น กริยาวลี *to love* ไม่สามารถตีความได้ว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำ (habitual) เมื่ออยู่ในรูปกาล Simple Present (love/loves) เพราะฉะนั้น กริยาวลีนี้จึงจัดอยู่ในการณัลักษณะประจำคำแบบ state

แต่กริยาวลี *to buy books* สามารถตีความได้ว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำ (habitual) เมื่ออยู่ในรูปกาล Simple Present (buy/buys) เพราะฉะนั้น กริยาวลีนี้จึงไม่ได้จัดอยู่ในการณัลักษณะประเภทสภาพการณั (state) และนำกริยาวลีไปทดสอบในขั้นที่สอง

ขั้นตอนที่สอง กริยานั้นจัดอยู่ในการณัลักษณะประจำคำแบบ activity ใช่หรือไม่

โดยถามว่า “X is V-ing” แฝงความหมายว่า “X has V-ed” โดยไม่ได้หมายความว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลายครั้งหรือเกิดขึ้นเป็นประจำ (iterative/habitual)

ถ้าใช่ แสดงว่ากริยานั้นจัดอยู่ในการณัลักษณะประจำคำแบบ activity

เช่น *She is running* แฝงความหมายว่า *She has run* ซึ่งสามารถตีความได้ว่าในปัจจุบัน เขากำลังวิ่งอยู่ เหตุการณ์นี้แสดงว่าเขาเริ่มวิ่งก่อนหน้าที่ผู้พูดจะกล่าวประโยคนี้นี้ และทำให้ทราบว่า เขาวิ่งมาแล้วเป็นระยะทางและระยะเวลาหนึ่งซึ่งสอดคล้องกับความหมายของ *She has run* เหตุการณ์นี้อ้างถึงเหตุการณ์วิ่งครั้งเดียว ไม่ได้หมายความว่าเป็นเหตุการณ์วิ่งที่เกิดขึ้นหลายครั้งหรือเกิดขึ้นเป็นประจำ (iterative/habitual) เพราะฉะนั้น กริยาวลีนี้จึงจัดอยู่ในการณัลักษณะประจำคำแบบ activity

ขั้นตอนที่สาม กริยานั้นจัดอยู่ในการณัลักษณะประจำคำแบบ accomplishment หรือ achievement

โดยถามว่า ถ้า “X V-ed in Y time” แล้วหมายความว่าเป็น “X was V-ing during that time”

ถ้าใช่ แสดงว่ากริยานั้นจัดอยู่ในการณัลักษณะประจำคำแบบ accomplishment

ถ้าไม่ใช่ แสดงว่ากริยานั้นจัดอยู่ในการณ์ลักษณะประจำคำแบบ achievement

เช่น *I ran a marathon in three hours* แปลว่า ผู้พูดวิ่งมาราธอนเสร็จภายในเวลาสาม ชั่วโมง ประโยคนี้มีความหมายเหมือนกับประโยคที่ว่า *I was running during three hours* ซึ่ง แปลว่า ณ ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งภายในสามชั่วโมงนั้น ผู้พูดกำลังวิ่งมาราธอนอยู่ กริยาวลีในประโยค *I ran a marathon in three hours* จึงจัดอยู่ในการณ์ลักษณะประจำคำแบบ accomplishment

แต่ *I reached the mountain's summit* แปลว่า ผู้พูดไปถึงยอดเขาแล้ว ประโยคนี้ไม่สามารถปรากฏร่วมกับ *in Y time* ได้ เช่น **I reached the mountain's summit in three days* เหตุการณ์ไปถึงยอดเขาเกิดขึ้นและสิ้นสุดลงอย่างฉับพลัน เหตุการณ์ดังกล่าวไม่สามารถเกิดขึ้นได้ เป็นระยะเวลาสั้นๆ อย่างเช่นสามวันในประโยคตัวอย่าง การเริ่มเดินจากตีนเขาไปตลอดทางจนถึง ยอดเขาสามารถเกิดขึ้นได้ในเวลาสามวัน แต่เหตุการณ์ไปถึงยอดเขาเกิดขึ้นและสิ้นสุดลงแล้ว ณ เวลาที่เท้าของผู้พูดแตะหรือเหยียบอยู่บนยอดเขา กริยาวลีในประโยค *I reached the mountain's summit* จึงจัดอยู่ในการณ์ลักษณะประจำคำแบบ achievement

3.2.2.5 จำแนกคำตอบออกเป็นอนุพากย์ที่มีและไม่มีหน่วยกริยาวิเศษณ์บ่งเวลา

3.2.2.6 นับจำนวนคำตอบแต่ละประเภท ได้แก่ จำนวนคำตอบตามความถูกต้อง (ซึ่งผู้วิจัย นับจำนวนคำตอบประเภทที่ (2) “ถูกต้องตามเจ้าของภาษา” และคำตอบประเภทที่ (3) “ถูกต้อง บางส่วน” รวมกัน) จำนวนคำตอบตามรูปกาล และจำนวนคำตอบตามการณ์ลักษณะประจำคำ เป็นต้น

3.2.2.7 วิเคราะห์ความถี่ในการปรากฏของคำตอบแต่ละประเภท

บทที่ 4 พัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างความหมายและรูปกาล

วัตถุประสงค์หนึ่งของงานวิจัยนี้คือการศึกษาพัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างความหมายและรูปกาลเมื่อถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีต รูปกาลที่ศึกษาในงานวิจัยนี้มีหกรูปกาล ได้แก่ รูปกาล Simple Past (worked) รูปกาล Past Progressive (was working) รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) และรูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ในบทนี้ผู้วิจัยต้องการนำเสนอผลการทดสอบและอภิปรายพัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างความหมายและรูปกาลของแต่ละรูปกาล ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็นเจ็ดส่วน ทรรศนะแรกเป็นพัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างความหมายและรูปกาลแต่ละรูปกาล และส่วนสุดท้ายเป็นการสรุปความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลและความหมายทางกาลและการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์

4.1 พัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างความหมายและรูปกาล Simple Past

4.1.1 การใช้รูปกาล Simple Past ที่ถูกต้อง

ในงานวิจัยนี้ พบการใช้รูปกาล Simple Past (worked) ทั้งในแบบทดสอบโคลซและในการเขียนเล่าเรื่องอดีต ในแบบทดสอบโคลซหนึ่งชุดมีช่องว่างที่กำหนดให้รูปกาล Simple Past (worked) เป็นรูปกาลที่ต้องกรอกจำนวน 10 ช่อง เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างแต่ละระดับความสามารถประกอบด้วยนิสิตจำนวน 40 คน ดังนั้นในแต่ละกลุ่มตัวอย่างจะมีคำตอบสำหรับรูปกาล Simple Past (worked) จำนวน 400 คำตอบ ตาราง 4.1 แสดงจำนวนรูปกาลต่างๆ ที่พบในช่องว่างที่รูปกาล Simple Past (worked) เป็นคำตอบที่ต้องกรอกตามกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องจำนวน 211 ข้อจากทั้งหมด 400 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 52.75 กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องจำนวน 344 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 86 และกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องจำนวน 377 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 94.25 เมื่อเปรียบเทียบจำนวนคำตอบที่ถูกต้องของแต่ละกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถจำกัดตามลำดับ เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องประมาณร้อยละ 50 ของคำตอบที่ต้องใช้รูปกาล Simple Past (worked) แต่กลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงสามารถใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องเกินร้อยละ 80 ซึ่งถือได้ว่ากลุ่มตัวอย่างสอง

กลุ่มนี้สามารถใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องใกล้เคียงกับความสามารถของเจ้าของภาษาอังกฤษ แนวโน้มดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเมื่อความสามารถทางภาษาสูงขึ้น ผู้เรียนก็มีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องมากขึ้น

ตาราง 4.1 ผลแบบทดสอบโคลซเมื่อรูปกาล Simple Past เป็นรูปกาลที่ถูกต้อง

รูปภาษา	จำกัด	ปานกลาง	สูง
รูปฐาน (He work)	81 (20.25%)	28 (7%)	4 (1%)
Simple Present (He works)	20 (5%)	8 (2%)	4 (1%)
Present Progressive (He is working)	6 (1.50%)	0 (0%)	0 (0%)
Present Perfect Simple (He has worked)	5 (1.25%)	1 (0.25%)	0 (0%)
Present Perfect Progressive (He has been working)	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)
Simple Past (He worked)	211 (52.75%)	344 (86%)	377 (94.25%)
Past Progressive (He was working)	6 (1.50%)	3 (0.75%)	3 (0.75%)
Past Perfect Simple (He had worked)	2 (0.50%)	6 (1.50%)	8 (2%)
Past Perfect Progressive (He had been working)	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)
รูปกาล/รูปกริยาอื่นๆ	41 (10.25%)	3 (0.75%)	4 (1%)
รูปกริยาที่ระบุชนิดไม่ได้	28 (7%)	7 (1.75%)	0 (0%)
ผลรวม	400 (100%)	400 (100%)	400 (100%)

ตัวอย่างจากแบบทดสอบโคลซที่แสดงการใช้รูปกาล Simple Past (worked) ที่ถูกต้องมีดังนี้

(4.1) Yesterday he (go) went to the national tennis centre with his parents to watch a big match.

ตัวอย่าง (4.1) มาจากเรื่องที่สองในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อจอห์น ในประโยคนี้นี้หน่วยวิเศษณ์ yesterday (เมื่อวานนี้) เป็นเวลาอ้างอิง (Reference time) ของเหตุการณ์จอห์นไปดูการแข่งขันเทนนิสที่ศูนย์เทนนิสแห่งชาติ หน่วยวิเศษณ์ yesterday (เมื่อวานนี้) สื่อว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นและจบลงเมื่อวานนี้ ข้อนี้กำหนดให้เปลี่ยนรูปกริยา go (ไป) ให้ถูกต้องตามความหมายของเหตุการณ์ เมื่อกลุ่มตัวอย่างเติมกริยา went (ไป) ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past ของกริยา go ลงในช่องว่างนี้ พวกเขาจึงตอบแบบทดสอบข้อนี้ได้ถูกต้อง เพราะรูปกาล Simple Past (went) สื่อเวลาอดีตและสื่อการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective ซึ่งกำหนดขอบเขตจุดเริ่มต้นและจุดจบให้กับเหตุการณ์ ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์ไปดูการแข่งขันเทนนิสที่เกิดขึ้นและจบลงในอดีต ซึ่งในที่นี้คือเมื่อวานนี้

(4.2) She was so sad and (cry) cried out loud.

ตัวอย่าง (4.2) ก็เป็นอีกตัวอย่างที่แสดงการใช้รูปกาล Simple Past (cried) ที่ถูกต้อง ตัวอย่างนี้มาจากเรื่องที่แปดในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อเจนนิเฟอร์ ในประโยคนี้นี้ไม่มี

หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา แต่มีเหตุการณ์เจนนีเฟอร์เศร้าหรือเสียใจมาก ซึ่งสื่อด้วยกริยาวิลี was so sad (เสียใจมาก) เป็นเวลาอ้างอิง (Reference time) ให้กับเหตุการณ์เจนนีเฟอร์ร้องไห้ กริยาวิลี was so sad (เสียใจมาก) ซึ่งมีกริยา be ที่อยู่ในรูปกาล Simple Past สื่อว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นและจบลงก่อนหน้าเวลาที่กล่าวถ้อยหรือเวลาปัจจุบัน สันธาน and (และ) เชื่อมเหตุการณ์เศร้าเสียใจ และเหตุการณ์ร้องไห้ไว้ด้วยกัน จึงตีความได้ว่าเหตุการณ์ร้องไห้เกิดขึ้นร่วมเวลากับเหตุการณ์เศร้าเสียใจ เหตุการณ์ร้องไห้จึงเป็นเหตุการณ์อดีตเช่นกัน ข้อนี้กำหนดให้เปลี่ยนรูปกริยา cry (ร้องไห้) ให้ถูกต้องตามความหมายของเหตุการณ์ เมื่อกลุ่มตัวอย่างเติมกริยา cried ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past ของกริยา cry ลงในช่องว่างนี้ พวกเขาจึงตอบแบบทดสอบข้อนี้ได้ถูกต้อง เพราะรูปกาล Simple Past (cried) สื่อเวลาอดีตและสื่อการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective ซึ่งกำหนดขอบเขตจุดเริ่มต้นและจุดจบให้กับเหตุการณ์ ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์ร้องไห้ที่เกิดขึ้นและจบลงในอดีต ซึ่งในที่นี้คือเกิดขึ้นตอนที่เจนนีเฟอร์รู้สึกเศร้าเสียใจ

นอกจากแบบทดสอบโคลซแล้ว ในการเขียนเล่าเรื่องอดีตก็พบการใช้รูปกาล Simple Past (worked) จำนวนมาก ตาราง 4.2 แสดงจำนวนรูปกาลต่างๆ ที่พบในบริบทที่รูปกาล Simple Past (worked) เป็นคำตอบที่ถูกต้องจำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง ในการเขียนเล่าเรื่องอดีตของกลุ่มความสามารถจำกัด เจ้าของภาษาอังกฤษที่ทำหน้าที่ตรวจภาษาระบุว่ามีอนุพากย์ที่ต้องใช้รูปกาล Simple Past (worked) จำนวน 1285 อนุพากย์ ในจำนวนนี้ กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องตามบริบทจำนวน 615 อนุพากย์ คิดเป็นร้อยละ 47.85 สำหรับการเขียนเล่าเรื่องอดีตของกลุ่มความสามารถปานกลาง มีอนุพากย์ที่ต้องใช้รูปกาล Simple Past (worked) จำนวน 1397 อนุพากย์ ในจำนวนนี้ กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องตามบริบทจำนวน 1016 อนุพากย์ คิดเป็นร้อยละ 72.72 ส่วนการเขียนเล่าเรื่องอดีตของกลุ่มความสามารถสูง มีอนุพากย์ที่ต้องใช้รูปกาล Simple Past (worked) จำนวน 2011 อนุพากย์ ในจำนวนนี้ กลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องตามบริบทจำนวน 1780 อนุพากย์ คิดเป็นร้อยละ 88.51 เมื่อเปรียบเทียบจำนวนคำตอบที่ถูกต้องของแต่ละกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องตามบริบทมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถจำกัดตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าเมื่อความสามารถทางภาษาสูงขึ้น ผู้เรียนก็มีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องมากขึ้น แนวโน้มการใช้รูปกาล Simple Past (worked) ถูกต้องมากขึ้นตามระดับความสามารถทางภาษาในการเขียนเล่าเรื่องอดีตนี้สอดคล้องกับแนวโน้มที่พบในแบบทดสอบโคลซ

ตาราง 4.2 ผลเรื่องเล่าเมื่อรูปกาล Simple Past เป็นรูปกาลที่ถูกต้อง

รูปภาษา	จำกัด	ปานกลาง	สูง
รูปฐาน (He work)	179 (13.92%)	125 (8.94%)	28 (1.39%)
Simple Present (He works)	333 (25.91%)	179 (12.81%)	142 (7.06%)
Present Progressive (He is working)	6 (0.46%)	1 (0.07%)	0 (0%)
Present Perfect Simple (He has worked)	7 (0.54%)	3 (0.21%)	4 (0.19%)
Present Perfect Progressive (He has been working)	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)
Simple Past (He worked)	615 (47.85%)	1016 (72.72%)	1780 (88.51%)
Past Progressive (He was working)	9 (0.69%)	8 (0.57%)	24 (1.19%)
Past Perfect Simple (He had worked)	7 (0.54%)	19 (1.36%)	15 (0.74%)
Past Perfect Progressive (He had been working)	0 (0%)	1 (0.07%)	2 (0.09%)
รูปกาล/รูปกริยาอื่นๆ	91 (7.08%)	37 (2.64%)	14 (0.69%)
รูปกริยาที่ระบุชนิดไม่ได้	38 (2.95%)	8 (0.57%)	2 (0.09%)
ผลรวม	1285 (100%)	1397 (100%)	2011 (100%)

ตัวอย่างจากการเขียนเล่าเรื่องอดีตที่แสดงการใช้รูปกาล Simple Past (worked) ที่ถูกต้องมีดังนี้

(4.3) Two months ago he *went* Bang Na office.

ตัวอย่าง (4.3) มาจากการเขียนเล่าเรื่องอดีตของนิสิตคนหนึ่งในกลุ่มตัวอย่างความสามารถจำกัด เขาเขียนเล่าเหตุการณ์ที่ผู้ชายคนหนึ่งล้มโทรศัพท์มือถือไว้ในรถแท็กซี่ตอนที่นั่งไปทำธุระที่สำนักงานเขตบางนา ในประโยคนี้นิสิตคนนี้ใช้หน่วยวิเศษณ์ two months ago (สองเดือนที่แล้ว) เป็นเวลาอ้างอิง (Reference time) ให้กับเหตุการณ์ผู้ชายคนนี้นั่งรถแท็กซี่ไปสำนักงานเขตบางนา หน่วยวิเศษณ์ two months ago (สองเดือนที่แล้ว) สื่อว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นและจบลงเมื่อสองเดือนที่แล้ว เมื่อนิสิตคนนี้ใช้กริยา *went* (ไป) ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past ของกริยา *go* ในประโยคตัวอย่าง (4.3) นี้ นิสิตคนนี้จะสื่อความหมายของเหตุการณ์อดีตด้วยรูปภาษาที่ถูกต้อง เพราะรูปกาล Simple Past (*went*) สื่อเวลาอดีตและสื่อการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective ซึ่งกำหนดขอบเขตจุดเริ่มต้นและจุดจบให้กับเหตุการณ์ ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์ไปสำนักงานเขตบางนาที่เกิดขึ้นและจบลงในอดีต ซึ่งในที่นี้คือเมื่อสองเดือนที่แล้ว

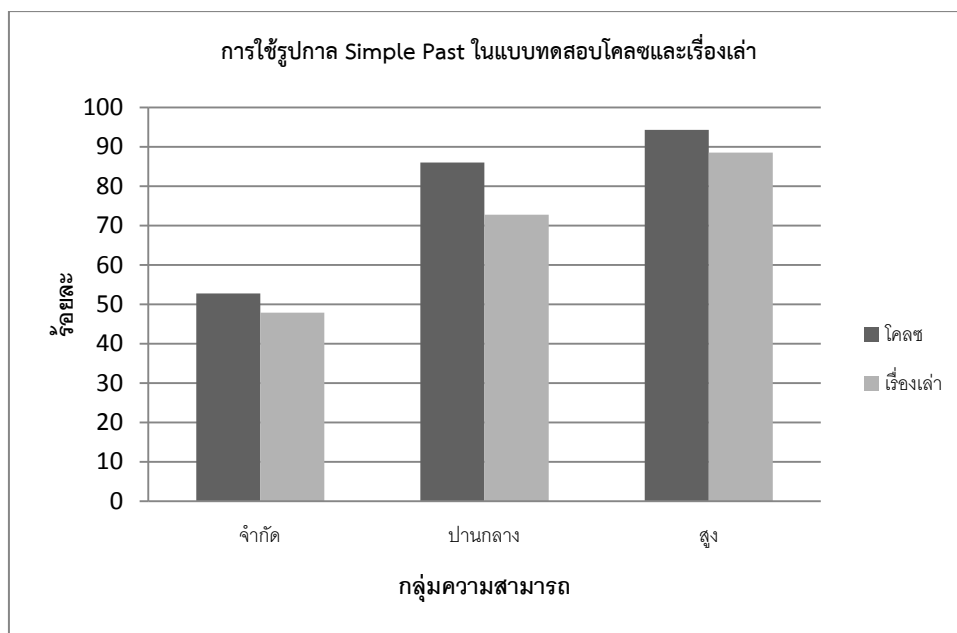
(4.4) When Gwang was third years student at Chula, she *was* an exchange student in Korea.

ตัวอย่าง (4.4) ก็เป็นอีกตัวอย่างที่แสดงการใช้รูปกาล Simple Past (*was*) ที่ถูกต้อง ตัวอย่างนี้มาจากการเขียนเล่าเรื่องอดีตของนิสิตคนหนึ่งในกลุ่มตัวอย่างความสามารถปานกลาง เขาเขียนเล่าเหตุการณ์ที่ผู้หญิงคนหนึ่งชื่อกวางไปเที่ยวเมืองโบราณกับเพื่อนๆ ตอนที่เขื่อนักเรียนแลกเปลี่ยนที่ประเทศเกาหลี ประโยคนี้นิสิตคนนี้มีสองอนุพากย์แต่ไม่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา อนุพากย์ที่

หนึ่ง When Gwang was third years student at Chula มีกริยาวลี was third years student at Chula (เป็นนิสิตชั้นปีที่สามที่จุฬาฯ) กริยาวลีนี้มีกริยา be ที่อยู่ในรูปกาล Simple Past สื่อว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นและจบลงก่อนหน้าเวลาที่กล่าวถ้อยหรือเวลาปัจจุบันและมีสันธาน when (เมื่อ) เชื่อมเหตุการณ์ในอนุพากย์ที่หนึ่งและอนุพากย์ที่สองไว้ด้วยกัน ในที่นี้เหตุการณ์ในอนุพากย์ที่หนึ่งจึงเป็นเวลาอ้างอิง (Reference time) ให้กับเหตุการณ์ในอนุพากย์ที่สอง เมื่อเหตุการณ์กว้างเป็นนิสิตชั้นปีที่สามในอนุพากย์ที่หนึ่งอ้างอิงถึงเวลาในอดีต เหตุการณ์กว้างเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนที่ประเทศเกาหลีซึ่งเชื่อมด้วยสันธาน when (เมื่อ) จึงตีความได้ว่าเกิดขึ้นร่วมเวลากับเหตุการณ์เป็นนิสิตชั้นปีที่สาม เหตุการณ์กว้างเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนจึงเป็นเหตุการณ์อดีตเช่นกัน เมื่อนิสิตคนนี้ใช้กริยา was ในกริยาวลี was an exchange student in Korea ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past ของกริยา be ในอนุพากย์นี้ นิสิตคนนี้จึงสื่อความหมายของเหตุการณ์อดีตด้วยรูปภาพที่ถูกต้อง เพราะรูปกาล Simple Past (was) สื่อเวลาอดีตและสื่อการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective ซึ่งกำหนดขอบเขตจุดเริ่มต้นและจุดจบให้กับเหตุการณ์ ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์เป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนที่ประเทศเกาหลีซึ่งเกิดขึ้นและจบลงในอดีต ซึ่งในที่นี้คือเกิดขึ้นตอนที่กว้างเป็นนิสิตชั้นปีที่สามที่จุฬาฯ

รูป 4.1 แสดงจำนวนร้อยละของการใช้รูปกาล Simple Past (worked) ในแบบทดสอบโคลซและในการเขียนเล่าเรื่องอดีตของทุกกลุ่มตัวอย่าง โดยสรุปพบว่าในแบบทดสอบโคลซและการเขียนเล่าเรื่องอดีตกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 80 ซึ่งมากกว่ากลุ่มความสามารถปานกลางที่ใช้ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 70 และกลุ่มความสามารถปานกลางก็ใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องมากกว่ากลุ่มความสามารถจำกัดที่ใช้ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 45 แนวโน้มดังกล่าวแสดงว่าระดับความสามารถทางภาษามีผลต่อการใช้รูปกาล Simple Past (worked) ที่ถูกต้อง เมื่อระดับความสามารถทางภาษาดีขึ้น ผู้เรียนก็มีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องมากขึ้น

รูป 4.1 การใช้รูปกาล Simple Past ในแบบทดสอบโคลซและเรื่องเล่า

เมื่อเปรียบเทียบผลการใช้รูปกาล Simple Past (worked) ระหว่างแบบทดสอบโคลซและการเขียนเล่าเรื่องอดีต พบว่าทุกกลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาล Simple Past (worked) ในแบบทดสอบโคลซได้ถูกต้องเป็นจำนวนมากกว่าในการเขียนเล่าเรื่องอดีต กลุ่มความสามารถจำกัดและกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Simple Past (worked) ในแบบทดสอบโคลซได้ถูกต้องมากกว่าในการเขียนเล่าเรื่องอดีตประมาณร้อยละ 5 แต่กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องมากกว่าในการเขียนเล่าเรื่องอดีตประมาณร้อยละ 10 ดังที่แสดงในรูป 4.1

4.1.2 รูปกาลอื่นๆ ที่ใช้แทนรูปกาล Simple Past

ในแบบทดสอบโคลซ กลุ่มความสามารถสูงและกลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 80 แต่กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องประมาณร้อยละ 50 ดังที่แสดงไว้ในตาราง 4.1 เมื่อกลุ่มความสามารถจำกัดไม่ได้ใช้รูปกาล Simple Past (worked) ในบริบทที่ต้องใช้รูปกาลนี้ กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปฐาน (base form เช่น work) แทนรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 20.25 ยกตัวอย่างเช่น

(4.5) Yesterday he (go) go to the national tennis centre with his parents to watch a big match.

ตัวอย่าง (4.5) มาจากเรื่องที่สองในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อจอห์น ดังที่อธิบายไว้ในประโยคตัวอย่าง (4.1) เมื่อกลุ่มตัวอย่างเติมกริยา go ซึ่งเป็นรูปฐาน (base form) ของกริยา go ลงในช่องว่างนี้ พวกเขาจึงตอบแบบทดสอบข้อนี้ไม่ถูกต้อง เพราะรูปฐานไม่ได้บ่งชี้เวลาอดีต คำตอบที่ถูกต้องคือกริยา went ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past เพราะรูปกาล Simple Past (went) สื่อเวลาอดีตและสื่อการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective ซึ่งกำหนดขอบเขตจุดเริ่มต้นและจุดจบให้กับเหตุการณ์ ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์ไปดูการแข่งขันเทนนิสที่เกิดขึ้นและจบลงในอดีต ซึ่งในที่นี้คือเมื่อวานนี้

(4.6) He (drive) drive very fast and (run) run to the event hall.

ตัวอย่าง (4.6) ก็เป็นอีกตัวอย่างที่แสดงการใช้รูปฐาน (base form ได้แก่ drive และ run) แทนที่รูปกาล Simple Past (drove, ran) ที่กำหนดให้เป็นคำตอบที่ถูกต้อง ตัวอย่างนี้มาจากเรื่องที่สี่ในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อบิล ในเรื่องนี้มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา last week (อาทิตย์ที่แล้ว) เป็นเวลาอ้างอิง (Reference time) และก่อนหน้าประโยค (4.6) ก็มีประโยค After oversleeping, he quickly got himself ready and headed to the competition venue. ซึ่งมีกริยา got และกริยา headed ที่อยู่ในรูปกาล Simple Past แสดงให้ผู้อ่านหรือกลุ่มตัวอย่างทราบว่าเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นอดีต ข้อนี้กำหนดให้เปลี่ยนรูปกริยา drive และรูปกริยา run ให้ถูกต้องตามความหมายของเหตุการณ์ เมื่อกลุ่มตัวอย่างเติมกริยา drive และกริยา run ตามลำดับ ซึ่งเป็นรูปฐาน (base form) ในช่องว่างนี้ พวกเขาจึงตอบแบบทดสอบข้อนี้ไม่ถูกต้องเพราะรูปฐานไม่ได้บ่งชี้เวลาอดีต คำตอบที่ถูกต้องคือกริยา drove และกริยา ran ซึ่งอยู่ในรูปกาล Simple Past เพราะรูปกาล Simple Past (drove, ran) สื่อเวลาอดีตและสื่อการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective ซึ่งกำหนดขอบเขตจุดเริ่มต้นและจุดจบให้กับเหตุการณ์ ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์บิลรีบขับรถและมุ่งหน้าไปสถานที่จัดการแข่งขันที่เกิดขึ้นและจบลงในอดีต ซึ่งในที่นี้คือเกิดขึ้นเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าบางครั้งกลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปฐาน (base form เช่น work) แทนรูปกาล Simple Past (worked) ที่กำหนดให้เป็นคำตอบที่ถูกต้อง สาเหตุประการหนึ่งคือรูปภาษา รูปกาล Simple Past ประกอบด้วยกริยาและหน่วยคำ -ed ซึ่งยังจำแนกออกเป็นหน่วยคำย่อย -ed และหน่วยคำย่อยอื่นๆ อีกหลายรูปตามกริยาแบบไม่ปกติ (irregular verb) แต่ละแบบ การใช้รูปกาล Simple Past (worked) จึงมีความยากลำบากกว่ารูปฐานซึ่งประกอบด้วยกริยาและหน่วยยोरูป (zero morpheme)

เช่นเดียวกับแบบทดสอบโคลซ ในการเขียนเล่าเรื่องอดีต กลุ่มความสามารถสูงและกลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องมากกว่ากลุ่มความสามารถจำกัด กล่าวคือใช้ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 70 แต่กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past

(worked) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 45 ดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 4.2 เมื่อกลุ่มความสามารถจำกัดไม่ได้ใช้รูปกาล Simple Past (worked) ในบริบทที่ต้องใช้รูปกาลนี้ กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Present (work/works) แทนรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 25.91 รองลงมาคือรูปฐาน (base form) คิดเป็นร้อยละ 13.92 ยกตัวอย่างเช่น

(4.7) When they *get* on bus to come back, they *sleep* extremely.

ตัวอย่าง (4.7) มาจากการเขียนเล่าเรื่องอดีตของนิสิตคนหนึ่งในกลุ่มตัวอย่างความสามารถจำกัด เขาเขียนเล่าเหตุการณ์ตอนที่กวางซึ่งเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนชาวไทยที่ประเทศเกาหลีขึ้นรถบัสพร้อมกับเพื่อนๆ และพวกเขา นั่งหลับสนิทรหว่างทางกลับไปกรุงโซล ในประโยคนี้นิสิตคนนี้ใช้กริยา *get* และกริยา *sleep* รูปกริยานี้ไม่สามารถระบุประเภทได้ชัดเจนเนื่องจากรูปกริยาดังกล่าวอาจจะเป็นรูปกาล Simple Present สำหรับประธาน *they* หรืออาจจะเป็นรูปฐาน (base form) ก็ได้ ในกรณีนี้ผู้วิจัยพิจารณาให้กริยาทั้งสองตัวนี้เป็นรูปกาล Simple Present สำหรับประธาน *they* ตามไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ตัวอย่าง (4.7) อ้างถึงเหตุการณ์อดีตตอนที่กวางเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนที่ประเทศเกาหลีและปัจจุบันกวางกลับมาที่ประเทศไทยแล้ว การที่นิสิตคนนี้ใช้รูปกาล Simple Present (*get, sleep*) เพื่อเล่าเหตุการณ์อดีตดังกล่าวจึงเป็นการใช้รูปกาลที่ผิด เจ้าของภาษาที่ตรวจการเขียนเล่าเรื่องอดีตตัดสินว่ารูปกาลที่ถูกต้องในการถ่ายทอดเหตุการณ์ดังกล่าวคือรูปกาล Simple Past (*got, slept*)

(4.8) He *is* sad and discouraged but girl friend called back with him and said that taxi driver keep his telephone.

ตัวอย่าง (4.8) มาจากการเขียนเล่าเรื่องอดีตของนิสิตคนหนึ่งในกลุ่มตัวอย่างความสามารถจำกัด เขาเขียนเล่าเหตุการณ์ที่ผู้ชายคนหนึ่งลืมโทรศัพท์มือถือไว้ในรถแท็กซี่ ในประโยคนี้นิสิตคนนี้เล่าว่าผู้ชายคนนั้นรู้สึกเศร้าเสียใจและท้อแท้หรือหมดหวังแต่แล้วแฟนของเขาก็โทรศัพท์มาบอกเขาว่าคนขับแท็กซี่เก็บโทรศัพท์มือถือของเขาไว้ ในประโยคตัวอย่าง (4.8) นิสิตคนนี้ใช้รูปกาลสามรูป ได้แก่ รูปกาล Simple Past เช่น *called back* และ *said* รูปกาล Simple Present เช่น *is* และรูปฐาน เช่น *keep* เพื่อถ่ายทอดเหตุการณ์อดีตดังกล่าว เจ้าของภาษาที่ตรวจการเขียนเรื่องเล่าอดีตตัดสินว่ารูปกาลที่ถูกต้องสำหรับกริยาทั้งหมดในประโยคนี้คือรูปกาล Simple Past (*called back, was, kept*)

ตัวอย่าง (4.7) และตัวอย่าง (4.8) แสดงให้เห็นว่าในการเขียนเล่าเรื่องอดีต เมื่อไม่ได้ใช้รูปกาล Simple Past (worked) ซึ่งเป็นรูปกาลที่ถูกต้อง กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Present (work/works) และรูปฐาน (base form เช่น *work*) เป็นจำนวนมากกว่ารูปกาลอื่นๆ ในกรณีนี้มีกริยาที่อยู่ในรูปกาล Simple Present (work/works) ทั้งหมด 333 ตัว แบ่งเป็นกริยาที่ปรากฏร่วมกับประธานกลุ่ม *he / she / it* จำนวน 165 ตัวและกริยาที่ปรากฏร่วมกับประธานกลุ่ม *I*

/ we / they จำนวน 168 ตัว เมื่อพบกริยาที่ปรากฏร่วมกับประธานกลุ่ม he / she / it เช่น is ซึ่งมีการเปลี่ยนรูปชัดเจน หรือกริยา goes และกริยา drives เป็นต้น ซึ่งมีหน่วยคำ -s ปรากฏชัดเจน ผู้วิจัยจึงตัดสินใจได้ว่ากลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาล Simple Present (work/works) อย่างแน่นอน แต่เมื่อพบกริยาที่ปรากฏร่วมกับประธานกลุ่ม I / we / they เช่น กริยา go และกริยา drive ผู้วิจัยไม่สามารถตัดสินใจได้อย่างชัดเจนว่ากลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาล Simple Present (work/works) หรือรูปฐาน (base form) ในที่นี้ ผู้วิจัยจึงอนุมานให้กริยากลุ่มนี้จัดอยู่ในรูปกาล Simple Present (work/works) ของประธาน I / we / they ตามไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

สาเหตุประการหนึ่งที่กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Present (work/works) แทนรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด คือ รูปภาษา รูปกาล Simple Present (work/works) สำหรับประธานกลุ่ม I / we / they ประกอบด้วยกริยาและหน่วยอรูป (zero morpheme) ซึ่งมีรูปเหมือนกับรูปฐาน (base form เช่น work) เนื่องจากรูปกาล Simple Present (work/works) มีรูปภาษาที่ซับซ้อนน้อยกว่ารูปกาล Simple Past (worked) จึงทำให้กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Present (work/works) ได้ง่ายกว่ารูปกาล Simple Past (worked)

ในแบบทดสอบโคลซและในการเขียนเล่าเรื่องอดีต กลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องเป็นจำนวนมากว่ากลุ่มความสามารถจำกัด ในแบบทดสอบโคลซ ทั้งสองกลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 85 ในกรณีที่ไม่ได้ใช้รูปกาล Simple Past (worked) กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปฐาน (base form เช่น work) แทนที่รูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 7 เหมือนกับกลุ่มความสามารถจำกัดที่ใช้รูปฐาน (base form เช่น work) เป็นรูปแทนมากที่สุด ส่วนกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) แทนที่รูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 2 ในการเขียนเล่าเรื่องอดีต ทั้งสองกลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 70 และทั้งสองกลุ่มใช้รูปกาล Simple Present (work/works) แทนที่รูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด โดยที่กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Simple Present (work/works) ร้อยละ 12.81 และกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Simple Present (work/works) ร้อยละ 7.06 เหมือนกับกลุ่มความสามารถจำกัดที่ใช้รูปกาล Simple Present (work/works) เป็นรูปแทนมากที่สุด

4.2 พัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างความหมายและรูปกาล Past Progressive

4.2.1 การใช้รูปกาล Past Progressive ที่ถูกต้อง

ในงานวิจัยนี้พบการใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ทั้งในแบบทดสอบโคลซและในการเขียนเล่าเรื่องอดีต ในแบบทดสอบโคลซหนึ่งชุดมีช่องว่างที่กำหนดให้รูปกาล Past Progressive (was/were working) เป็นรูปกาลที่ต้องจำนวน 10 ข้อ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างแต่ละระดับความสามารถประกอบด้วยนิสิตจำนวน 40 คน ดังนั้นในแต่ละกลุ่มตัวอย่างจะมีคำตอบสำหรับรูปกาล Past Progressive (was/were working) จำนวน 400 คำตอบ ตาราง 4.3 แสดงจำนวนรูปกาลต่างๆ ที่พบในช่องว่างที่รูปกาล Past Progressive (was/were working) เป็นคำตอบที่ต้องจำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องจำนวน 108 ข้อจากทั้งหมด 400 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 27 กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องจำนวน 317 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 79.25 และกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องจำนวน 363 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 90.75 เมื่อเปรียบเทียบจำนวนคำตอบที่ต้องของแต่ละกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถจำกัดตามลำดับ เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องเพียงร้อยละ 27 ของคำตอบที่ต้องใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) แต่กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องเกือบจะถึงร้อยละ 80 และกลุ่มความสามารถสูงก็ใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องประมาณร้อยละ 90 ซึ่งถือได้ว่ากลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มนี้สามารถใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องใกล้เคียงกับความสามารถของเจ้าของภาษาอังกฤษ แนวโน้มดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเมื่อความสามารถทางภาษาสูงขึ้น ผู้เรียนก็มีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องมากขึ้น แนวโน้มดังกล่าวก็สอดคล้องกับแนวโน้มการใช้รูปกาล Simple Past (worked) ที่ถูกต้องมากขึ้นของกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มเมื่อความสามารถทางภาษาสูงขึ้น

ตาราง 4.3 ผลแบบทดสอบโคลซเมื่อรูปกาล Past Progressive เป็นรูปกาลที่ถูกต้อง

รูปภาษา	จำกัด	ปานกลาง	สูง
รูปฐาน (He work)	49 (12.25%)	3 (0.75%)	0 (0%)
Simple Present (He works)	14 (3.5%)	0 (0%)	1 (0.25%)
Present Progressive (He is working)	11 (2.75%)	4 (1%)	2 (0.50%)
Present Perfect Simple (He has worked)	3 (0.75%)	1 (0.25%)	0 (0%)
Present Perfect Progressive (He has been working)	3 (0.75%)	9 (2.25%)	0 (0%)
Simple Past (He worked)	123 (30.75%)	22 (5.50%)	31 (7.75%)
Past Progressive (He was working)	108 (27%)	317 (79.25%)	363 (90.75%)
Past Perfect Simple (He had worked)	8 (2%)	12 (3%)	1 (0.25%)
Past Perfect Progressive (He had been working)	0 (0%)	14 (3.50%)	1 (0.25%)
รูปกาล/รูปกริยาอื่นๆ	61 (15.25%)	8 (2%)	1 (0.25%)
รูปกริยาที่ระบุชนิดไม่ได้	20 (5%)	10 (2.50%)	0 (0%)
ผลรวม	400 (100%)	400 (100%)	400 (100%)

ตัวอย่างจากแบบทดสอบโคลซที่แสดงการใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ที่ถูกต้องมีดังนี้

(4.9) The first chest was found while he (work) was working on the site.

ตัวอย่าง (4.9) มาจากเรื่องหนึ่งในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อพอล ประโยคนี้มีสองอนุพากย์แต่ไม่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา อนุพากย์ที่หนึ่ง The first chest was found มีกริยาวลี was found (ถูกพบ) ซึ่งเป็นหน่วยสร้างกรรมจาก (passive construction) กริยาวลีนี้มีกริยา be ที่อยู่ในรูปกาล Simple Past สื่อว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นและจบลงก่อนหน้าเวลาที่กล่าวถ้อยหรือเวลาปัจจุบันและมีสันธาน while (ขณะที่/ระหว่างที่) เชื่อมเหตุการณ์ในอนุพากย์ที่หนึ่งและอนุพากย์ที่สองไว้ด้วยกัน ในที่นี้เหตุการณ์ในอนุพากย์ที่หนึ่งจึงเป็นเวลาอ้างอิง (Reference time) ให้กับเหตุการณ์ในอนุพากย์ที่สอง เมื่อเหตุการณ์พบที่ทับสมบัตินอนุพากย์ที่หนึ่งอ้างอิงถึงเวลาในอดีต เหตุการณ์พอลทำงานอยู่ในสถานที่ก่อสร้างซึ่งเชื่อมด้วยสันธาน while (ขณะที่/ระหว่างที่) ซึ่งเป็นสันธานที่บ่งชี้ระยะเวลาการดำเนินอยู่ของเหตุการณ์ได้ชัดเจนกว่าสันธาน when (เมื่อ) เพราะฉะนั้นจึงตีความได้ว่าเกิดขึ้นร่วมเวลากับเหตุการณ์พบที่ทับสมบัติน เหตุการณ์พอลทำงานอยู่ในสถานที่ก่อสร้างจึงเป็นเหตุการณ์อดีตเช่นกัน ข้อนี้กำหนดให้เปลี่ยนรูปกริยา work ให้ถูกต้องตามความหมายของเหตุการณ์ เมื่อกลุ่มตัวอย่างเติมกริยา was working ซึ่งเป็นรูปกาล Past Progressive ของกริยา work ลงในช่องว่างนี้ พวกเขาจึงตอบแบบทดสอบข้อนี้ได้ถูกต้อง เพราะรูปกาล Past Progressive (was/were working) สื่อเวลาอดีตและสื่อการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive ซึ่งไม่ได้กำหนดขอบเขตจุดเริ่มต้นและจุดจบให้กับเหตุการณ์ แต่นำเสนอช่วงเวลาหนึ่งภายในเหตุการณ์นั้น และช่วงเวลาดังกล่าวก็มีระยะเวลาานพอที่จะให้อีกเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นภายในช่วงเวลานั้นได้

ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์พอลทำงานอยู่ในสถานที่ก่อสร้างซึ่งกำลังดำเนินอยู่เป็นระยะเวลาหนึ่งในอดีต และภายในช่วงเวลานั้นหรือขณะที่พอลกำลังทำงานอยู่ เขาก็พบหีบสมบัติ

(4.10) Last week he spotted something old while he (cross) was crossing the river.

ตัวอย่าง (4.10) ก็เป็นอีกตัวอย่างที่แสดงการใช้รูปกาล Past Progressive (was crossing) ที่ถูกต้อง ตัวอย่างนี้มาจากเรื่องทีลิสในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อสติฟ ในประโยคนี้มีหน่วยวิเศษณ์ last week (อาทิตยที่แล้ว) เป็นเวลาอ้างอิง (Reference time) ของเหตุการณ์สติฟสังเกตเห็นสิ่งของเก่าๆ ในอนุพากย์ที่หนึ่ง หน่วยวิเศษณ์ last week (อาทิตยที่แล้ว) สื่อว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นและจบลงเมื่ออาทิตยที่แล้ว อนุพากย์ที่หนึ่ง Last week he spotted something old มีกริยา spotted (สังเกตเห็น) ที่อยู่ในรูปกาล Simple Past สื่อว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นและจบลงก่อนหน้าเวลาที่กล่าวถ้อยหรือเวลาปัจจุบันและมีสันธาน while (ขณะที่/ระหว่างที่) เชื่อมเหตุการณ์ในอนุพากย์ที่หนึ่งและอนุพากย์ที่สองไว้ด้วยกัน ในที่นี้เหตุการณ์ในอนุพากย์ที่หนึ่งจึงเป็นเวลาอ้างอิง (Reference time) ให้กับเหตุการณ์ในอนุพากย์ที่สอง เมื่อเหตุการณ์สติฟสังเกตเห็นสิ่งของเก่าๆ ในอนุพากย์ที่หนึ่งอ้างอิงถึงเวลาในอดีต เหตุการณ์สติฟข้ามแม่น้ำซึ่งเชื่อมด้วยสันธาน while (ขณะที่/ระหว่างที่) จึงตีความได้ว่าเกิดขึ้นร่วมเวลากับเหตุการณ์สติฟสังเกตเห็นของเก่าๆ เหตุการณ์สติฟข้ามแม่น้ำจึงเป็นเหตุการณ์อดีตเช่นกัน ข้อนี้กำหนดให้เปลี่ยนรูปกริยา cross ให้ถูกต้องตามความหมายของเหตุการณ์ เมื่อกลุ่มตัวอย่างเติมกริยา was crossing ซึ่งเป็นรูปกาล Past Progressive ของกริยา cross ลงในช่องว่างนี้ พวกเขาจึงตอบแบบทดสอบข้อนี้ได้ถูกต้อง เพราะรูปกาล Past Progressive (was crossing) สื่อเวลาอดีตและสื่อการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive ซึ่งไม่ได้กำหนดขอบเขตจุดเริ่มต้นและจุดจบให้กับเหตุการณ์ แต่นำเสนอช่วงเวลาหนึ่งภายในเหตุการณ์นั้น และช่วงเวลาดังกล่าวก็มีระยะเวลาานพอที่จะให้อีกเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นภายในช่วงเวลานั้นได้ ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์พอลข้ามแม่น้ำซึ่งกำลังดำเนินอยู่เป็นระยะเวลาหนึ่งในอดีต และภายในช่วงเวลานั้นหรือขณะที่พอลกำลังข้ามแม่น้ำ เขาก็สังเกตเห็นสิ่งของเก่าๆ

นอกจากแบบทดสอบโคลซแล้ว ในการเขียนเล่าเรื่องอดีตก็พบการใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) เช่นกัน แต่พบว่ามีจำนวนน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนรูปกาล Simple Past (worked) ตาราง 4.4 แสดงจำนวนรูปกาลต่างๆ ที่พบในบริบทที่รูปกาล Past Progressive (was/were working) เป็นคำตอบที่ถูกต้องจำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง ในการเขียนเล่าเรื่องอดีตของกลุ่มความสามารถจำกัด เจ้าของภาษาอังกฤษที่ตรวจภาษาตัดสินว่ามีอนุพากย์ที่ต้องใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) จำนวนเพียง 18 อนุพากย์ ในจำนวนนี้กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องตามบริบท

จำนวน 4 อนุพากย์ คิดเป็นร้อยละ 22.22 สำหรับการเขียนเล่าเรื่องอดีตของกลุ่มความสามารถปานกลาง มีอนุพากย์ที่ต้องใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) จำนวน 33 อนุพากย์ ในจำนวนนี้ กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องตามบริบทจำนวน 9 อนุพากย์ คิดเป็นร้อยละ 27.27 ส่วนการเขียนเล่าเรื่องอดีตของกลุ่มความสามารถสูง มีอนุพากย์ที่ต้องใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) จำนวน 32 อนุพากย์ ในจำนวนนี้ กลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องตามบริบทจำนวน 25 อนุพากย์ คิดเป็นร้อยละ 78.12 เมื่อเปรียบเทียบจำนวนคำตอบที่ถูกต้องของแต่ละกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องตามบริบทมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถจำกัดตามลำดับ อย่างไรก็ตาม กลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องในจำนวนใกล้เคียงกันคือน้อยกว่าร้อยละ 30 ซึ่งต่างจากกลุ่มความสามารถสูงอย่างเห็นได้ชัด กลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องเกือบร้อยละ 80 แนวโน้มดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเมื่อความสามารถทางภาษาสูงขึ้น ผู้เรียนก็มีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องมากขึ้น แนวโน้มการใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ถูกต้องมากขึ้นตามระดับความสามารถทางภาษาในการเขียนเล่าเรื่องอดีตนี้สอดคล้องกับแนวโน้มที่พบในแบบทดสอบโคลซ

ตาราง 4.4 ผลเรื่องเล่าเมื่อรูปกาล Past Progressive เป็นรูปกาลที่ถูกต้อง

รูปภาษา	จำกัด	ปานกลาง	สูง
รูปฐาน (He work)	1 (5.55%)	2 (6.06%)	0 (0%)
Simple Present (He works)	3 (16.16%)	2 (6.06%)	0 (0%)
Present Progressive (He is working)	1 (5.55%)	1 (3.03%)	1 (3.12%)
Present Perfect Simple (He has worked)	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)
Present Perfect Progressive (He has been working)	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)
Simple Past (He worked)	4 (22.22%)	12 (36.36%)	4 (12.50%)
Past Progressive (He was working)	4 (22.22%)	9 (27.27%)	25 (78.12%)
Past Perfect Simple (He had worked)	1 (5.55%)	0 (0%)	0 (0%)
Past Perfect Progressive (He had been working)	0 (0%)	1 (3.03%)	0 (0%)
รูปกาล/รูปกริยาอื่นๆ	1 (5.55%)	4 (12.12%)	1 (3.12%)
รูปกริยาที่ระบุชนิดไม่ได้	3 (16.16%)	2 (6.06%)	1 (3.12%)
ผลรวม	18 (100%)	33 (100%)	32 (100%)

ตัวอย่างจากการเขียนเล่าเรื่องอดีตที่แสดงการใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ที่ถูกต้องมีดังนี้

(4.11) When they *were going* back to Seoul, an uncle *stopped* a car and *crossed* a road for buying Kimbub to them.

ตัวอย่าง (4.11) มาจากการเขียนเล่าเรื่องอดีตของนิสิตคนหนึ่งในกลุ่มตัวอย่างความสามารถจำกัด เขาเขียนเล่าเหตุการณ์ที่กว้างไปเที่ยวเมืองโบราณกับเพื่อนๆ ตอนที่เขานักเรียนแลกเปลี่ยนที่ประเทศเกาหลี ประโยคตัวอย่างนี้อ้างถึงเหตุการณ์ตอนที่พวกเขาขับรถกลับกรุงโซลหลังจากไปเที่ยวเมืองโบราณ ระหว่างทางคนขับรถหยุดรถและข้ามถนนไปซื้ออาหารให้กว้างและเพื่อนๆ รับประทาน ประโยคตัวอย่างนี้มีสามอนุพากย์ อนุพากย์ที่หนึ่งอ้างถึงเหตุการณ์พวกเขากำลังเดินทางกลับกรุงโซล เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเป็นระยะเวลาหนึ่งในอดีต นิสิตคนนี้ใช้กริยาวลี *were going back to Seoul* ซึ่งอยู่ในรูปกาล Past Progressive รูปกาลนี้อ้างถึงเวลาอดีตและการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive ไม่ได้กำหนดขอบเขตจุดเริ่มต้นและจุดจบให้กับเหตุการณ์แต่นำเสนอช่วงเวลาหนึ่งภายในเหตุการณ์นั้น และช่วงเวลาดังกล่าวก็มีระยะเวลาานพอที่จะให้อีกเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นภายในช่วงเวลานั้นได้ ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์เดินทางกลับกรุงโซล ซึ่งนิสิตคนนี้อ้างถึงช่วงเวลาระหว่างทางที่กว้างและเพื่อนๆ กลับกรุงโซล และขณะที่ยังไม่ถึงกรุงโซล คนขับรถก็หยุดรถและข้ามถนนไปซื้ออาหารให้พวกเขารับประทาน ซึ่งในกรณีนี้เหตุการณ์หยุดรถและเหตุการณ์ข้ามถนนสื่อด้วยรูปกาล Simple Past (stopped, crossed) รูปกาล Simple Past (stopped, crossed) บ่งชี้เวลาอดีตและการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective ที่อ้างถึงเหตุการณ์ที่ผู้เขียนเลือกนำเสนอแบบที่มีจุดเริ่มต้นและจุดจบของเหตุการณ์ทั้งสอง ซึ่งสามารถซ้อนอยู่ภายในเหตุการณ์เดินทางกลับกรุงโซลได้

(4.12) While he *was dining* at Central Bangna, his girlfriend *call* his friend that there *was* the person *answered* her call.

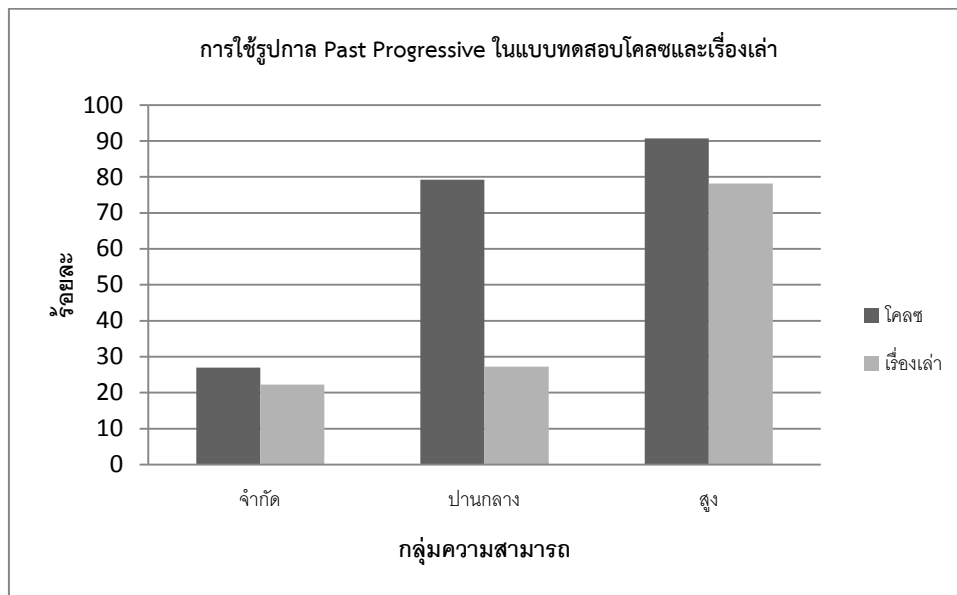
ตัวอย่าง (4.12) ก็เป็นอีกตัวอย่างที่แสดงการใช้รูปกาล Past Progressive (was dining) ที่ถูกต้อง ตัวอย่าง (4.12) มาจากการเขียนเล่าเรื่องอดีตของนิสิตคนหนึ่งในกลุ่มตัวอย่างความสามารถปานกลาง เขาเขียนเล่าเหตุการณ์ที่ผู้ชายลิมโทรศัพท์มือถือไว้บนรถแท็กซี่ตอนที่นั่งไปทำธุระที่สำนักงานเขตบางนา ประโยคตัวอย่างนี้อ้างถึงเหตุการณ์ที่ผู้ชายคนนี้กำลังรับประทานอาหารอยู่ที่ห้างเซ็นทรัลบางนากับเพื่อนหลังจากทำธุระที่สำนักงานเขตบางนาเสร็จแล้ว ในตอนนี้แฟนของเขาช่วยโทรศัพท์เข้าเครื่องของเขา ปรากฏว่าคนขับแท็กซี่เก็บโทรศัพท์มือถือของผู้ชายคนนี้ไว้ แฟนของเขาจึงโทรศัพท์เข้าเครื่องของเพื่อนที่กำลังรับประทานอาหารอยู่กับผู้ชายคนนี้เพื่อจะบอกข่าวความคืบหน้านี้ อนุพากย์ที่หนึ่งของประโยคตัวอย่างนี้อ้างถึงเหตุการณ์ผู้ชายคนนี้กำลังรับประทานอาหาร เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเป็นระยะเวลาหนึ่งในอดีต นิสิตคนนี้ใช้สันธาน *while* (ขณะที่/ระหว่าง

ที่) และกริยาวิเศษณ์ was dining ซึ่งอยู่ในรูปกาล Past Progressive รูปกาลนี้อ้างถึงเวลาอดีตและการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive ไม่ได้กำหนดขอบเขตจุดเริ่มต้นและจุดจบให้กับเหตุการณ์ แต่นำเสนอช่วงเวลาหนึ่งภายในเหตุการณ์นั้น และช่วงเวลาดังกล่าวก็มีระยะเวลาานพอที่จะให้อีกเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นภายในช่วงเวลานั้นได้ ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์ผู้ชายคนนี้กำลังรับประทานอาหารอยู่

โดยสรุป พบว่ากลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ดีกว่ากลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถจำกัดตามลำดับ ในแบบทดสอบโคลซ พบว่ากลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 90 ซึ่งมากกว่ากลุ่มความสามารถปานกลางที่ใช้ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 75 และกลุ่มความสามารถปานกลางก็ใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องมากกว่ากลุ่มความสามารถจำกัดที่ใช้ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 25 ดังที่แสดงไว้ในตาราง 4.3 ในการเขียนเล่าเรื่องอดีต พบว่ากลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 75 ซึ่งมากกว่ากลุ่มความสามารถปานกลางที่ใช้ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 25 และกลุ่มความสามารถปานกลางก็ใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องมากกว่ากลุ่มความสามารถจำกัดที่ใช้ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 20 ดังที่แสดงไว้ในตาราง 4.4 แนวโน้มดังกล่าวแสดงว่าระดับความสามารถทางภาษามีผลต่อการใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ที่ถูกต้อง เมื่อระดับความสามารถทางภาษาดีขึ้น ผู้เรียนก็มีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องมากขึ้น แนวโน้มความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาและการใช้รูปกาลที่ถูกต้องเช่นนี้มีลักษณะเหมือนกับที่พบในการใช้รูปกาล Simple Past (worked) (ดูรูป 4.1 ข้างต้น)

รูป 4.2 แสดงความแตกต่างระหว่างการใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ในแบบทดสอบโคลซและในการเขียนเล่าเรื่องอดีต ทุกกลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ในแบบทดสอบโคลซได้ถูกต้องมากกว่าในการเขียนเล่าเรื่องอดีต ในกลุ่มความสามารถจำกัดพบความแตกต่างของการใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ระหว่างชิ้นงาน (task) น้อยกว่าร้อยละ 5 ในกลุ่มความสามารถปานกลางพบความแตกต่างมากกว่าร้อยละ 50 และในกลุ่มความสามารถสูงพบความแตกต่างน้อยกว่าร้อยละ 15 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ระหว่างชิ้นงาน (task) ในสามกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มความสามารถจำกัดและกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ในแบบทดสอบโคลซได้ถูกต้องมากกว่าในการเขียนเล่าเรื่องอดีตเป็นจำนวนไม่มาก คือน้อยกว่าร้อยละ 15 ในขณะที่กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Past

Progressive (was/were working) ในแบบทดสอบโคลซได้ถูกต้องมากกว่าในการเขียนเล่าเรื่องอดีตเป็นจำนวนมาก คือมากกว่าร้อยละ 50

รูป 4.2 การใช้รูปกาล Past Progressive ในแบบทดสอบโคลซและเรื่องเล่า

4.2.2 รูปกาลอื่นๆ ที่ใช้แทนรูปกาล Past Progressive

ในแบบทดสอบโคลซและการเขียนเล่าเรื่องอดีต เมื่อกลุ่มตัวอย่างทั้งสามระดับความสามารถ ไม่ได้ใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ในบริบทที่ต้องใช้รูปกาลนี้ กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มใช้รูปกาล Simple Past (worked) แทนรูปกาล Past Progressive (was/were working) มากที่สุด ในแบบทดสอบโคลซ กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (worked) มากกว่ารูปกาล Past Progressive (was/were working) แต่กลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 75 จึงพบรูปกาล Simple Past (worked) แทนที่รูปกาล Past Progressive (was/were working) น้อยกว่าร้อยละ 10 (ดูตาราง 4.3) ในการเขียนเล่าเรื่องอดีต กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (worked) แทนที่รูปกาล Past Progressive (was/were working) เป็นจำนวนเท่ากับการใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) คือร้อยละ 22.22 กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Simple Past (worked) แทนที่รูปกาล Past Progressive (was/were working) มากกว่าร้อยละ 35 ซึ่งเป็นจำนวนมากกว่าการใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ที่ถูกต้อง คือมากกว่าร้อยละ 25 แต่เนื่องจากกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 75 การใช้รูปกาล Simple Past (worked) แทนที่รูปกาล Past Progressive (was/were working) จึงมีจำนวนไม่มาก คือน้อยกว่าร้อยละ 15

ต่อไปเป็นตัวอย่างการใช้รูปกาล Simple Past (worked) แทนที่รูปกาล Past Progressive (was/were working)

(4.13) The second chest was discovered while he (dig) dug a hole.

ตัวอย่าง (4.13) มาจากเรื่องทีหนึ่งโนแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อพอล ดังที่อธิบายไว้ประโยคตัวอย่าง (4.9) ข้อนี้กำหนดให้เปลี่ยนรูปกริยา dig (ขุด) ให้ถูกต้อง ในตัวอย่าง (4.13) กลุ่มตัวอย่างบางคนเติมช่องว่างนี้ด้วยกริยา dug ซึ่งอยู่ในรูปกาล Simple Past รูปกริยานี้เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้องเพราะรูปกาล Simple Past (dug) สื่อการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective ซึ่งมีการกำหนดจุดเริ่มต้นและจุดจบของเหตุการณ์ เมื่อใช้กริยา dug จึงตีความว่าพอลขุดหลุมเสร็จแล้วจึงพบหีบสมบัติ ความหมายนี้ไม่สอดคล้องกับความหมายของสันธาน while (ขณะที่/ระหว่างที่) ที่ถ่ายทอดเหตุการณ์พบหีบสมบัติขณะที่ขุดหลุมอยู่หรือระหว่างที่ยังขุดหลุมไม่เสร็จ

สาเหตุที่กลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาล Simple Past (worked) แทนรูปกาล Past Progressive (was/were working) ซึ่งเป็นรูปกาลที่ถูกต้องมีสองสาเหตุ สาเหตุที่หนึ่งคือรูปภาษา รูปกาล Past Progressive (was/were working) มีองค์ประกอบหลักสองส่วนคือ องค์ประกอบที่หนึ่ง was/were ซึ่งเป็นกริยาช่วย (auxiliary verb) และองค์ประกอบที่สอง กริยาหลักที่อยู่ในรูป present participle หรือมีหน่วยคำ -ing รูปกาล Past Progressive (was/were working) จึงเป็นหน่วยสร้างที่ซับซ้อนกว่ารูปกาล Simple Past (worked) ที่ประกอบด้วยกริยาและหน่วยคำ -ed การใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) จึงมีความยากลำบากกว่ารูปกาล Simple Past (worked) สาเหตุที่สองคือความหมาย ถึงแม้ว่ารูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) จะแสดงความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E,R - S เหมือนกัน กล่าวคือ เวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) และเวลาอ้างอิง (Reference time) ปรากฏก่อนหน้าเวลาที่กล่าวถ้อย (Speech time) แต่อย่างไรก็ตาม รูปกาล Past Progressive (was/were working) มีการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive ซึ่งบ่งชี้ความหมายการดำเนินอยู่ของเหตุการณ์เพิ่มเติมจากความสัมพันธ์แบบ E,R - S จึงทำให้เวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) ในรูปกาล Past Progressive (was/were working) มีลักษณะเป็นช่วงเวลามากกว่าจุดเวลา ดังนั้นรูปกาล Past Progressive (was/were working) จึงมีความซับซ้อนทางความหมายมากกว่ารูปกาล Simple Past (worked) เมื่อกลุ่มตัวอย่างไม่ได้ใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ในบริบทที่ต้องใช้รูปกาลนี้ แต่ใช้รูปกาล Simple Past (worked) แทน จึงแสดงให้เห็นว่าพวกเขา ยังคงบ่งชี้กาลอดีต หรือความสัมพันธ์แบบ E,R - S แต่ไม่ได้แสดงความหมายของเหตุการณ์ในลักษณะช่วงเวลาที่ต้องบ่งชี้ด้วยการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive การใช้รูปกาล Simple Past (worked) แทนที่รูปกาล Past Progressive (was/were working) เป็นจำนวน

มากกว่าและเป็นจำนวนพอๆ กับการใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ที่ถูกต้อง พบได้ในกลุ่มความสามารถจำกัดและกลุ่มความสามารถปานกลาง

4.3 พัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างความหมายและรูปกาล Present Perfect Simple

4.3.1 การใช้รูปกาล Present Perfect Simple ที่ถูกต้อง

ในงานวิจัยนี้พบการใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ในแบบทดสอบโคลซแต่ไม่พบการใช้รูปกาลนี้ในการเขียนเล่าเรื่องอดีต ในแบบทดสอบโคลซหนึ่งชุดมีช่องว่างที่กำหนดให้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) เป็นรูปกาลที่ถูกต้องจำนวน 8 ข้อ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างแต่ละระดับความสามารถประกอบด้วยนิสิตจำนวน 40 คน ดังนั้นในแต่ละกลุ่มตัวอย่างจะมีคำตอบสำหรับรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) จำนวน 320 คำตอบ ตาราง 4.5 แสดงจำนวนรูปกาลต่างๆ ที่พบในช่องว่างที่รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) เป็นคำตอบที่ถูกต้องจำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ได้ถูกต้องเพียง 18 ข้อจากทั้งหมด 320 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 5.63 กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ได้ถูกต้องจำนวน 112 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 35 และกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ได้ถูกต้องจำนวน 176 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 55 เมื่อเปรียบเทียบจำนวนคำตอบที่ถูกต้องของแต่ละกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ได้ถูกต้องมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถจำกัดตามลำดับ เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ได้ถูกต้องน้อยมาก เพียงร้อยละ 5.63 ของคำตอบที่ต้องใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) แม้ว่ากลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงสามารถใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ได้ถูกต้องมากกว่ากลุ่มความสามารถจำกัด แต่พวกเขาก็ใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ได้ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 60 เมื่อเปรียบเทียบร้อยละของคำตอบที่ถูกต้องของรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) กับรูปกาล Simple Past (worked) พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มสามารถใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ดีกว่ารูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) อย่างไรก็ตาม แนวโน้มดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเมื่อความสามารถทางภาษาสูงขึ้น ผู้เรียนก็มีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ได้ถูกต้องมากขึ้น

ตาราง 4.5 ผลแบบทดสอบโคลซเมื่อรูปกาล Present Perfect Simple เป็นรูปกาลที่ถูกต้อง

รูปภาษา	จำกัด	ปานกลาง	สูง
รูปฐาน (He work)	65 (20.31%)	7 (2.18%)	2 (0.62%)
Simple Present (He works)	48 (15%)	52 (16.25%)	54 (16.87%)
Present Progressive (He is working)	4 (1.25%)	0 (0%)	2 (0.63%)
Present Perfect Simple (He has worked)	18 (5.63%)	112 (35%)	176 (55%)
Present Perfect Progressive (He has been working)	8 (2.50%)	13 (4.06%)	23 (7.19%)
Simple Past (He worked)	109 (34.06%)	105 (32.81%)	52 (16.25%)
Past Progressive (He was working)	5 (1.56%)	1 (0.31%)	0 (0%)
Past Perfect Simple (He had worked)	2 (0.62%)	14 (4.38%)	8 (2.50%)
Past Perfect Progressive (He had been working)	2 (0.62%)	1 (0.31%)	0 (0%)
รูปกาล/รูปกริยาอื่นๆ	27 (8.43%)	6 (1.87%)	1 (0.31%)
รูปกริยาที่ระบุชนิดไม่ได้	32 (10%)	9 (2.81%)	2 (0.62%)
ผลรวม	320 (100%)	320 (100%)	320 (100%)

ตัวอย่างจากแบบทดสอบโคลซที่แสดงการใช้รูปกาล Present Perfect Simple ที่ถูกต้องมีดังนี้

(4.14) However, he is very happy because he (find) has found two small treasure chests on the construction site so far.

ตัวอย่าง (4.14) มาจากเรื่องหนึ่งในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อพอล อนุพากย์ที่หนึ่ง However, he is very happy มีกริยาวลี is very happy (ดีใจมาก) ซึ่งเป็นกริยา be ที่อยู่ในรูปกาล Simple Present สื่อว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่กล่าวถ้อยหรือเวลาปัจจุบันและมีสันธาน because (เพราะว่า) เชื่อมเหตุการณ์ในอนุพากย์ที่หนึ่งและอนุพากย์ที่สองไว้ด้วยกัน ในที่นี้ เหตุการณ์ในอนุพากย์ที่หนึ่งจึงเป็นเวลาอ้างอิง (Reference time) ให้กับเหตุการณ์ในอนุพากย์ที่สอง เมื่อเหตุการณ์พอลดีใจมากในอนุพากย์ที่หนึ่งอ้างอิงถึงเวลาในปัจจุบัน เหตุการณ์พอลพบหีบสมบัติซึ่งเชื่อมด้วยสันธาน because (เพราะว่า) จึงตีความได้ว่ามีความสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์พอลดีใจมาก เหตุการณ์พอลพบหีบสมบัติจึงสัมพันธ์กับเวลาปัจจุบัน ในประโยคตัวอย่าง (4.14) มีหน่วยวิเศษณ์ so far (จนถึงตอนนี้) ซึ่งบ่งชี้ระยะเวลาให้กับเหตุการณ์พอลพบหีบสมบัติ หน่วยวิเศษณ์ so far (จนถึงตอนนี้) สื่อว่าตั้งแต่ช่วงเวลานี้ในอดีตจนถึงปัจจุบันพอลพบหีบสมบัติมาสองหีบแล้ว ข้อนี้กำหนดให้เปลี่ยนรูปกริยา find ให้ถูกต้องตามความหมายของเหตุการณ์ เมื่อกลุ่มตัวอย่างเติมกริยา has found ซึ่งเป็นรูปกาล Present Perfect Simple ของกริยา find ลงในช่องว่างนี้ พวกเขาจึงตอบแบบทดสอบข้อนี้ได้ถูกต้อง เพราะรูปกาล Present Perfect Simple (has found) สื่อเวลาปัจจุบันและสื่อการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect ซึ่งอ้างอิงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตและมีความเกี่ยวข้องกับปัจจุบัน (current relevance) ความหมายดังกล่าว

สอดคล้องกับเหตุการณ์พอลพบหีบสมบัติ ซึ่งเกิดขึ้นก่อนหน้าปัจจุบัน และการที่เขาพบหีบสมบัติก็เป็นสาเหตุที่เขาดีใจมากในปัจจุบัน

(4.15) He (own) has owned it for more than thirty years.

ตัวอย่าง (4.15) ก็เป็นอีกตัวอย่างที่แสดงการใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has owned) ที่ถูกต้อง ตัวอย่างนี้มาจากเรื่องที่ทกในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อโรเจอร์และนาฬิกาเรือนโปรดของเขา ก่อนหน้าประโยคนี้มีประโยคที่ให้ข้อมูลว่าปัจจุบันโรเจอร์ยังมีนาฬิกาเรือนนี้อยู่ ในประโยคตัวอย่าง (4.15) มีหน่วยวิเศษณ์ for more than thirty years (เป็นเวลานานกว่าสามสิบปี) ซึ่งบ่งชี้ระยะเวลาให้กับเหตุการณ์โรเจอร์มีหรือเป็นเจ้าของนาฬิกาเรือนนี้ หน่วยวิเศษณ์ for more than thirty years (เป็นเวลานานกว่าสามสิบปี) สื่อว่าโรเจอร์เริ่มมีหรือเป็นเจ้าของนาฬิกาเรือนนี้เมื่อสามสิบปีที่แล้วและครอบครองนาฬิกาเรือนนี้เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน เวลาปัจจุบันจึงเป็นเวลาอ้างอิง (Reference time) ให้กับเหตุการณ์นี้ ข้อนี้กำหนดให้เปลี่ยนรูปกริยา own ให้ถูกต้องตามความหมายของเหตุการณ์ เมื่อกลุ่มตัวอย่างเดิมกริยา has owned ซึ่งเป็นรูปกาล Present Perfect Simple ของกริยา own ลงในช่องว่างนี้ พวกเขาจึงตอบแบบทดสอบข้อนี้ได้ถูกต้อง เพราะรูปกาล Present Perfect Simple (has owned) สื่อเวลาปัจจุบันและสื่อการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตและดำเนินมาถึงปัจจุบัน ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์เป็นเจ้าของนาฬิกาที่เริ่มต้นเมื่อสามสิบปีที่แล้วและยังคงครอบครองนาฬิกาเรือนนี้มาจนถึงปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม ความต่อเนื่องของเหตุการณ์จากช่วงเวลาหนึ่งในอดีตมาจนถึงช่วงเวลาปัจจุบันสามารถสื่อด้วยการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive ร่วมกับการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect ซึ่งตรงกับรูปกาลกลุ่ม Perfect Progressive (has/have/had been working) แต่ในกรณีนี้ ไม่ได้ใช้รูปกาล Present Perfect Progressive (has been owning) แต่ใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has owned) แทน

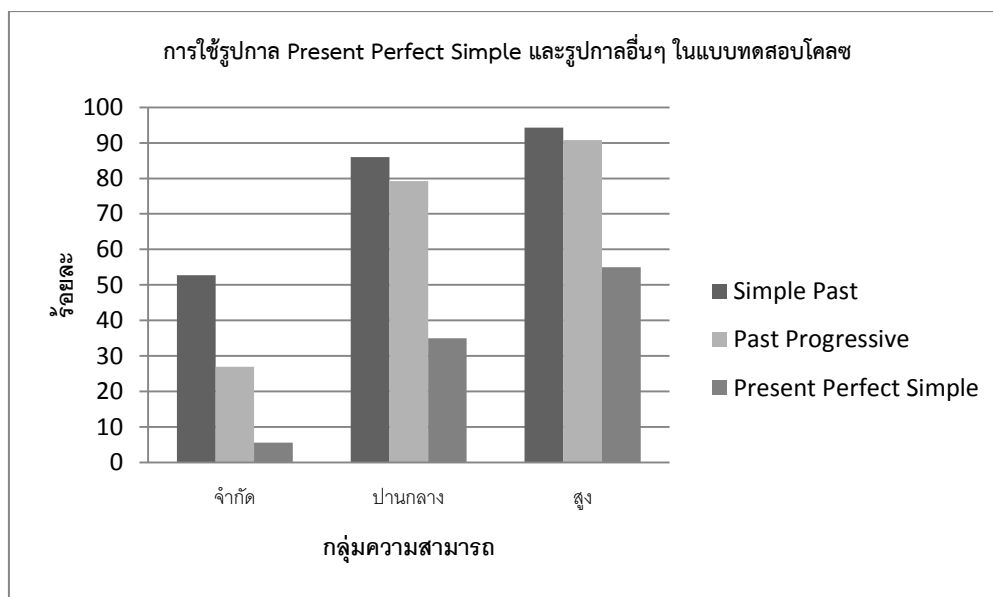
เนื่องจากไวยากรณ์ภาษาอังกฤษจำแนกกริยาต่างๆ ออกเป็นสองประเภทตามอรรถลักษณะหรือการณลักษณะประจำคำ กริยาประเภทที่หนึ่งคือ กริยาทรงสภาพ (stative verb) กริยานี้มีการณลักษณะประจำคำแบบ state ซึ่งประกอบด้วยอรรถลักษณะ [-dynamic] เป็นอรรถลักษณะสำคัญ กริยาทรงสภาพ ได้แก่ กริยาที่อ้างอิงถึงความรู้สึก เช่น love และ like หรือสภาพ เช่น know และ be hungry เป็นต้น กริยาประเภทที่สองคือกริยาพลวัต (dynamic verb) กริยานี้มีการณลักษณะประจำคำแบบ activity แบบ accomplishment และแบบ achievement ซึ่งทั้งหมดมีอรรถลักษณะ [+dynamic] ร่วมกัน กริยาพลวัต ได้แก่ กริยาที่อ้างอิงถึงการกระทำ เช่น walk และ work เป็นต้น กริยาทั้งสองประเภทยังมีเงื่อนไขการปรากฏร่วมกับการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive แตกต่างกัน กริยาทรงสภาพ (stative verb) ปรากฏร่วมกับการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive ไม่ได้ แต่กริยาพลวัต (dynamic verb) ปรากฏร่วมกับการณลักษณะ

ทางไวยากรณ์แบบ progressive ได้ เนื่องจากกริยา own อ้างถึงสภาพ จึงจัดเป็นกริยาทรงสภาพ (stative verb) จึงปรากฏร่วมกับการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive ไม่ได้ตามไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ในตัวอย่างประโยค (4.15) จึงเปลี่ยนรูปกริยา own ให้อยู่ในรูปกาล Present Perfect Progressive (has been owning) ไม่ได้

โดยสรุป พบว่าในแบบทดสอบโคลซ กลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 50 ซึ่งมากกว่ากลุ่มความสามารถปานกลางที่ใช้ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 30 และกลุ่มความสามารถปานกลางก็ใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ได้ถูกต้องมากกว่ากลุ่มความสามารถจำกัดที่ใช้ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 5 แนวโน้มดังกล่าวแสดงว่าระดับความสามารถทางภาษามีผลต่อการใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ที่ถูกต้อง เมื่อระดับความสามารถทางภาษาดีขึ้น ผู้เรียนก็มีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ได้ถูกต้องมากขึ้น

ถึงแม้จะพบแนวโน้มการใช้รูปกาลได้ถูกต้องมากขึ้นเมื่อระดับความสามารถทางภาษาดีขึ้น เหมือนเช่นที่พบในรูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) แต่ปริมาณการใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) แตกต่างจากปริมาณที่พบในสองรูปกาลข้างต้น รูป 4.3 แสดงความแตกต่างของการใช้รูปกาล Simple Past (worked) รูปกาล Past Progressive (was/were working) และรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ในแบบทดสอบโคลซของทุกกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 50 แต่ใช้รูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 90 กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 30 แต่ใช้รูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 75 กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ได้ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 10 แต่ใช้รูปกาลอีกสองรูปข้างต้นได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 25

รูป 4.3 การใช้รูปกาล Present Perfect Simple และรูปกาลอื่นๆ ในแบบทดสอบโคลซ

การที่ทุกกลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ได้ถูกต้องเป็นจำนวนน้อยกว่าการใช้รูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) แสดงให้เห็นว่ารูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ยากกว่ารูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) สาเหตุประการหนึ่งคือรูปภาษา รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) มีองค์ประกอบหลักสองส่วนคือ องค์ประกอบที่หนึ่ง กริยา has/have ซึ่งเป็นกริยาช่วย (auxiliary verb) และองค์ประกอบที่สอง กริยาหลักที่อยู่ในรูปกริยา past participle (เช่น been, eaten, worked เป็นต้น) รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) จึงมีหน่วยสร้างที่ซับซ้อนกว่ารูปกาล Simple Past (worked) สาเหตุอีกประการหนึ่งคือความหมาย รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) อ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต และเหตุการณ์นั้นอาจจะสิ้นสุดในอดีตหรือยังไม่สิ้นสุดในอดีตก็ได้ แต่เหตุการณ์นั้นยังมีความเกี่ยวข้องกับปัจจุบัน ความสัมพันธ์ระหว่างสองช่วงเวลาคืออดีตและปัจจุบันที่บ่งชี้ด้วยรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) จึงมีความซับซ้อนมากกว่ารูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) ซึ่งอ้างถึงช่วงเวลาอดีตเพียงอย่างเดียว ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับปัจจุบัน รูปภาษาและความหมายที่ซับซ้อนของรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) จึงทำให้ทุกกลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาลนี้ได้ถูกต้องน้อยกว่ารูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) เป็นจำนวนมากดังที่แสดงไว้ในรูป 4.3

4.3.2 รูปกาลอื่นๆ ที่ใช้แทนรูปกาล Present Perfect Simple

ในงานวิจัยนี้พบการใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ในแบบทดสอบโคลซแต่ไม่พบในการเขียนเล่าเรื่องอดีต ในแบบทดสอบโคลซ พบว่าทุกกลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาล Simple Present (work/works) และรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด เมื่อไม่ได้ใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ในบริบทที่ต้องใช้รูปกาลนี้ กล่าวคือ กลุ่มความสามารถจำกัดและกลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Simple Past (worked) แทนรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) มากกว่าร้อยละ 30 ส่วนกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Simple Present (work/works) และรูปกาล Simple Past (worked) แทนรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) อย่างละประมาณร้อยละ 16 ดังในตาราง 4.5 ยกตัวอย่างเช่น

(4.16) However, he is very happy because he (find) found two small treasure chests on the construction site so far.

ตัวอย่าง (4.16) มาจากเรื่องที่หนึ่งในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อพอล ดังที่อธิบายไว้ในประโยคตัวอย่าง (4.14) ข้อนี้กำหนดให้เปลี่ยนรูปกริยา find (พบ) ให้ถูกต้องตามความหมายของเหตุการณ์ เมื่อกลุ่มตัวอย่างเดิมกริยา found ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past ของกริยา find ลงในช่องว่างนี้ พวกเขาจึงตอบแบบทดสอบข้อนี้ไม่ถูกต้อง ถึงแม้ว่ารูปกาล Simple Past (found) สื่อเวลาอดีตซึ่งอ้างถึงเหตุการณ์พบหีบสมบัติก่อนหน้าเวลากล่าวถ้อย แต่รูปกาล Simple Past (found) ไม่ได้สื่อการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect ซึ่งอ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตและมีความเกี่ยวข้องกับปัจจุบัน (current relevance) ซึ่งต้องบังคับด้วยรูปกาล Present Perfect Simple (has found) รูปกาล Simple Past (found) จึงไม่สอดคล้องกับความหมายของเหตุการณ์พอลพบหีบสมบัติ ซึ่งเกิดขึ้นก่อนหน้าปัจจุบัน และการที่เขาพบหีบสมบัติก็เป็นสาเหตุที่เขาดีใจมากในปัจจุบัน

(4.17) They (know) know each other for several years after meeting by accident.

ตัวอย่าง (4.17) มาจากเรื่องที่เก้าในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครทอมและแจ็ค ประโยคนี้มีหน่วยวิเศษณ์ for several years (เป็นเวลาหลายปี) แสดงระยะเวลาและเป็นเวลาอ้างอิง (Reference time) ประโยคนี้สื่อว่าพวกเขารู้จักกันมาหลายปีแล้วหลังจากเจอกันโดยบังเอิญ เหตุการณ์นี้อ้างถึงการรู้จักกันที่เริ่มต้นตั้งแต่วันแรกที่พบกันโดยบังเอิญและการรู้จักกันนี้ก็ดำเนินต่อเนื่องมาเป็นเวลาหลายปีจนถึงปัจจุบันหรือเวลาที่กล่าวถ้อย ข้อนี้กำหนดให้เปลี่ยนรูปกริยา know ให้ถูกต้องตามความหมายของเหตุการณ์ เมื่อกลุ่มตัวอย่างเดิมกริยา know ซึ่งอยู่ในรูปกาล

Simple Present ลงในช่องว่างนี้ พวกเขาจึงตอบแบบทดสอบข้อนี้ไม่ถูกต้อง ถึงแม้ว่ารูปกาล Simple Present (know/known) สื่อเวลาปัจจุบันซึ่งอ้างถึงเหตุการณ์รู้จักกัน ณ เวลากล่าวถ้อย แต่รูปกาล Simple Present (know/known) ไม่ได้สื่อการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect ซึ่งอ้างถึงเหตุการณ์ที่เริ่มต้นในอดีตและดำเนินเรื่อยมาจนมีความเกี่ยวข้องกับปัจจุบัน (current relevance) รูปกาล Simple Present (know/known) จึงไม่สอดคล้องกับความหมายของ เหตุการณ์รู้จักกัน ซึ่งเกิดขึ้นก่อนหน้าปัจจุบันและยังดำเนินเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งต้องบ่งชี้ด้วยรูป กาล Present Perfect Simple (have known)

สาเหตุที่พบรูปกาล Simple Present (work/works) และรูปกาล Simple Past (worked) แทนที่รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ในบริบทข้างต้นมีสองประการ ประการที่หนึ่งคือรูปภาษา รูปกาล Simple Present (work/works) และรูปกาล Simple Past (worked) มีหน่วยสร้างที่ซับซ้อนน้อยกว่ารูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) จึงทำให้ใช้รูปกาล Simple Present (work/works) และรูปกาล Simple Past (worked) ได้ง่าย หรือสะดวกกว่ารูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) สาเหตุอีกประการหนึ่งคือ ความหมาย รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) มีความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E – R,S กล่าวคือ เวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) ปรากฏก่อนหน้าเวลาถ้อย (Speech time) และเวลาอ้างอิง (Reference time) อยู่ในช่วงเวลาเดียวกันกับเวลาถ้อย (Speech time) ความสัมพันธ์ดังกล่าวอ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตแต่ยังคงเกี่ยวข้องกับปัจจุบัน จึงสร้างความสับสนให้กับผู้เรียนในการตัดสินใจเลือกใช้กาลอดีตหรือกาลปัจจุบันสำหรับอ้างถึงเหตุการณ์ ลักษณะนี้ รูปกาล Simple Present (work/works) มีความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E,R,S กล่าวคือ เวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) เวลาอ้างอิง (Reference time) และเวลาถ้อย (Speech time) ปรากฏในช่วงเวลาเดียวกัน รูปกาล Simple Present (work/works) จึงอ้างถึงเหตุการณ์ ปัจจุบันอย่างชัดเจน ส่วนรูปกาล Simple Past (worked) มีความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E,R – S กล่าวคือ เวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) และเวลาอ้างอิง (Reference time) ปรากฏในช่วงเวลา เดียวกัน และปรากฏก่อนหน้าเวลาถ้อย (Speech time) รูปกาล Simple Past (worked) จึงอ้างถึงเหตุการณ์อดีตอย่างชัดเจน รูปกาล Simple Present (work/works) และรูปกาล Simple Past (worked) จึงมีความสัมพันธ์ทางเวลาที่ไม่ซับซ้อนเหมือนรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) รูปกาล Simple Present (work/works) และรูปกาล Simple Past (worked) จึงใช้ได้ง่ายกว่ารูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) และสามารถอ้าง ถึงช่วงเวลาปัจจุบันหรือช่วงเวลาอดีตได้เช่นเดียวกับรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked)

4.4 พัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างความหมายและรูปกาล Present Perfect Progressive

4.4.1 การใช้รูปกาล Present Perfect Progressive ที่ถูกต้อง

ในงานวิจัยนี้พบการใช้รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ในแบบทดสอบโคลซแต่ไม่พบในการเขียนเล่าเรื่องอดีต ในแบบทดสอบโคลซหนึ่งชุดมีช่องว่างที่กำหนดให้รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) เป็นรูปกาลที่ต้องแค่ 2 ข้อ ด้วยเหตุผลที่รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) มีความถี่ในการใช้ไม่มาก เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างแต่ละระดับความสามารถประกอบด้วยนิสิตจำนวน 40 คน ดังนั้นในแต่ละกลุ่มตัวอย่างจะมีคำตอบสำหรับรูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) จำนวน 80 คำตอบ ตาราง 4.6 แสดงจำนวนรูปกาลต่างๆ ที่พบในช่องว่างที่รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) เป็นคำตอบที่ต้องจำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ได้ถูกต้องเพียง 9 ข้อจากทั้งหมด 80 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 11.25 กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ได้ถูกต้องจำนวน 23 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 28.75 และกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ได้ถูกต้องจำนวน 42 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 52.50 เมื่อเปรียบเทียบจำนวนคำตอบที่ถูกต้องของแต่ละกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ได้ถูกต้องมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถจำกัดตามลำดับ แม้ว่ากลุ่มความสามารถสูงสามารถใช้รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ได้ถูกต้องมากกว่ากลุ่มตัวอย่างอื่นๆ แต่พวกเขาก็ใช้รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ได้ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 55

เมื่อเปรียบเทียบร้อยละของคำตอบที่ถูกต้องของรูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) กับรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มสามารถใช้รูปกาลทั้งสองรูปได้ถูกต้องเป็นจำนวนน้อยพอๆ กัน อย่างไรก็ตาม แนวโน้มการใช้รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ที่ถูกต้องในกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มแสดงให้เห็นว่าเมื่อความสามารถทางภาษาสูงขึ้น ผู้เรียนก็มีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาลนี้ได้ถูกต้องมากขึ้น

ตาราง 4.6 ผลทดสอบโคลซเมื่อรูปกาล Present Perfect Progressive เป็นรูปกาลที่ถูกต้อง

รูปภาษา	จำกัด	ปานกลาง	สูง
รูปฐาน (He work)	17 (21.25%)	1 (1.25%)	0 (0%)
Simple Present (He works)	7 (8.75%)	1 (1.25%)	6 (7.50%)
Present Progressive (He is working)	3 (3.75%)	2 (2.50%)	3 (3.75%)
Present Perfect Simple (He has worked)	8 (10%)	39 (48.75%)	28 (35%)
Present Perfect Progressive (He has been working)	9 (11.25%)	23 (28.75%)	42 (52.50%)
Simple Past (He worked)	18 (22.50%)	4 (5%)	0 (0%)
Past Progressive (He was working)	0 (0%)	3 (3.75%)	0 (0%)
Past Perfect Simple (He had worked)	0 (0%)	0 (0%)	1 (1.25%)
Past Perfect Progressive (He had been working)	0 (0%)	1 (1.25%)	0 (0%)
รูปกาล/รูปกริยาอื่นๆ	11 (13.75%)	1 (1.25%)	0 (0%)
รูปกริยาที่ระบุชนิดไม่ได้	7 (8.75%)	5 (6.25%)	0 (0%)
ผลรวม	80 (100%)	80 (100%)	80 (100%)

ตัวอย่างจากแบบทดสอบโคลซที่แสดงการใช้รูปกาล Present Perfect Progressive ที่ถูกต้องมีดังนี้

(4.18) He is busy because he (build) has been building his new house on his grandparents' land for almost a year now.

ตัวอย่าง (4.18) มาจากเรื่องหนึ่งในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อพอล อนุพากย์ที่หนึ่ง He is busy มีกริยาวลี is busy (งานยุ่ง/ไม่ว่าง) ซึ่งเป็นกริยา be ที่อยู่ในรูปกาล Simple Present สื่อว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่กล่าวถ้อยหรือเวลาปัจจุบันและมีสันธาน because (เพราะว่า) เชื่อมเหตุการณ์ในอนุพากย์ที่หนึ่งและอนุพากย์ที่สองไว้ด้วยกัน ในที่นี้เหตุการณ์ในอนุพากย์ที่หนึ่งจึงเป็นเวลาอ้างอิง (Reference time) ให้กับเหตุการณ์ในอนุพากย์ที่สอง เมื่อเหตุการณ์พอลงานยุ่งในอนุพากย์ที่หนึ่งอ้างอิงถึงเวลาในปัจจุบัน เหตุการณ์พอลสร้างบ้านใหม่ซึ่งเชื่อมด้วยสันธาน because (เพราะว่า) จึงตีความได้ว่ามีความสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์พอลงานยุ่ง เหตุการณ์พอลสร้างบ้านใหม่จึงสัมพันธ์กับเวลาปัจจุบัน ในประโยคตัวอย่าง (4.18) มีหน่วยวิเศษณ์ for almost a year now (เป็นเวลาเกือบหนึ่งปีแล้วจนถึงตอนนี้) ซึ่งบ่งชี้ระยะเวลาให้กับเหตุการณ์พอลสร้างบ้านใหม่ หน่วยวิเศษณ์ for almost a year now (เป็นเวลาเกือบหนึ่งปีแล้ว) สื่อว่าพอลสร้างบ้านใหม่เป็นเวลาเกือบหนึ่งปีแล้ว ข้อนี้กำหนดให้เปลี่ยนรูปกริยา build ให้ถูกต้องตามความหมายของเหตุการณ์ เมื่อกลุ่มตัวอย่างเติมกริยา has been building ซึ่งเป็นรูปกาล Present Perfect Progressive ของกริยา build ลงในช่องว่างนี้ พวกเขาจึงตอบแบบทดสอบข้อนี้ได้ถูกต้อง เพราะรูปกาล Present Perfect Progressive (has been building) สื่อเวลาปัจจุบันและสื่อการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect ร่วมกับการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive เมื่อการณลักษณะทั้งสองประเภทปรากฏร่วมกัน จึงมีการแสดงความต่อเนื่องของเหตุการณ์จากช่วงเวลา

หนึ่งในอดีตมาจนถึงช่วงเวลาปัจจุบัน ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์พอลสร้างบ้านใหม่ ซึ่งเกิดขึ้นก่อนหน้าปัจจุบันและดำเนินเรื่อยมาจนถึงปัจจุบันนับเป็นเวลาเกือบหนึ่งปีแล้ว

(4.19) She (work) has been working for a leading publishing company since she graduated.

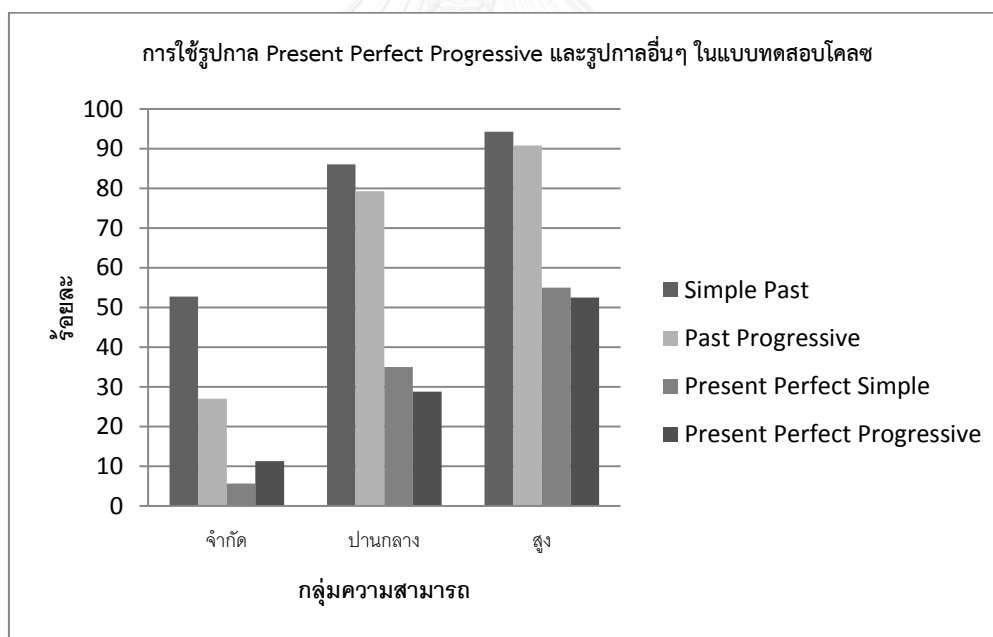
ตัวอย่าง (4.19) ก็เป็นอีกตัวอย่างที่แสดงการใช้รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ที่ถูกต้อง ตัวอย่างนี้มาจากเรื่องที่ทำในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อทีน่า ประโยคนี้มีสองอนุพากย์ อนุพากย์ที่สอง she graduated (เขาเรียนจบ) มีกริยา graduate อยู่ในรูปกาล Simple Past สื่อว่าเหตุการณ์เรียนจบเกิดขึ้นและจบลงในอดีต ประโยคนี้มีสันธาน since (ตั้งแต่) เชื่อมอนุพากย์ที่หนึ่งและอนุพากย์ที่สองไว้ด้วยกัน อนุพากย์ที่สอง since she graduated เป็นเวลาอ้างอิง (Reference time) ให้กับเหตุการณ์ในอนุพากย์ที่หนึ่ง นอกจากนี้ประโยคอื่นๆ ก่อนหน้าประโยคตัวอย่าง (4.19) ในเรื่องทำให้ทราบว่าปัจจุบันทีน่าเป็นนักเขียน ข้อนี้กำหนดให้เปลี่ยนรูปกริยา work ให้ถูกต้องตามความหมายของเหตุการณ์ เมื่อกลุ่มตัวอย่างเดิมกริยา has been working ซึ่งเป็นรูปกาล Present Perfect Progressive ของกริยา work ลงในช่องว่างนี้ พวกเขาจึงตอบแบบทดสอบข้อนี้ได้ถูกต้อง เพราะรูปกาล Present Perfect Progressive (has been working) สื่อเวลาปัจจุบันและสื่อการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect ร่วมกับการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive เมื่อการณลักษณะทั้งสองประเภทปรากฏร่วมกัน จึงมีการแสดงความต่อเนื่องของเหตุการณ์จากช่วงเวลาหนึ่งในอดีตมาจนถึงช่วงเวลาปัจจุบัน ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์ที่นาทำงานที่สำนักพิมพ์แห่งหนึ่งตั้งแต่เรียนจบ กล่าวคือ เหตุการณ์ที่นาทำงานที่สำนักพิมพ์เริ่มต้น ณ ช่วงเวลาหนึ่งในอดีต ซึ่งในที่นี้บ่งชี้ด้วยอนุพากย์ที่สอง since she graduated และที่นาก็ยังทำงานอยู่ที่สำนักพิมพ์มาจนถึงปัจจุบัน

ในข้อนี้พบว่ามีการใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has worked) แทนที่รูปกาล Present Perfect Progressive (has been working) ในทุกกลุ่มตัวอย่าง (ดังที่จะชี้แจงใน 4.4.2) ถึงแม้ว่ารูปกาล Present Perfect Simple จะแสดงความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E – R,S กล่าวคือ เหตุการณ์ที่นาทำงานที่สำนักพิมพ์นี้ (Event time) เริ่มต้นก่อนหน้าเวลาที่กล่าวถ้อย (Speech time) ซึ่งอยู่ในช่วงเวลาเดียวกับเวลาอ้างอิงด้วย (Reference time) แต่รูปกาล Present Perfect Simple (has worked) ไม่ได้บ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive ที่สื่อว่าเหตุการณ์นี้ยังดำเนินอยู่จนถึงปัจจุบัน เพราะฉะนั้นรูปกาล Present Perfect Progressive (has been working) ซึ่งบ่งชี้การดำเนินอยู่ของเหตุการณ์มาจนถึงปัจจุบันจึงสื่อความหมายได้ครบถ้วนและเป็นรูปกาลที่ถูกต้อง

เนื่องจากในงานวิจัยนี้ไม่พบการใช้รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ในการเขียนเล่าเรื่องอดีต เพราะฉะนั้นผู้วิจัยจึงสรุปผลการใช้รูปกาลนี้ได้จาก

แบบทดสอบโคลซเท่านั้น โดยสรุป พบว่ากลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 50 ซึ่งมากกว่ากลุ่มความสามารถปานกลางที่ใช้ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 25 และกลุ่มความสามารถปานกลางก็ใช้รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ได้ถูกต้องมากกว่ากลุ่มความสามารถจำกัดที่ใช้ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 10 แนวโน้มดังกล่าวแสดงว่าระดับความสามารถทางภาษามีผลต่อการใช้รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ที่ถูกต้อง เมื่อระดับความสามารถทางภาษาดีขึ้น ผู้เรียนก็มีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ได้ถูกต้องมากขึ้น

รูป 4.4 เปรียบเทียบการใช้รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) กับรูปกาลอื่นๆ ในแบบทดสอบโคลซของทุกกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มความสามารถสูงและกลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาลนี้ได้ถูกต้องเป็นจำนวนน้อยกว่ารูปกาลอื่นๆ ส่วนกลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาลนี้ได้ถูกต้องมากกว่ารูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) แต่ก็มากกว่าประมาณร้อยละ 5

รูป 4.4 การใช้รูปกาล Present Perfect Progressive และรูปกาลอื่นๆ ในแบบทดสอบโคลซ

แนวโน้มการใช้รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ได้ถูกต้องนี้สอดคล้องกับแนวโน้มการใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) กล่าวคือ กลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) และรูป

กาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 50 แต่ใช้รูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 90 ซึ่งต่างกันประมาณร้อยละ 40 สำหรับกลุ่มความสามารถปานกลางก็พบว่าใช้รูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 75 แต่ใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) และรูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ได้ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 40 ซึ่งต่างกันประมาณร้อยละ 35 ส่วนกลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ดีที่สุดคือมากกว่าร้อยละ 50 ใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องรองลงมาคือมากกว่าร้อยละ 25 และใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) และรูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ได้ถูกต้องน้อยที่สุดคือน้อยกว่าร้อยละ 15 ซึ่งต่างจากการใช้รูปกาล Simple Past (worked) ประมาณร้อยละ 35 ความแตกต่างระหว่างการใช้รูปกาลทั้งสี่รูปกาลในแต่ละกลุ่มตัวอย่างในรูป 4.4 แสดงให้เห็นว่ารูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ใช้ได้ถูกต้องยากกว่ารูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) สาเหตุประการหนึ่งคือรูปภาษา รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) มีองค์ประกอบหลักสามส่วนคือ องค์ประกอบที่หนึ่ง กริยา has/have องค์ประกอบที่สอง กริยา been (ซึ่งเป็นรูปกริยา past participle ของกริยา be) และองค์ประกอบที่สาม กริยาหลักที่อยู่ในรูปกริยา past participle (เช่น eaten, taken, walked เป็นต้น) รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) จึงมีหน่วยสร้างที่ซับซ้อนกว่ารูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) สาเหตุอีกประการหนึ่งคือความหมาย รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) อ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตและเหตุการณ์นั้นอาจจะสิ้นสุดในอดีตหรือยังไม่สิ้นสุดในอดีตก็ได้ แต่เหตุการณ์นั้นยังมีความเกี่ยวข้องกับปัจจุบัน และยังมีการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive ซึ่งบ่งชี้ความหมายการดำเนินอยู่อีกด้วย ความสัมพันธ์ระหว่างสองช่วงเวลาคืออดีตและปัจจุบันที่บ่งชี้ด้วยรูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) จึงมีความซับซ้อนมากกว่ารูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) ซึ่งอ้างถึงช่วงเวลาอดีตเพียงอย่างเดียว ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับปัจจุบัน รูปภาษาและความหมายที่ซับซ้อนของรูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) จึงทำให้ทุกกลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาลนี้ได้ถูกต้องน้อยกว่ารูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working)

4.4.2 รูปกาลอื่นๆ ที่ใช้แทนรูปกาล Present Perfect Progressive

ในงานวิจัยนี้พบรูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ในแบบทดสอบโคลซแต่ไม่พบในการเขียนเล่าเรื่องอดีต ในแบบทดสอบโคลซ พบแนวโน้มการใช้รูปกาลแทนรูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) แตกต่างกันสองแนวโน้มคือ แนวโน้มที่หนึ่ง กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (worked) และรูปฐาน (base form เช่น work) อย่างละประมาณร้อยละ 20 แทนที่รูปกาล Present Perfect Progressive ที่ใช้ถูกต้องประมาณร้อยละ 10 และแนวโน้มที่สอง พบในกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูง ซึ่งใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) แทนที่รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) มากกว่ารูปกาลอื่นๆ ต่อไปเป็นตัวอย่างการใช้รูปกาล Simple Past (worked) แทนรูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ของกลุ่มความสามารถจำกัด

(4.20) He is busy because he (build) built his new house on his grandparents' land for almost a year now.

ตัวอย่าง (4.20) มาจากเรื่องที่หนึ่งในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อพอล ดังที่อธิบายไว้ในประโยคตัวอย่าง (4.18) ข้อนี้กำหนดให้เปลี่ยนรูปกริยา build ให้ถูกต้องตามความหมายของเหตุการณ์ คำตอบที่ถูกต้องคือกริยา has been building ซึ่งเป็นรูปกาล Present Perfect Progressive ของกริยา build เนื่องจากรูปกาล Present Perfect Progressive (has been building) สื่อเวลาปัจจุบันและสื่อการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect ร่วมกับการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive เมื่อการณลักษณะทั้งสองประเภทปรากฏร่วมกัน จึงมีการแสดงความต่อเนื่องของเหตุการณ์จากช่วงเวลาหนึ่งในอดีตมาจนถึงช่วงเวลาปัจจุบัน ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์พอลสร้างบ้านใหม่ ซึ่งเกิดขึ้นก่อนหน้าปัจจุบันและดำเนินเรื่อยมาจนถึงปัจจุบันนับเป็นเวลาเกือบหนึ่งปีแล้ว แต่ทว่าในกลุ่มตัวอย่างความสามารถจำกัดพบว่าบางคนเติมช่องว่างนี้ด้วยกริยา built ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past เมื่อสื่อเหตุการณ์สร้างบ้านมาเกือบหนึ่งปีแล้วด้วยรูปกาล Simple Past (built) ซึ่งสื่อเวลาอดีตและการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective ซึ่งมีการกำหนดจุดเริ่มต้นและจุดจบของเหตุการณ์ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางความหมาย กล่าวคือ เหตุการณ์นี้ตีความได้ใหม่ที่บ้านหลังนี้สร้างเสร็จแล้ว ความหมายดังกล่าวขัดแย้งกับหน่วยวิเศษณ์ for almost a year now (เป็นเวลาเกือบหนึ่งปีแล้วจนถึงตอนนี้) ซึ่งแสดงถึงเหตุการณ์ที่ดำเนินมาถึงปัจจุบัน เพราะฉะนั้นกริยา built ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past จึงเป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง

สาเหตุที่กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (worked) และรูปฐาน (base form เช่น work) แทนที่รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) มากที่สุดและมากกว่าการใช้รูปกาลนี้อย่างถูกต้องมีสองสาเหตุ สาเหตุประการที่หนึ่งคือรูปภาพ รูปกาล Simple Past (worked) และรูปฐาน (work) มีหน่วยสร้างที่ซับซ้อนน้อยกว่ารูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) จึงทำให้ใช้รูปกาล Simple Past (worked) และรูปฐาน (work) ได้ง่ายหรือสะดวกกว่ารูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) สาเหตุอีกประการหนึ่งคือความหมาย รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) มีความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E – R,S กล่าวคือ เวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) ปรากฏก่อนหน้าเวลากล่าวถ้อย (Speech time) และเวลาอ้างอิง (Reference time) อยู่ในช่วงเวลาเดียวกันกับเวลากล่าวถ้อย (Speech time) และการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive ยังบ่งชี้ความหมายการดำเนินอยู่ให้กับเหตุการณ์ที่อ้างอิง ความสัมพันธ์ดังกล่าวอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตแต่ยังคงเกี่ยวข้องกับปัจจุบัน และองค์ประกอบทางความหมายจำนวนมากจึงสร้างความยากลำบากให้กับผู้เรียนในการตัดสินใจเลือกใช้กาลอดีตหรือกาลปัจจุบันสำหรับอ้างอิงถึงเหตุการณ์ลักษณะนี้ แต่รูปกาล Simple Past (worked) มีความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E,R – S กล่าวคือ เวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) และเวลาอ้างอิงปรากฏในช่วงเวลาเดียวกัน และปรากฏก่อนหน้าเวลากล่าวถ้อย (Speech time) รูปกาล Simple Past (worked) จึงอ้างอิงถึงเหตุการณ์อดีตอย่างชัดเจน รูปกาล Simple Past (worked) จึงมีความสัมพันธ์ทางเวลาที่เรียบง่ายกว่าและไม่ซับซ้อนเหมือนรูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ส่วนรูปฐาน (work) ไม่มีการแสดงความสัมพันธ์ทางเวลา ผู้เรียนอาศัยหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาในประโยค คือ almost a year now (เป็นเวลาเกือบหนึ่งปีแล้วจนถึงตอนนี้) เป็นตัวบ่งเวลาของเหตุการณ์แทนกริยาหรือรูปกาล เพราะฉะนั้นกลุ่มความสามารถจำกัดจึงมีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Simple Past (worked) แทนที่รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) มากกว่ารูปกาลอื่นๆ เพราะรูปกาล Simple Past (worked) สามารถอ้างอิงถึงเวลาอดีต หรือเวลาที่เกิดเหตุการณ์ปรากฏก่อนหน้าเวลากล่าวถ้อย (E – S) ซึ่งเป็นความหมายสำคัญที่ทั้งสองรูปกาลมีร่วมกัน และที่ใช้รูปฐาน (work) แทนที่รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) เป็นจำนวนใกล้เคียงกับรูปกาล Simple Past (worked) เพราะรูปฐาน (work) สื่อความหมายของกริยาและอาศัยการตีความเวลาของเหตุการณ์จากหน่วยวิเศษณ์ในประโยคนั้นแทน

ต่างจากกลุ่มความสามารถจำกัด กลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) มากที่สุด เมื่อไม่ได้ใช้รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) อย่างไรก็ตาม กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ร้อยละ 48.75 แทนที่รูปกาล Present

Perfect Progressive (has/have been working) ที่ถูกต้องซึ่งมีจำนวนร้อยละ 28.75 กลุ่มความสามารถปานกลางจึงใช้รูปกาลแทนเป็นจำนวนมากกว่ารูปกาลที่ถูกต้อง แต่กลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาลแทนเป็นจำนวนน้อยกว่ารูปกาลที่ถูกต้อง กล่าวคือ ใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ร้อยละ 35 แทนที่รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ที่ถูกต้องซึ่งมีจำนวนร้อยละ 52.50 ต่อไปเป็นตัวอย่างการใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ในบริบทที่ต้องใช้รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working)

(4.21) He is busy because he (build) has built his new house on his grandparents' land for almost a year now.

ตัวอย่าง (4.21) แสดงให้เห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงพบว่าบางคนเติมช่องว่างนี้ด้วยรูปกริยา has built ซึ่งเป็นรูปกาล Present Perfect Simple เมื่อสื่อเหตุการณ์สร้างบ้านมาเกือบหนึ่งปีแล้วด้วยรูปกาล Present Perfect Simple (has built) ซึ่งสื่อเวลาปัจจุบันและการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect ที่แสดงว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นในอดีตและอาจจะสิ้นสุดในอดีตก็ได้ หรืออาจจะยังคงดำเนินต่อมาจนถึงปัจจุบันก็ได้ รูปกาลนี้ไม่มีการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive จึงไม่ได้บ่งชี้ว่าเหตุการณ์นี้ยังดำเนินอยู่ ณ เวลาอ้างอิง (Reference time) ในเนื้อเรื่องกล่าวว่าปัจจุบันพอลงานยุ่งแสดงว่าเหตุการณ์สร้างบ้านยังไม่เสร็จสิ้น เพราะฉะนั้นการใช้รูปกาล Present Perfect Progressive (has been building) ซึ่งมีการเพิ่มการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive ที่สื่อถึงการดำเนินอยู่ จึงเป็นรูปกาลที่ถูกต้อง เพราะสามารถถ่ายทอดความหมายของเหตุการณ์นี้ได้ชัดเจนกว่า เพราะฉะนั้นรูปกริยา has built ซึ่งเป็นรูปกาล Present Perfect Simple จึงเป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง

สาเหตุที่กลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) มากที่สุดแทนที่รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) มีสองสาเหตุ สาเหตุที่หนึ่งคือรูปภาษา รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) มีหน่วยสร้างที่ใกล้เคียงกับรูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) จึงทำให้กลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงมีแนวโน้มที่จะเลือกใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) มากกว่ารูปกาลอื่นๆ สาเหตุที่สองคือความหมาย รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) และรูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) มีความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E – R,S เหมือนกัน กล่าวคือ เวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) ปรากฏก่อนหน้าเวลากล่าวถ้อย (Speech time) และเวลาอ้างอิง (Reference time) อยู่ในช่วงเวลาเดียวกันกับเวลากล่าวถ้อย (Speech time) แต่ทั้งสองรูปกาลมีความแตกต่างกันคือ รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been

working) บ่งชี้การณัลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive ซึ่งสื่อความหมายการดำเนินอยู่ให้กับ เหตุการณ์ที่อ้างถึง แต่รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ไม่ได้บ่งชี้การณั ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive องค์ประกอบทางความหมายที่ใกล้เคียงกันระหว่างรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) และรูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) จึงน่าจะแทนที่กันได้ดีกว่ารูปกาลอื่นๆ และทำให้กลุ่มความปานกลาง และกลุ่มความสามารถสูงมีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) แทนที่รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) มากที่สุด

4.5 พัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างความหมายและรูปกาล Past Perfect Simple

4.5.1 การใช้รูปกาล Past Perfect Simple ที่ถูกต้อง

ในงานวิจัยนี้พบการใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ทั้งในแบบทดสอบ โคลซและในการเขียนเล่าเรื่องอดีต ในแบบทดสอบโคลซหนึ่งชุดมีช่องว่างที่กำหนดให้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) เป็นรูปกาลที่ต้องจำจำนวน 8 ข้อ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างแต่ละ ระดับความสามารถประกอบด้วยนิสิตจำนวน 40 คน ดังนั้นในแต่ละกลุ่มตัวอย่างจะมีคำตอบสำหรับ รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) จำนวน 320 คำตอบ ตาราง 4.7 แสดงจำนวนรูป กาลต่างๆ ที่พบในช่องว่างที่รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) เป็นคำตอบที่ต้อง จำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องเพียง 16 ข้อจากทั้งหมด 320 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 5 กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องจำนวน 78 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 24.38 และกลุ่ม ความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องจำนวน 179 ข้อ คิดเป็น ร้อยละ 55.94

เมื่อเปรียบเทียบจำนวนคำตอบที่ถูกต้องของแต่ละกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มความสามารถสูง ใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มความสามารถ ปานกลางและกลุ่มความสามารถจำกัดตามลำดับ เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูป กาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องน้อยมาก เพียงร้อยละ 5 ของคำตอบที่ต้องใช้ รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) แม้ว่ากลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่ม ความสามารถสูงสามารถใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องมากกว่ากลุ่ม ความสามารถจำกัด แต่พวกเขาก็ใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องน้อย กว่าร้อยละ 60

ตาราง 4.7 ผลแบบทดสอบโคลซเมื่อรูปกาล Past Perfect Simple เป็นรูปกาลที่ถูกต้อง

รูปภาษา	จำกัด	ปานกลาง	สูง
รูปฐาน (He work)	70 (21.87%)	12 (3.75%)	2 (0.62%)
Simple Present (He works)	10 (3.12%)	11 (3.43%)	2 (0.62%)
Present Progressive (He is working)	2 (0.62%)	0 (0%)	0 (0%)
Present Perfect Simple (He has worked)	15 (4.69%)	49 (15.31%)	24 (7.50%)
Present Perfect Progressive (He has been working)	0 (0%)	2 (0.62%)	5 (1.56%)
Simple Past (He worked)	156 (48.75%)	141 (44.06%)	89 (27.81%)
Past Progressive (He was working)	2 (0.62%)	2 (0.62%)	6 (1.87%)
Past Perfect Simple (He had worked)	16 (5%)	78 (24.38%)	179 (55.94%)
Past Perfect Progressive (He had been working)	1 (0.31%)	1 (0.31%)	7 (2.19%)
รูปกาล/รูปกริยาอื่นๆ	28 (8.75%)	13 (4.06%)	2 (0.62%)
รูปกริยาที่ระบุชนิดไม่ได้	20 (6.25%)	11 (3.43%)	4 (1.25%)
ผลรวม	320 (100%)	320 (100%)	320 (100%)

ตัวอย่างจากแบบทดสอบโคลซที่แสดงการใช้รูปกาล Past Perfect Simple ที่ถูกต้องมีดังนี้

(4.22) She realized that she (forget) had forgotten about the audition.

ตัวอย่าง (4.22) มาจากเรื่องที่สามในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อลูซี่ อนุพากย์ที่หนึ่ง she realized มีกริยา realized (นึกขึ้นมาได้) ที่อยู่ในรูปกาล Simple Past สื่อว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในอดีต อนุพากย์ที่สองอ้างถึงเหตุการณ์ลืมเรื่องงานคัดเลือกตัวนักแสดง โดยทั่วไป เหตุการณ์ลืมสิ่งใดสิ่งหนึ่งย่อมเกิดขึ้นก่อน แล้วต่อมาเหตุการณ์นี้ก็ออกหรือนึกขึ้นมาได้จึงค่อยเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นในตัวอย่าง (4.22) เหตุการณ์ลูซี่ลืมเรื่องงานคัดเลือกตัวนักแสดง จึงอ้างถึงช่วงเวลาอดีตก่อนเวลาที่ลูซี่นึกขึ้นมาได้ ข้อนี้กำหนดให้เปลี่ยนรูปกริยา forget ให้ถูกต้องตามความหมายของเหตุการณ์ เมื่อกลุ่มตัวอย่างเติมกริยา had forgotten ซึ่งเป็นรูปกาล Past Perfect Simple ของกริยา forget ลงในช่องว่างนี้ พวกเขาจึงตอบแบบทดสอบข้อนี้ได้ถูกต้อง เพราะรูปกาล Past Perfect Simple (had forgotten) สื่อเวลาอดีตและสื่อการณลักษณะไวยากรณ์แบบ perfect ซึ่งอ้างถึงเหตุการณ์หนึ่งในอดีตก่อนหน้าอีกเหตุการณ์หนึ่งในอดีต ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับ เหตุการณ์ลูซี่ลืมเรื่องงานคัดเลือกตัวนักแสดง ซึ่งเกิดขึ้น ณ ช่วงเวลาหนึ่งในอดีต ก่อนหน้าที่เขาจะนึกขึ้นมาได้ ซึ่งก็เกิดขึ้น ณ ช่วงเวลาอดีตลำดับถัดมา

(4.23) She did not want it anymore as she (buy) had bought a new watch.

ตัวอย่าง (4.23) ก็เป็นอีกตัวอย่างที่แสดงการใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had bought) ที่ถูกต้อง ตัวอย่างนี้มาจากเรื่องที่หกในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อโรเจอร์ เขาเจนาฬิกาเรือนหนึ่งในห้องนอนคุณย่า นาฬิกาเรือนนี้คุณย่าทำหายเมื่อนานมาแล้ว ในประโยคตัวอย่าง (4.23) อ้างถึงเหตุการณ์ที่โรเจอร์เจนาฬิกาของคุณย่าและเอาไปให้ท่าน แต่ท่านไม่

ต้องการแล้วเพราะท่านซื้อเรือใหม่แล้ว ประโยคนี้มีสองอนุพากย์ ในอนุพากย์ที่หนึ่ง she did not want it anymore (คุณอย่าไม่ต้องการนาฬิกาเรือนั้นแล้ว) มีกริยาวิลี did not want ซึ่งอยู่ในรูปกาล Simple Past อ้างถึงเวลาอดีต และมีสันธาน as (เนื่องจาก/เพราะว่า) เชื่อมสองอนุพากย์ไว้ด้วยกัน อนุพากย์ที่สองอ้างถึงเหตุการณ์ซื้อนาฬิกาเรือนใหม่ และเป็นเหตุผลที่อธิบายว่าทำไมคุณอย่าจึงไม่ต้องการนาฬิกาเรือนเก่าแล้ว ข้อนี้กำหนดให้เปลี่ยนรูปกริยา buy ให้ถูกต้องตามความหมายของเหตุการณ์ เมื่อกลุ่มตัวอย่างเติมกริยา had bought ซึ่งเป็นรูปกาล Past Perfect Simple ของกริยา buy ลงในช่องว่างนี้ พวกเขาจึงตอบแบบทดสอบข้อนี้ได้ถูกต้อง เพราะรูปกาล Past Perfect Simple (had bought) สื่อเวลาอดีตและสื่อการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect ซึ่งอ้างถึงเหตุการณ์หนึ่งในอดีตก่อนหน้าอีกเหตุการณ์หนึ่งในอดีต ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์คุณอย่าซื้อนาฬิกาเรือนใหม่ ซึ่งเกิดขึ้น ณ ช่วงเวลาอดีตหนึ่ง ก่อนหน้าที่คุณอย่าจะไม่ต้องการนาฬิกาเรือนเก่า ซึ่งก็เกิดขึ้น ณ ช่วงเวลาอดีตลำดับถัดมา

นอกจากแบบทดสอบโคลซแล้ว การเขียนเล่าเรื่องอดีตก็พบการใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) จำนวนหนึ่ง ตาราง 4.8 แสดงจำนวนรูปกาลต่างๆ ที่พบในบริบทที่รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) เป็นคำตอบที่ถูกต้องจำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง ในการเขียนเล่าเรื่องอดีตของกลุ่มความสามารถจำกัด เจ้าของภาษาอังกฤษที่ทำหน้าที่ตรวจภาษาระบุว่ามิอนุพากย์ที่ต้องใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) จำนวน 81 อนุพากย์ ในจำนวนนี้ กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องตามบริบทจำนวน 16 อนุพากย์ คิดเป็นร้อยละ 19.75 สำหรับการเขียนเล่าเรื่องอดีตของกลุ่มความสามารถปานกลาง มีอนุพากย์ที่ต้องใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) จำนวน 130 อนุพากย์ ในจำนวนนี้ กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องตามบริบทจำนวน 27 อนุพากย์ คิดเป็นร้อยละ 20.76 ส่วนการเขียนเล่าเรื่องอดีตของกลุ่มความสามารถสูง มีอนุพากย์ที่ต้องใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) จำนวน 221 อนุพากย์ ในจำนวนนี้ กลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องตามบริบทจำนวน 72 อนุพากย์ คิดเป็นร้อยละ 32.57 เมื่อเปรียบเทียบจำนวนคำตอบที่ถูกต้องของแต่ละกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องตามบริบทมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถจำกัดตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าเมื่อความสามารถทางภาษาสูงขึ้น ผู้เรียนก็มีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องมากขึ้น แนวโน้มการใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ถูกต้องมากขึ้นตามระดับความสามารถทางภาษาในการเขียนเล่าเรื่องอดีตนี้สอดคล้องกับแนวโน้มที่พบในแบบทดสอบโคลซ

ตาราง 4.8 ผลเรื่องเล่าเมื่อรูปกาล Past Perfect Simple เป็นรูปกาลที่ถูกต้อง

รูปภาษา	จำกัด	ปานกลาง	สูง
รูปฐาน (He work)	12 (14.81%)	17 (13.07%)	5 (2.26%)
Simple Present (He works)	14 (17.28%)	12 (9.23%)	13 (5.88%)
Present Progressive (He is working)	1 (1.23%)	0 (0%)	0 (0%)
Present Perfect Simple (He has worked)	3 (3.70%)	1 (0.76%)	4 (1.80%)
Present Perfect Progressive (He has been working)	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)
Simple Past (He worked)	29 (35.80%)	65 (50%)	123 (55.65%)
Past Progressive (He was working)	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)
Past Perfect Simple (He had worked)	16 (19.75%)	27 (20.76%)	72 (32.57%)
Past Perfect Progressive (He had been working)	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)
รูปกาล/รูปกริยาอื่นๆ	3 (3.70%)	4 (3.07%)	3 (1.35%)
รูปกริยาที่ระบุชนิดไม่ได้	3 (3.70%)	4 (3.07%)	1 (0.45%)
ผลรวม	81 (100%)	130 (100%)	221 (100%)

ตัวอย่างจากการเขียนเล่าเรื่องอดีตที่แสดงการใช้รูปกาล Past Perfect Simple ที่ถูกต้องมีดังนี้

(4.24) He remembered that he *had forgotten* his mobile phone on taxi.

ตัวอย่าง (4.24) มาจากการเขียนเล่าเรื่องอดีตของนิสิตคนหนึ่งในกลุ่มตัวอย่างความสามารถจำกัด เขาเขียนเล่าเหตุการณ์ที่ผู้ชายลืมโทรศัพท์มือถือไว้ในรถแท็กซี่ตอนที่นั่งไปทำธุระที่สำนักงานเขตบางนา ประโยคตัวอย่าง (4.24) มีสองอนุพากย์ อนุพากย์ที่หนึ่ง he remembered มีกริยา remembered (จำได้) ที่อยู่ในรูปกาล Simple Past สื่อว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในอดีต อนุพากย์ที่สองอ้างถึงเหตุการณ์ลืมโทรศัพท์มือถือไว้ในรถแท็กซี่ โดยทั่วไปเหตุการณ์สิ่งใดสิ่งหนึ่งย่อมเกิดขึ้นก่อน แล้วต่อมาเหตุการณ์นี้ก็ออกหรือจำได้จึงค่อยเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นในตัวอย่าง (4.24) เหตุการณ์ผู้ชายลืมโทรศัพท์มือถือไว้ในรถแท็กซี่ จึงอ้างถึงช่วงเวลาอดีตก่อนช่วงเวลาที่เขาจะจำได้ นิสิตคนนี้แต่งประโยคโดยใช้กริยา had forgotten ซึ่งเป็นรูปกาล Past Perfect Simple และสื่อความหมายได้ถูกต้อง เพราะรูปกาล Past Perfect Simple (had forgotten) สื่อเวลาอดีตและสื่อการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect ซึ่งอ้างถึงเหตุการณ์หนึ่งในอดีตก่อนหน้าอีกเหตุการณ์หนึ่งในอดีต ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์ลืมโทรศัพท์มือถือไว้ในรถแท็กซี่ ซึ่งเกิดขึ้น ณ ช่วงเวลาอดีตหนึ่ง ก่อนหน้าที่เขาจะจำได้ ซึ่งก็เกิดขึ้น ณ ช่วงเวลาอดีตลำดับถัดมา

(4.25) When they woke up, they found the bus *had returned* to the ancient town again.

ตัวอย่าง (4.25) ก็เป็นอีกตัวอย่างที่แสดงการใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had returned) ที่ถูกต้อง ตัวอย่าง (4.25) มาจากการเขียนเล่าเรื่องอดีตของนิสิตคนหนึ่งในกลุ่มตัวอย่างความสามารถปานกลาง เขาเขียนเล่าเหตุการณ์ที่กวางไปเที่ยวเมืองโบราณกับเพื่อนๆ ตอนที่

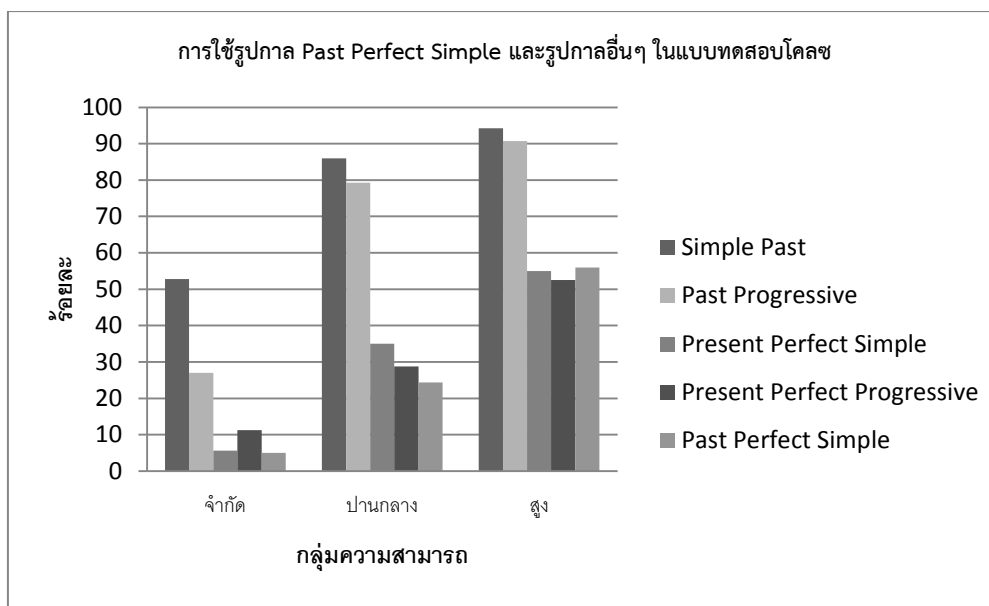
นักเรียนแลกเปลี่ยนที่ประเทศเกาหลี ประโยคตัวอย่างนี้อ้างถึงเหตุการณ์ตอนที่พวกเขา นั่งหลับในรถบัสตอนขากลับกรุงโซล พวกเขาจึงไม่ได้ลงจากรถที่กรุงโซลและยังนั่งหลับต่อไปจนรถบัสวนกลับไปเมืองโบราณ ในอนุพากย์สุดท้ายของประโยคนี้ นิสิตคนนี้เขียนว่า the bus had returned to the ancient town again เขาใช้กริยา had returned ซึ่งเป็นรูปกาล Past Perfect Simple เพื่ออ้างถึงเหตุการณ์รถบัสกลับไปเมืองโบราณอีกครั้ง เขาใช้รูปกาลนี้ได้ถูกต้อง เพราะรูปกาล Past Perfect Simple (had returned) สื่อเวลาอดีตและสื่อการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect ซึ่งอ้างถึงเหตุการณ์หนึ่งในอดีตก่อนหน้าอีกเหตุการณ์หนึ่งในอดีต ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์รถบัสกลับไปเมืองโบราณอีกครั้ง ซึ่งเกิดขึ้น ณ ช่วงเวลาอดีตหนึ่ง ก่อนหน้าที่นักเรียนแลกเปลี่ยนและเพื่อนๆ จะตื่นขึ้นมาและรู้ความจริง ซึ่งก็เกิดขึ้น ณ ช่วงเวลาอดีตลำดับถัดมา

รูป 4.5 เปรียบเทียบการใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ในแบบทดสอบโคลซและในการเขียนเล่าเรื่องอดีต ในแบบทดสอบโคลซ กลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 50 ซึ่งมากกว่ากลุ่มความสามารถปานกลางที่ใช้ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 20 และกลุ่มความสามารถปานกลางก็ใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องมากกว่ากลุ่มความสามารถจำกัดที่ใช้ได้ถูกต้องเพียงร้อยละ 5 และในการเขียนเล่าเรื่องอดีต พบว่ากลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 30 ซึ่งมากกว่ากลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถจำกัดที่ใช้ได้ถูกต้องประมาณร้อยละ 20 แนวโน้มดังกล่าวแสดงว่าระดับความสามารถทางภาษามีผลต่อการใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ที่ถูกต้อง เมื่อระดับความสามารถทางภาษาดีขึ้น ผู้เรียนก็มีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องมากขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่าทุกกลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาลนี้ในแบบทดสอบโคลซได้ถูกต้องมากกว่าในการเขียนเล่าเรื่องอดีต

รูป 4.5 การใช้รูปกาล Past Perfect Simple ในแบบทดสอบโคลซและเรื่องเล่า

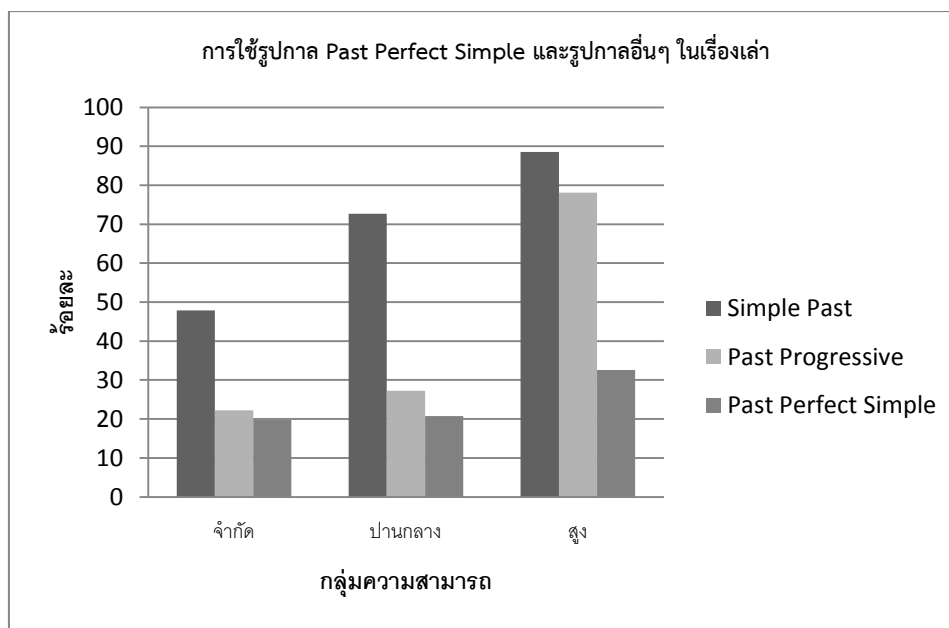
รูป 4.6 แสดงจำนวนร้อยละของคำตอบที่ถูกต้องของรูปกาล Past Perfect Simple (had worked) และรูปกาลอื่นๆ ในแบบทดสอบโคลซ เมื่อเปรียบเทียบรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ในทั้งสามกลุ่มตัวอย่าง พบว่าแต่ละกลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาลทั้งสองรูปได้ถูกต้องเป็นจำนวนใกล้เคียงกัน กล่าวคือ กลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาลทั้งสองรูปได้ถูกต้องอย่างละประมาณร้อยละ 55 กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องประมาณร้อยละ 25 ซึ่งมีจำนวนน้อยกว่าการใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) อย่างถูกต้องประมาณร้อยละ 10 และกลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาลทั้งสองรูปได้ถูกต้องอย่างละประมาณร้อยละ 5 เมื่อเปรียบเทียบร้อยละของคำตอบที่ถูกต้องของรูปกาล Past Perfect Simple (had worked) กับรูปกาล Simple Past (worked) ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่ม พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มสามารถใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ดีกว่ารูปกาล Past Perfect Simple (worked) อย่างไรก็ตาม แนวโน้มการใช้รูปกาล Past Perfect Simple (worked) ที่ถูกต้องในสามกลุ่มตัวอย่างก็แสดงให้เห็นว่าเมื่อความสามารถทางภาษาสูงขึ้น ผู้เรียนก็มีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Past Perfect Simple (worked) ได้ถูกต้องมากขึ้น เช่นเดียวกับที่พบในแนวโน้มการใช้รูปกาลอื่นๆ ในแบบทดสอบโคลซ

รูป 4.6 การใช้รูปกาล Past Perfect Simple และรูปกาลอื่นๆ ในแบบทดสอบโคลซ

นอกจากจะพบรูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ในแบบทดสอบโคลซแล้ว ยังพบรูปกาลนี้ในการเขียนเล่าเรื่องอดีตเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัยนี้ กำหนดให้เขียนถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีต จึงพบรูปกาล Simple Past (worked) รูปกาล Past Progressive (was/were working) และรูปกาล Past Perfect (had worked) ในการเขียนเล่าเรื่องอดีต แต่ไม่พบรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) และไม่พบรูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ในการเขียนเล่าเรื่องอดีต ซึ่งแตกต่างจากแบบทดสอบโคลซที่พบรูปกาลทั้งห้ารูป

รูป 4.7 แสดงการใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) และรูปกาลอื่นๆ ในเรื่องเล่า พบว่ากลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 75 แต่ใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 30 ซึ่งแตกต่างกันประมาณร้อยละ 45 กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้มากกว่าร้อยละ 70 แต่ใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) และรูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องใกล้เคียงกันคือมากกว่าร้อยละ 20 กลุ่มความสามารถจำกัดก็ใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้มากกว่าร้อยละ 40 ซึ่งดีกว่าอีกสองรูปกาลที่ใช้ได้ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 25 ระดับความถูกต้องดังกล่าวแสดงว่าทุกกลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องน้อยกว่ารูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) ในเรื่องเล่า

รูป 4.7 การใช้รูปกาล Past Perfect Simple และรูปกาลอื่นๆ ในเรื่องเล่า

รูป 4.6 เปรียบเทียบการใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) กับรูปกาลอื่นๆ ในแบบทดสอบโคลซ และรูป 4.7 เปรียบเทียบการใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) กับรูปกาลอื่นๆ ในเรื่องเล่า รูปทั้งสองแสดงให้เห็นว่าทุกกลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องมากเป็นสองอันดับแรก และใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องน้อยที่สุด แสดงว่ารูปกาลนี้ยากกว่ารูปกาลอื่นๆ สาเหตุประการหนึ่งคือรูปภาษา รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) มีองค์ประกอบหลักสองส่วนคือ องค์ประกอบที่หนึ่ง กริยา had ซึ่งเป็นกริยาช่วย (auxiliary verb) และองค์ประกอบที่สอง กริยาหลักที่อยู่ในรูปกริยา past participle (เช่น been, eaten, worked เป็นต้น) รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) จึงมีหน่วยสร้างที่ซับซ้อนกว่ารูปกาล Simple Past (worked) สาเหตุอีกประการหนึ่งคือความหมาย รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) มีความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E - R - S กล่าวคือ เวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) ปรากฏในช่วงเวลาหนึ่งก่อนหน้าเวลาอ้างอิง (Reference time) และทั้งสองช่วงเวลาปรากฏก่อนหน้าเวลากล่าวัด (Speech time) แต่รูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) มีความสัมพันธ์ทางเวลาแบบเดียวกันคือ E,R - S กล่าวคือ เวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) และเวลาอ้างอิง (Reference time) ปรากฏในช่วงเวลาเดียวกัน และปรากฏก่อนหน้าเวลากล่าวัด (Speech time) เนื่องจากรูปกาล Past Perfect Simple (had worked) มีความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนกว่ารูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past

Progressive (was/were working) จึงทำให้ใช้ได้ยากกว่า เพราะฉะนั้นทุกกลุ่มตัวอย่างจึงใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องน้อยกว่ารูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working)

4.5.2 รูปกาลอื่นๆ ที่ใช้แทนรูปกาล Past Perfect Simple

ในแบบทดสอบโคลซและในการเขียนเล่าเรื่องอดีต ทุกกลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด เมื่อไม่ได้ใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ในบริบทที่ต้องใช้รูปกาลนี้ อย่างไรก็ตาม การใช้รูปกาล Simple Past (worked) ในฐานะรูปกาลแทนของแต่ละกลุ่มตัวอย่างมีปริมาณไม่เท่ากัน ดังนี้ ในแบบทดสอบโคลซ กลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 50 ปริมาณการใช้รูปกาล Simple Past (worked) ในฐานะรูปกาลแทนจึงมีจำนวนไม่มาก คือน้อยกว่าร้อยละ 30 แต่ในกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถจำกัดพบการใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) อย่างถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 25 จึงพบการใช้รูปกาล Simple Past (worked) ในฐานะรูปแทนเป็นจำนวนมากกว่ารูปกาลที่ถูกต้อง คือมากกว่าร้อยละ 40 แต่ในการเขียนเล่าเรื่องอดีต พบว่าทุกกลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 35 และใช้รูปกาล Simple Past (worked) ในฐานะรูปแทนเป็นจำนวนมากกว่ารูปกาลที่ถูกต้อง ตัวอย่าง (4.26) และ (4.27) ข้างล่างจะแสดงการใช้รูปกาล Simple Past (worked) แทนรูปกาล Past Perfect Simple (had worked)

(4.26) She realized that she (forget) forgot about the audition.

ตัวอย่าง (4.26) มาจากเรื่องที่สามในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อลูซี่ ดังที่อธิบายไว้ในประโยคตัวอย่าง (4.22) ว่าเหตุการณ์ลูซี่ลืมเรื่องงานคัดเลือกตัวนักแสดงอ้างถึงช่วงเวลาอดีตก่อนช่วงเวลาทีลูซี่นึกขึ้นมาได้ กริยา had forgotten ซึ่งเป็นรูปกาล Past Perfect Simple จึงเป็นรูปกาลที่ถูกต้องและแสดงความแตกต่างระหว่างสองช่วงเวลาอดีตได้ชัดเจน เพราะรูปกาล Past Perfect Simple (had forgotten) สื่อเวลาอดีตและสื่อการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect ซึ่งอ้างถึงเหตุการณ์หนึ่งในอดีตก่อนหน้าอีกเหตุการณ์หนึ่งในอดีต ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์ลูซี่ลืมเรื่องงานคัดเลือกตัวนักแสดง ซึ่งเกิดขึ้น ณ ช่วงเวลาอดีตหนึ่ง ก่อนหน้าที่เขาจะนึกขึ้นมาได้ ซึ่งก็เกิดขึ้น ณ ช่วงเวลาอดีตลำดับถัดมา แต่บางครั้งกลุ่มตัวอย่างบางคนเติมช่องว่างนี้ด้วยกริยา forgot ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past แทนกริยา had forgotten ซึ่งเป็นรูปกาล Past Perfect Simple

(4.27) When I arrived at Bangna, I realized that I *forgot* to make a copy of my ID card.

ตัวอย่าง (4.27) ก็เป็นอีกตัวอย่างที่แสดงการใช้รูปกาล Simple Past (forgot) แทนรูปกาล Past Perfect Simple (had forgotten) ตัวอย่างนี้เป็นการเขียนเล่าเรื่องอดีตของกลุ่มความสามารถสูงคนหนึ่ง เขาเล่าเรื่องที่คุณชายลืมโทรศัพท์มือถือไว้ในรถแท็กซี่ ในประโยคตัวอย่าง (4.27) เขาใช้สรรพนามเอกพจน์บุรุษที่หนึ่งตามเจ้าของเรื่องและเล่าว่าเมื่อผู้ชายคนนั้นไปถึงสำนักงานเขตบางนา เขาก็นึกขึ้นมาได้ว่าเขาลืมถ่ายสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนของเขา เหตุการณ์ลืมถ่ายเอกสารอ้างอิงถึงช่วงเวลาอดีตก่อนช่วงเวลาที่คุณชายคนนั้นนึกขึ้นมาได้ กริยา had forgotten ซึ่งเป็นรูปกาล Past Perfect Simple จึงเป็นรูปกาลที่ถูกต้องและแสดงความแตกต่างระหว่างสองช่วงเวลาอดีตได้ชัดเจน เพราะรูปกาล Past Perfect Simple (had forgotten) สื่อเวลาอดีตและสื่อการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect ซึ่งอ้างอิงเหตุการณ์หนึ่งในอดีตก่อนหน้าอีกเหตุการณ์หนึ่งในอดีต ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์ลืมถ่ายเอกสาร ซึ่งเกิดขึ้น ณ ช่วงเวลาหนึ่งในอดีต ก่อนหน้าที่เขาจะนึกขึ้นมาได้ ซึ่งก็เกิดขึ้น ณ ช่วงเวลาอดีตลำดับถัดมา แต่ในตัวอย่าง (4.27) นิสิตในกลุ่มความสามารถสูงคนนี้ถ่ายทอดเหตุการณ์นี้โดยใช้กริยา forgot ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past แทนกริยา had forgotten ซึ่งเป็นรูปกาล Past Perfect Simple

สาเหตุที่พบการใช้รูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุดแทนที่รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ในทุกกลุ่มตัวอย่างและในการเก็บข้อมูลทั้งสองแบบมีสองสาเหตุ สาเหตุประการที่หนึ่งคือรูปภาษา รูปกาล Simple Past (worked) มีหน่วยสร้างที่ซับซ้อนน้อยกว่ารูปกาล Past Perfect Simple (had worked) จึงทำให้ใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ง่ายหรือสะดวกกว่ารูปกาล Past Perfect Simple (had worked) สาเหตุอีกประการหนึ่งคือความหมาย รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) มีความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E – R – S กล่าวคือ เวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) ปรากฏก่อนหน้าเวลาอ้างอิง (Reference time) และทั้งสองช่วงเวลาปรากฏก่อนหน้าเวลากล่าวถ้อย (Speech time) แต่รูปกาล Simple Past (worked) มีความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E, R – S กล่าวคือ เวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) และเวลาอ้างอิง (Reference time) ปรากฏในเวลาเดียวกัน และปรากฏก่อนหน้าเวลากล่าวถ้อย (Speech time) รูปกาล Simple Past (worked) จึงมีความสัมพันธ์ทางเวลาที่ซับซ้อนน้อยกว่ารูปกาล Past Perfect Simple (had worked) และทั้งสองรูปกาลสามารถบ่งชี้กาลอดีตหรือความสัมพันธ์ระหว่างเวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) ซึ่งปรากฏก่อนหน้าเวลากล่าวถ้อย (Speech time) ได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นทุกกลุ่มตัวอย่างจึงมีแนวโน้มใช้รูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด แทนรูปกาล Past Perfect Simple (had worked)

4.6 พัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างความหมายและรูปกาล Past Perfect Progressive

4.6.1 การใช้รูปกาล Past Perfect Progressive ที่ถูกต้อง

ในงานวิจัยนี้ พบการใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ในแบบทดสอบโคลซเท่านั้นแต่ไม่พบรูปกาลนี้ในการเขียนเล่าเรื่องอดีต ในแบบทดสอบโคลซหนึ่งชุดมีช่องว่างที่กำหนดให้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) เป็นรูปกาลที่ต้องใช้แค่ 2 ข้อ ด้วยเหตุผลที่รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) มีความถี่ในการใช้ไม่มาก เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างแต่ละระดับความสามารถประกอบด้วยนิสิตจำนวน 40 คน ดังนั้นในแต่ละกลุ่มตัวอย่างจะมีคำตอบสำหรับรูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) จำนวน 80 คำตอบ ตาราง 4.9 แสดงจำนวนรูปกาลต่างๆ ที่พบในช่องว่างที่รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) เป็นคำตอบที่ต้องจำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มความสามารถจำกัดไม่ได้ใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) เลย กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ได้ถูกต้องแค่ 3 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 3.75 และกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ได้ถูกต้องจำนวน 17 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 21.25 เมื่อเปรียบเทียบจำนวนคำตอบที่ถูกต้องของแต่ละกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ได้ถูกต้องมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถจำกัดตามลำดับ

ตาราง 4.9 ผลแบบทดสอบโคลซเมื่อรูปกาล Past Perfect Progressive เป็นรูปกาลที่ต้อง

รูปภาษา	จำกัด	ปานกลาง	สูง
รูปฐาน (He work)	4 (5%)	1 (1.25%)	0 (0%)
Simple Present (He works)	4 (5%)	0 (0%)	0 (0%)
Present Progressive (He is working)	1 (1.25%)	0 (0%)	0 (0%)
Present Perfect Simple (He has worked)	6 (7.50%)	10 (12.50%)	1 (1.25%)
Present Perfect Progressive (He has been working)	1 (1.25%)	1 (1.25%)	3 (3.75%)
Simple Past (He worked)	30 (37.50%)	16 (20%)	18 (22.50%)
Past Progressive (He was working)	1 (1.25%)	4 (5%)	5 (6.25%)
Past Perfect Simple (He had worked)	4 (5%)	20 (25%)	29 (36.25%)
Past Perfect Progressive (He had been working)	0 (0%)	3 (3.75%)	17 (21.25%)
รูปกาล/รูปกริยาอื่นๆ	26 (32.50%)	12 (15%)	3 (3.75%)
รูปกริยาที่ระบุชนิดไม่ได้	3 (3.75%)	13 (16.25%)	4 (5%)
ผลรวม	80 (100%)	80 (100%)	80 (100%)

เมื่อเปรียบเทียบร้อยละของคำตอบที่ถูกต้องของรูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) กับรูปกาลอดีตอื่นๆ ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่ม พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มสามารถใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ได้อย่างถูกต้องน้อยที่สุด อย่างไรก็ตาม แนวโน้มการใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ที่ถูกต้องในสามกลุ่มตัวอย่างก็แสดงให้เห็นว่าเมื่อความสามารถทางภาษาสูงขึ้น ผู้เรียนก็มีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ได้ถูกต้องมากขึ้น เช่นเดียวกับที่พบในแนวโน้มการใช้รูปกาลอื่นๆ

ตัวอย่างจากแบบทดสอบโคลซที่แสดงการใช้รูปกาล Past Perfect Progressive ที่ถูกต้องมีดังนี้

(4.28) Later, he decided to see the doctor as he (stay) had been staying in bed for a few days.

ตัวอย่าง (4.28) มาจากเรื่องที่เจ็ดในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อเกรก อนุพากย์ที่หนึ่ง he decided to see the doctor มีกริยา decided (ตัดสินใจ) ซึ่งอยู่ในรูปกาล Simple Past สื่อว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในอดีต และมีสันธาน as (เนื่องจาก/เพราะว่า) เชื่อมเหตุการณ์ในอนุพากย์ที่หนึ่งและอนุพากย์ที่สองไว้ด้วยกัน ในอนุพากย์ที่สองมีหน่วยวิเศษณ์ for a few days (เป็นเวลาสองสามวัน) ซึ่งบ่งชี้ระยะเวลาให้กับเหตุการณ์เกรกนอนป่วยอยู่บนเตียง ประโยคนี้อ้างถึงเหตุการณ์เกรกนอนป่วยอยู่สองสามวันและอาการไม่ดีขึ้นจึงตัดสินใจไปหาหมอ ข้อนี้กำหนดให้เปลี่ยนรูปกริยา stay ให้ถูกต้องตามความหมายของเหตุการณ์ เมื่อกลุ่มตัวอย่างเดิมกริยา had been staying ซึ่งเป็นรูปกาล Past Perfect Progressive ของกริยา stay ลงในช่องว่างนี้ พวกเขาจึงตอบแบบทดสอบข้อนี้ได้ถูกต้อง เพราะรูปกาล Past Perfect Progressive (had been staying) สื่อเวลาอดีตและสื่อการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect ร่วมกับการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive เมื่อการณลักษณะทั้งสองประเภทปรากฏร่วมกัน จึงมีการแสดงความต่อเนื่องของเหตุการณ์จากช่วงเวลาหนึ่งในอดีตมาจนถึงอีกช่วงเวลาในอดีต ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์เกรกนอนป่วยอยู่สองสามวัน ซึ่งเกิดขึ้น ณ ช่วงเวลาหนึ่งในอดีตและดำเนินเรื่อยมาจนถึงอีกช่วงเวลาหนึ่งในอดีต และในเวลานั้นเกรกก็ตัดสินใจไปหาหมอ

(4.29) He (dive) had been diving in the river for days until he found the treasure.

ตัวอย่าง (4.29) ก็เป็นอีกตัวอย่างที่แสดงการใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been diving) ที่ถูกต้อง ตัวอย่างนี้มาจากเรื่องที่สิบในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อสตีฟ ประโยคนี้มีสองอนุพากย์ อนุพากย์ที่สอง he found the treasure (สตีฟพบสมบัติ) มีกริยา find อยู่ในรูปกาล Simple Past สื่อว่าเหตุการณ์พบสมบัติเกิดขึ้นและจบลงในอดีต ประโยคนี้มีสันธาน until (จนกระทั่ง) เชื่อมอนุพากย์ที่หนึ่งและอนุพากย์ที่สองไว้ด้วยกัน อนุพากย์ที่สอง until he

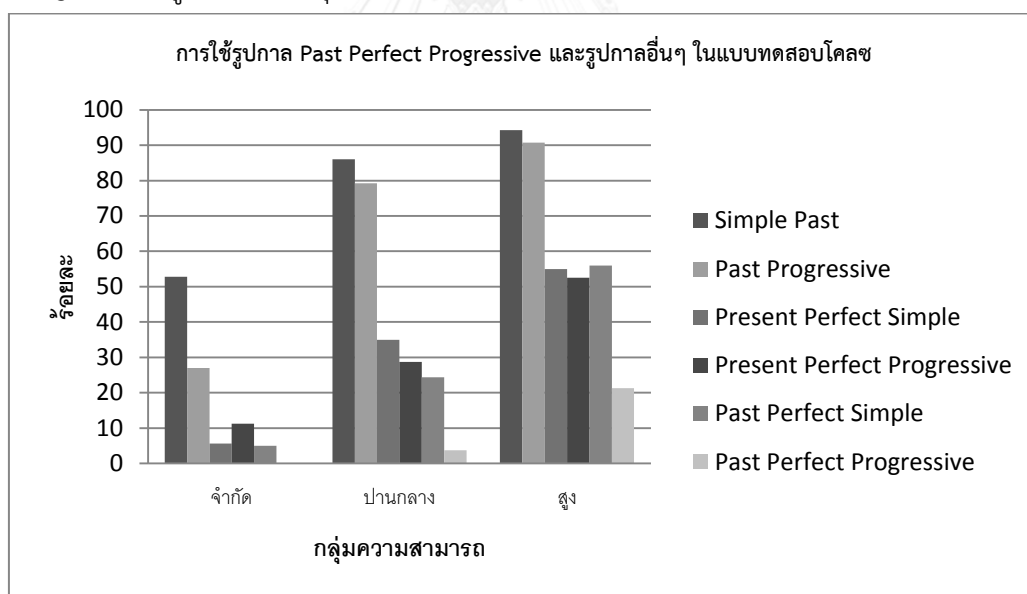

found the treasure อ้างถึงจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ในอนุภาคที่หนึ่ง ในอนุภาคที่หนึ่งมีหน่วยวิเศษณ์ for days (เป็นเวลาหลายวัน) บ่งชี้ระยะเวลาของเหตุการณ์ดำน้ำในแม่น้ำที่อยู่ในอนุภาคที่หนึ่ง ข้อนี้กำหนดให้เปลี่ยนรูปกริยา dive ให้ถูกต้องตามความหมายของเหตุการณ์ เมื่อกลุ่มตัวอย่างเดิมกริยา had been diving ซึ่งเป็นรูปกาล Past Perfect Progressive ของกริยา dive ลงในช่องว่างนี้ พวกเขาจึงตอบแบบทดสอบข้อนี้ได้ถูกต้อง เพราะรูปกาล Past Perfect Progressive (had been diving) สื่อเวลาอดีตและสื่อการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect ร่วมกับการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive เมื่อการณลักษณะทั้งสองประเภทปรากฏร่วมกัน จึงมีการแสดงความต่อเนื่องของเหตุการณ์จากช่วงเวลาหนึ่งในอดีตมาจนถึงอีกช่วงเวลาในอดีต ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์สติฟดำน้ำในแม่น้ำอยู่หลายวันจนกระทั่งเขาพบสมบัติ กล่าวคือ เหตุการณ์สติฟดำน้ำเริ่มต้น ณ ช่วงเวลาหนึ่งในอดีต และดำเนินอยู่เป็นระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งบ่งชี้ด้วยหน่วยวิเศษณ์ for days (เป็นเวลาหลายวัน) และเหตุการณ์ดำน้ำก็จบลงไปอีกช่วงเวลาอดีต ซึ่งในที่นี้บ่งชี้ด้วยอนุภาคที่สอง until he found the treasure

โดยสรุปพบว่าในแบบทดสอบโคลซ กลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 20 ซึ่งมากกว่ากลุ่มความสามารถปานกลางที่ใช้ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 3 และกลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ไม่ถูกต้องเลย แนวโน้มดังกล่าวแสดงว่าระดับความสามารถทางภาษามีผลต่อการใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ที่ถูกต้อง เมื่อระดับความสามารถทางภาษาดีขึ้น ผู้เรียนก็มีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ได้ถูกต้องมากขึ้น แนวโน้มการใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ได้ถูกต้องนี้แตกต่างจากแนวโน้มการใช้รูปกาลอื่นๆ กล่าวคือ แม้กระทั่งกลุ่มความสามารถสูงยังใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ได้ถูกต้องเพียง 21% ในขณะที่สามารถใช้รูปกาล Present Perfect Simple (had been working) รูปกาล Present Perfect Progressive (had been working) และรูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 50 ระดับความถูกต้องดังกล่าวแสดงว่ารูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ยากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับรูปกรูรูปกาลที่ศึกษาในงานวิจัยนี้

รูป 4.8 แสดงจำนวนการใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) และรูปกาลอื่นๆ ในแบบทดสอบโคลซ เมื่อพิจารณาแต่ละกลุ่มตัวอย่างพบว่ากลุ่มความสามารถจำกัดมีแนวโน้มการใช้รูปกาลต่างๆ ในแบบทดสอบโคลซต่างจากกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูง แนวโน้มการใช้รูปกาลของกลุ่มความสามารถจำกัดแบ่งออกได้เป็นสามกลุ่ม คือ 1. รูปกาล Simple Past (worked) ซึ่งใช้ได้ถูกต้องมากที่สุด คือมากกว่าร้อยละ 50 2. รูปกาล Past

Progressive (was/were working) ซึ่งใช้ได้ถูกต้องเป็นจำนวนมากอันดับสอง คือมากกว่าร้อยละ 25 และ 3. รูปกาลอื่นๆ ซึ่งใช้ได้น้อยกว่าร้อยละ 15 ในกลุ่มความสามารถปานกลางพบแนวโน้มการใช้รูปกาลแบ่งออกเป็นสามกลุ่มเช่นกัน คือ 1. รูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) ซึ่งใช้ได้ถูกต้องมากที่สุด คือมากกว่าร้อยละ 75 2. รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) และรูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ซึ่งใช้ได้ถูกต้องอยู่ในช่วงประมาณร้อยละ 20 – ร้อยละ 40 และ 3. รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ซึ่งใช้ได้ถูกต้องน้อยมาก สำหรับกลุ่มความสามารถสูง ก็พบแนวโน้มการใช้รูปกาลแบ่งออกเป็นสามกลุ่มเหมือนในกลุ่มความสามารถปานกลาง คือ 1. รูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) ซึ่งใช้ได้ดีมาก คือมากกว่าร้อยละ 90 2. รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) และรูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ซึ่งใช้ได้ถูกต้องอยู่ในช่วงประมาณร้อยละ 55 – ร้อยละ 50 และ 3. รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ซึ่งใช้ได้ถูกต้องน้อยที่สุด คือน้อยกว่าร้อยละ 20

รูป 4.8 การใช้รูปกาล Past Perfect Progressive และรูปกาลอื่นๆ ในแบบทดสอบโคลซ

สาเหตุที่รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) เป็นรูปกาลที่เข้าใจยากที่สุดมีสองสาเหตุ สาเหตุที่หนึ่งคือรูปภาษา รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) มีองค์ประกอบหลักสามส่วนคือ องค์ประกอบที่หนึ่ง กริยา had องค์ประกอบที่สอง กริยา been (ซึ่งเป็นรูปกริยา past participle ของกริยา be) และองค์ประกอบที่สาม กริยาหลักที่อยู่ใน

รูปกริยา present participle หรือมีหน่วยคำ -ing (เช่น eating, taking, walking เป็นต้น) รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) จึงมีหน่วยสร้างที่ซับซ้อนกว่ารูปกาลอื่นๆ สาเหตุที่สองคือความหมาย รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) อ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต ซึ่งปรากฏก่อนหน้าเวลาอ้างอิง ณ อีกช่วงเวลาในอดีตและปรากฏก่อนหน้าเวลากล่าวถ้อยหรือเวลาปัจจุบัน นอกจากนี้ ยังมีการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive ซึ่งบ่งชี้ความหมายการดำเนินอยู่อีกด้วย ความสัมพันธ์ระหว่างสามช่วงเวลาคือเวลาอดีตที่เกิดเหตุการณ์ เวลาอดีตที่อ้างอิง และเวลาปัจจุบัน รวมทั้งความหมายการดำเนินอยู่ซึ่งทั้งหมดบ่งชี้ด้วยรูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) จึงมีความซับซ้อนมากกว่ารูปกาลอื่นๆ รูปภาษาและความหมายที่ซับซ้อนของรูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) จึงเป็นรูปกาลที่ไวยากรณ์ที่สุดและทำให้ทุกกลุ่มใช้รูปกาลนี้ได้ถูกต้องน้อยที่สุด

4.6.2 รูปกาลอื่นๆ ที่ใช้แทนรูปกาล Past Perfect Progressive

ในงานวิจัยนี้พบรูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ในแบบทดสอบโคลซแต่ไม่พบในเรื่องเล่า ในแบบทดสอบโคลซ พบแนวโน้มหลักสองแนวโน้มคือ แนวโน้มที่หนึ่งกลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด เมื่อไม่ได้ใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ในบริบทที่ต้องใช้รูปกาลนี้ ยกตัวอย่างเช่น

(4.30) Later, he decided to see the doctor as he (stay) stayed in bed for a few days.

ตัวอย่าง (4.30) มาจากเรื่องที่เจ็ดในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อเกรก ประโยคนี้อ้างถึงเหตุการณ์เกรกนอนป่วยอยู่สองสามวันและอาการไม่ดีขึ้นจึงตัดสินใจไปหาหมอ ดังที่อธิบายไว้ในประโยคตัวอย่าง (4.28) รูปกริยา had been staying ซึ่งเป็นรูปกาล Past Perfect Progressive เป็นคำตอบที่ถูกต้อง เพราะรูปกาล Past Perfect Progressive (had been staying) สื่อเวลาอดีตและสื่อการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect ร่วมกับการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive เมื่อการณ์ลักษณะทั้งสองประเภทร่วมกัน จึงมีการแสดงความต่อเนื่องของเหตุการณ์จากช่วงเวลาหนึ่งในอดีตมาจนถึงอีกช่วงเวลาในอดีต ความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเหตุการณ์เกรกนอนป่วยอยู่สองสามวัน ซึ่งเกิดขึ้น ณ ช่วงเวลาหนึ่งในอดีตและดำเนินเรื่อยมาจนถึงอีกช่วงเวลาหนึ่งในอดีต และในเวลานั้นเกรกก็ตัดสินใจไปหาหมอ แต่ทว่ากลุ่มความสามารถจำกัดนิยมเติมกริยา stayed ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past ลงไปในช่องว่างนี้แทนที่กริยา had been staying ซึ่งเป็นรูปกาล Past Perfect Progressive

สาเหตุที่กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุดแทนที่รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) มีสองสาเหตุ สาเหตุที่หนึ่งคือรูปภาษา รูปกาล Simple Past (worked) มีหน่วยสร้างที่ซับซ้อนน้อยกว่ารูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) จึงทำให้ใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ง่ายหรือสะดวกกว่ารูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) สาเหตุที่สองคือความหมาย รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) มีองค์ประกอบทางความหมายซับซ้อนกว่ารูปกาล Simple Past (worked) กล่าวคือ รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) มีความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E – R – S ซึ่งเวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) ปรากฏก่อนเวลาอ้างอิง (Reference time) และเวลาทั้งสองเวลาอยู่ในเวลาอดีตหรืออยู่ก่อนเวลากล่าวถ้อย (Speech time) แต่รูปกาล Simple Past (worked) มีความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E,R – S ซึ่งซับซ้อนน้อยกว่า กล่าวคือ มีการอ้างอิงเวลาเพียงสองตำแหน่งคือ เวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) และเวลาอ้างอิง (Reference time) อยู่ในตำแหน่งเดียวกันคืออยู่ในเวลาอดีต และเวลาที่กล่าวถ้อย (Speech time) ก็อยู่ในตำแหน่งเวลาปัจจุบัน เนื่องจากทั้งสองรูปกาลบ่งชี้ว่าเวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) ปรากฏก่อนหน้าเวลากล่าวถ้อย (Speech time) เหมือนกัน เพราะฉะนั้นกลุ่มความสามารถจำกัดจึงมีแนวโน้มที่จะเลือกบ่งชี้ความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E – S ซึ่งเป็นความหมายสำคัญด้วยรูปกาล Simple Past (worked) แทนรูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) เพราะรูปกาล Simple Past (worked) มีความซับซ้อนทางความหมายและรูปภาษาน้อยกว่า

แนวโน้มที่สองที่พบในแบบทดสอบโคลซคือ กลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) มากที่สุด เมื่อไม่ได้ใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ในบริบทที่ต้องใช้รูปกาลนี้ ยกตัวอย่างเช่น

(4.31) Later, he decided to see the doctor as he (stay) had stayed in bed for a few days.

ตัวอย่าง (4.31) มาจากเรื่องที่เจ็ดในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อเกรก ประโยคนี้อ้างอิงเหตุการณ์เกรกนอนป่วยอยู่สองสามวันและอาการไม่ดีขึ้นจึงตัดสินใจไปหาหมอ ดังที่อธิบายไว้ในประโยคตัวอย่าง (4.28) รูปกริยา had been staying ซึ่งเป็นรูปกาล Past Perfect Progressive เป็นคำตอบที่ถูกต้อง แต่กลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงมักจะเติมกริยา had stayed ซึ่งเป็นรูปกาล Past Perfect Simple ลงไปในช่องว่างนี้แทนที่กริยา had been staying ซึ่งเป็นรูปกาล Past Perfect Progressive

สาเหตุที่กลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had stayed) มากที่สุดแทนที่รูปกาล Past Perfect Progressive (had been staying) มีสองสาเหตุ สาเหตุที่หนึ่งคือรูปภาษา รูปกาล Past Perfect Simple (had stayed) มีหน่วยสร้าง

ที่ใกล้เคียงกับรูปกาล Past Perfect Progressive (had been staying) จึงทำให้กลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงมีแนวโน้มที่จะเลือกใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had stayed) มากกว่ารูปกาลอื่นๆ สาเหตุที่สองคือความหมาย รูปกาล Past Perfect Simple (had stayed) และรูปกาล Past Perfect Progressive (had been staying) มีความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E – R – S เหมือนกัน กล่าวคือ เวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) ปรากฏก่อนหน้าเวลากล่าวถ้อย (Reference time) และช่วงเวลาทั้งสองปรากฏก่อนหน้าเวลากล่าวถ้อย (Speech time) แต่ทั้งสองรูปกาลมีความแตกต่างกันคือ รูปกาล Past Perfect Progressive (had been staying) บ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive ซึ่งสื่อความหมายการดำเนินอยู่ให้กับเหตุการณ์ที่อ้างถึง แต่รูปกาล Past Perfect Simple (had stayed) ไม่ได้บ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive องค์ประกอบทางความหมายที่ใกล้เคียงกันระหว่างรูปกาล Past Perfect Simple (had stayed) และรูปกาล Past Perfect Progressive (had been staying) จึงน่าจะแทนที่กันได้ดีกว่ารูปกาลอื่นๆ และทำให้กลุ่มความปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงมีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had stayed) มากที่สุดแทนที่รูปกาล Past Perfect Progressive (had been staying) แต่อย่างไรก็ตาม ในกลุ่มความสามารถจำกัดไม่ค่อยพบการใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had stayed) แทนที่รูปกาล Past Perfect Progressive (had been staying) เพราะกลุ่มความสามารถจำกัดยังใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had stayed) ได้น้อยมาก

4.7 สรุปพัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลและความหมายทางกาลและการณลักษณะ

พัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลและความหมายทางกาลและการณลักษณะแสดงให้เห็นว่ากลุ่มความสามารถสูงมีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาลต่างๆ ได้ถูกต้องมากกว่ากลุ่มความสามารถปานกลาง และกลุ่มความสามารถปานกลางก็มีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาลต่างๆ ได้ถูกต้องมากกว่ากลุ่มความสามารถจำกัด นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มมีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องมากกว่ารูปกาลอื่นๆ และมีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ได้ถูกต้องน้อยที่สุดในแบบทดสอบโคลซและในเรื่องเล่า

รูป 4.8 (ข้างต้น) แสดงการใช้รูปกาลทุกรูปกาลในแบบทดสอบโคลซ พบว่ากลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 50 ซึ่งถูกต้องมากกว่ารูปกาลอื่นๆ รองลงมาใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องร้อยละ 25 ใช้รูปกาลอื่นๆ ได้ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 15 และยังใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ไม่ได้เลย กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (worked) เป็นรูปกาลหลักแทนรูปกาลที่ถูกต้องทุกรูปกาล แนวโน้มดังกล่าวแสดงว่ากลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูป

กาล Simple Past (worked) เป็นหลักเมื่อถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีต เนื่องจากรูปกาล Simple Past (worked) มีรูปภาพและความหมายซับซ้อนน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับรูปกาลอื่นๆ กลุ่มความสามารถจำกัดจึงใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ง่ายที่สุดเมื่อถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีต

กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องมากกว่ารูปกาลอื่นๆ กล่าวคือมากกว่าร้อยละ 75 และใช้รูปกาลอื่นๆ ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 20 ส่วนรูปกาล Past Perfect Progressive (has/have been working) ใช้ได้ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 5 กลุ่มความสามารถปานกลางไม่ได้ใช้รูปกาล Simple Past (worked) เป็นรูปแทนหลักเสมอไป ซึ่งต่างจากกลุ่มความสามารถจำกัด เนื่องจากกลุ่มความสามารถปานกลางมีระดับความสามารถทางภาษาสูงกว่ากลุ่มความสามารถจำกัด จึงสามารถใช้รูปกาลอื่นๆ ที่มีรูปภาพและความหมายซับซ้อนกว่ารูปกาล Simple Past (worked) ได้ดีขึ้น

กลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 90 และใช้รูปกาลอื่นๆ ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 50 มีเพียงรูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) เท่านั้นที่กลุ่มความสามารถสูงใช้ได้ถูกต้องน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับรูปกาลอื่นๆ เมื่อกลุ่มความสามารถสูงยังไม่สามารถใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ได้ถูกต้องมากนัก พวกเขาใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) เป็นรูปแทน Past Perfect Progressive (had been working) มากที่สุด แนวโน้มดังกล่าวแสดงว่ากลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาลต่างๆ ได้ถูกต้องค่อนข้างมาก ยกเว้นรูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ที่ยังถูกต้องได้ไม่มากนัก เพราะรูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) มีรูปภาพและความหมายซับซ้อนมากที่สุด จึงเป็นรูปกาลที่เรียนรู้ได้ยากที่สุด

รูป 4.7 (ข้างต้น) แสดงการใช้รูปกาลต่างๆ ในเรื่องเล่า ได้แก่ รูปกาล Simple Past (worked) รูปกาล Past Progressive (was/were working) และรูปกาล Past Perfect Simple (had worked) กลุ่มความสามารถจำกัดและกลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ดีที่สุดคือมากกว่าร้อยละ 45 และมากกว่าร้อยละ 70 ตามลำดับ และทั้งสองกลุ่มใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) และรูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้เป็นจำนวนใกล้เคียงกันคืออยู่ในช่วงระหว่างร้อยละ 20 – ร้อยละ 30 กลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ดีที่สุดคือมากกว่าร้อยละ 75 และยังใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ไม่ค่อยดี คือน้อยกว่าร้อยละ 35

โดยสรุป พัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลและความหมายทางกาลและการณ์ลักษณะในการถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีตขึ้นอยู่กับระดับความสามารถทางภาษา ความซับซ้อนทางรูปภาพและความซับซ้อนทางความหมายของรูปกาล กล่าวคือ เมื่อผู้เรียนมีระดับความสามารถทางภาษาสูงขึ้น พวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาลต่างๆ ได้ถูกต้องมากขึ้น เมื่อรูปกาลมีรูปภาพและความหมายที่ซับซ้อนมากขึ้น ผู้เรียนก็มีแนวโน้มที่จะเรียนรู้รูปกาลนั้นได้ยากขึ้น

บทที่ 5 การปรากฏของรูปกาลและปัจจัยทางภาษา

วัตถุประสงค์หนึ่งของงานวิจัยนี้คือการศึกษานิยามของปัจจัยทางภาษาสองปัจจัยหลักคือ การณ์ลักษณะประจำคำ และหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา ต่อการปรากฏของรูปกาลต่างๆ เมื่อถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีต ในบทนี้ผู้วิจัยต้องการนำเสนอผลการทดสอบและอภิปรายนิยามของปัจจัยทางภาษา ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็นสี่ส่วนคือ ส่วนแรกเป็นการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ตามการณ์ลักษณะประจำคำ ส่วนที่สองเป็นการปรากฏของรูปกาล Past Progressive (was/were working) ตามการณ์ลักษณะประจำคำ ส่วนที่สามเป็นการปรากฏของรูปอดีตกาลต่างๆ ในอนุพจน์ที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา และส่วนสุดท้ายเป็นการสรุปการปรากฏของรูปกาลและปัจจัยทางภาษา

5.1 การปรากฏของรูปกาล Simple Past ตามการณ์ลักษณะประจำคำ

5.1.1 การปรากฏของรูปกาล Simple Past ในแบบทดสอบโคลซ

แบบทดสอบโคลซของงานวิจัยนี้ออกแบบมาเพื่อทดสอบการใช้รูปกาลหกรูปกาลเมื่อถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีต แบบทดสอบโคลซหนึ่งชุดมีช่องว่างสำหรับเติมคำกริยาให้ถูกต้องตามรูปกาลที่กำหนดไว้จำนวน 40 ข้อ ในจำนวนนี้กำหนดให้รูปกาล Simple Past (worked) เป็นคำตอบที่ถูกต้องจำนวน 10 ข้อโดยจำแนกตามการณ์ลักษณะประจำคำดังนี้ การณ์ลักษณะประจำคำประเภท achievement จำนวน 3 ข้อ การณ์ลักษณะประจำคำประเภท accomplishment จำนวน 2 ข้อ การณ์ลักษณะประจำคำประเภท activity จำนวน 2 ข้อ และการณ์ลักษณะประจำคำประเภท state จำนวน 3 ข้อ จำนวนคำตอบที่ต้องใช้รูปกาล Simple Past (worked) ในแบบทดสอบโคลซของแต่ละกลุ่มตัวอย่างคือ 400 ข้อ (รูปกาล Simple Past จำนวน 10 ข้อ x กลุ่มตัวอย่างกลุ่มละ 40 คน)

ตาราง 5.1 แสดงการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) จำแนกตามการณ์ลักษณะประจำคำในแบบทดสอบโคลซของแต่ละกลุ่มตัวอย่าง แบบทดสอบโคลซของแต่ละกลุ่มตัวอย่างมีคำตอบจำนวน 1600 ข้อ ในกลุ่มความสามารถจำกัด พบรูปกาล Simple Past (worked) จำนวน 647 ข้อ ซึ่งจำแนกตามการณ์ลักษณะประจำคำ ดังนี้ achievement จำนวน 167 ข้อ (25.81%) accomplishment จำนวน 186 ข้อ (28.75%) activity จำนวน 151 ข้อ (23.34%) และ state จำนวน 143 ข้อ (22.10%)

ในกลุ่มความสามารถปานกลาง พบรูปกาล Simple Past (worked) จำนวน 632 ข้อ ซึ่งจำแนกตามการณ์ลักษณะประจำคำ ดังนี้ achievement จำนวน 220 ข้อ (34.81%)

accomplishment จำนวน 139 ข้อ (21.99%) activity จำนวน 100 ข้อ (15.82%) และ state จำนวน 173 ข้อ (27.37%)

ในกลุ่มความสามารถสูง พบรูปกาล Simple Past (worked) จำนวน 567 ข้อ ซึ่งจำแนกตามการณัลักษณะประจำคำ ดังนี้ achievement จำนวน 174 ข้อ (30.69%) accomplishment จำนวน 107 ข้อ (18.87%) activity จำนวน 114 ข้อ (20.11%) และ state จำนวน 172 ข้อ (30.33%)

ตาราง 5.1 การปรากฏของรูปกาล Simple Past จำแนกตามการณัลักษณะประจำคำ

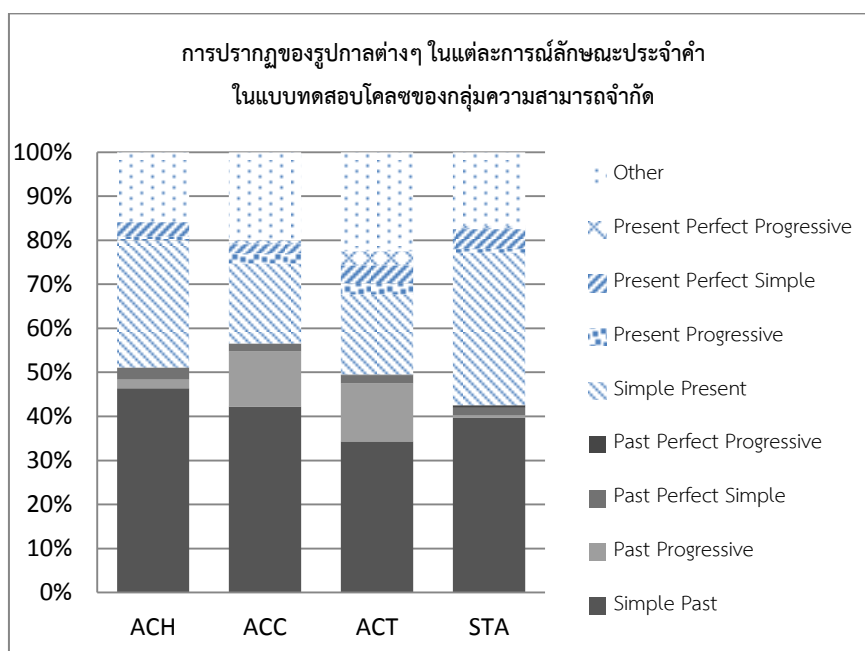
ในแบบทดสอบโคลซ

กลุ่มตัวอย่าง	ACH	ACC	ACT	STA	ผลรวม
จำกัด	167 (25.81%)	186 (28.75%)	151 (23.34%)	143 (22.10%)	647 (100%)
กลาง	220 (34.81%)	139 (21.99%)	100 (15.82%)	173 (27.37%)	632 (100%)
สูง	174 (30.69%)	107 (18.87%)	114 (20.11%)	172 (30.33%)	567 (100%)

เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ตามการณัลักษณะประจำคำในแบบทดสอบโคลซของกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่ม พบว่ามีแนวโน้มการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) สองแนวโน้ม แนวโน้มที่หนึ่งคือ รูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับการณัลักษณะทั้งสี่ประเภทเป็นจำนวนใกล้เคียงกัน แนวโน้มนี้พบในกลุ่มความสามารถจำกัด แนวโน้มที่สองคือ รูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับการณัลักษณะประเภท achievement มากที่สุด แนวโน้มนี้พบในกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูง ในกลุ่มความสามารถปานกลาง พบว่ารูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับ achievement มากที่สุด (34.81%) รองลงมาคือ state (27.37%) ถัดมาคือ accomplishment (21.99%) และปรากฏร่วมกับ activity น้อยที่สุด (15.82%) ในกลุ่มความสามารถสูง พบว่ารูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับ achievement มากที่สุด (30.69%) รองลงมาคือ state (30.33%) ซึ่งมีจำนวนใกล้เคียงกัน ถัดมาคือ activity (20.11%) และปรากฏร่วมกับ accomplishment น้อยที่สุด (18.87%)

เมื่อพิจารณาว่าในการณัลักษณะประจำคำแต่ละประเภทของกลุ่มความสามารถจำกัดพบรูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏอยู่เป็นจำนวนเท่าใด พบว่ารูปกาล Simple Past ปรากฏร่วมกับการณัลักษณะทั้งสี่ประเภทมากกว่ารูปกาลอื่นๆ เมื่อจำแนกคำตอบ 1600 ข้อในแบบทดสอบโคลซของกลุ่มความสามารถจำกัดตามการณัลักษณะประจำคำซึ่งประกอบด้วย achievement 360 ข้อ accomplishment 440 ข้อ activity 440 ข้อ และ state 360 ข้อ

รูป 5.1 แสดงการปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในแต่ละการณัลักษณะประจำคำในแบบทดสอบโคลซของ กลุ่มความสามารถจำกัด ใน achievement 360 ข้อ พบรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด (167 ข้อ หรือ 46.39%) ใน accomplishment 440 ข้อ พบรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด (186 ข้อ หรือ 42.27%) ใน activity 440 ข้อ พบรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด (151 ข้อ หรือ 34.32%) และใน state 360 ข้อ พบรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด (143 ข้อ หรือ 39.72%) เมื่อเปรียบเทียบการณัลักษณะประจำคำแต่ละประเภท พบว่ากลุ่ม ความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณัลักษณะประจำคำทุกประเภท มากกว่ารูปกาลอื่นๆ

รูป 5.1 การปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในแต่ละการณัลักษณะประจำคำในแบบทดสอบโคลซของกลุ่ม ความสามารถจำกัด

ตัวอย่าง (5.1) – (5.3) ข้างล่างเป็นตัวอย่างการใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณั ลักษณะประจำคำแต่ละประเภทของกลุ่มความสามารถจำกัด

(5.1) However, he is very happy because he (find) found two small treasure chests on the construction site so far.

ตัวอย่าง (5.1) มาจากเรื่องที่หนึ่งในรูปแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อพอล ประโยค (5.1) กำหนดให้เติมกริยา find ลงไปในช่องว่างโดยใช้รูปกาลที่ถูกต้อง กริยาวลี find two small treasure chests (พบที่บสมบัติสองที่) มีการณัลักษณะประจำคำแบบ achievement

ประกอบด้วยอรรถลักษณะ [+dynamic] ซึ่งอ้างอิงเหตุการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลง อรรถลักษณะ [+punctual] ซึ่งอ้างอิงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นฉับพลัน และอรรถลักษณะ [+telic] ซึ่งอ้างอิงเหตุการณ์ที่มีจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ ในที่นี้ เมื่อพอลเจอหีบสมบัติก็ถือว่าเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นและสิ้นสุด ณ เวลาที่พอลเห็นหีบสมบัติ ในงานวิจัยนี้พบว่ากลุ่มความสามารถจำกัดมีแนวโน้มที่จะเติมช่องว่างนี้ด้วยกริยา found ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past มากกว่ารูปกาลอื่นๆ

(5.2) Yesterday he (go) went to the national tennis centre with his parents to watch a big match.

ตัวอย่าง (5.2) มาจากเรื่องที่สองในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อจอห์น ประโยค (5.2) กำหนดให้เติมกริยา go ลงไปในช่องว่างโดยใช้รูปกาลที่ถูกต้อง กริยาวลี go to the national tennis centre (ไปศูนย์กีฬาเทนนิสแห่งชาติ) มีการณ์ลักษณะประจำคำแบบ accomplishment ประกอบด้วยอรรถลักษณะ [+dynamic] ซึ่งอ้างอิงเหตุการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลง อรรถลักษณะ [-punctual] ซึ่งอ้างอิงเหตุการณ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้นฉับพลัน และอรรถลักษณะ [+telic] ซึ่งอ้างอิงเหตุการณ์ที่ระบุจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ ในที่นี้ ศูนย์กีฬาเทนนิสแห่งชาติเป็นจุดหมายปลายทางของการเดินทางครั้งนี้ เมื่อจอห์นไปถึงศูนย์กีฬาก็ถือว่าเหตุการณ์สิ้นสุดลง ในงานวิจัยนี้พบว่ากลุ่มความสามารถจำกัดมีแนวโน้มที่จะเติมช่องว่างนี้ด้วยกริยา went ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past มากกว่ารูปกาลอื่นๆ

(5.3) While she (watch) watched TV, she realized that she (forgot) forgot about the audition.

ตัวอย่าง (5.3) มาจากเรื่องที่สามในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อลูซี่ ในช่องว่างแรกของประโยค (5.3) กำหนดให้เติมกริยา watch โดยใช้รูปกาลที่ถูกต้อง กริยาวลี watch TV (ดูโทรทัศน์) มีการณ์ลักษณะประจำคำแบบ activity ประกอบด้วยอรรถลักษณะ [+dynamic] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลง อรรถลักษณะ [-punctual] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้นฉับพลัน และอรรถลักษณะ [-telic] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่ไม่ได้ระบุจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ ในที่นี้ การดูโทรทัศน์สามารถดำเนินต่อไปได้เรื่อยๆ โดยในกริยาวลีนี้ไม่ได้ระบุว่าลูซี่จะดูโทรทัศน์จนถึงเมื่อใด ในงานวิจัยนี้พบว่ากลุ่มความสามารถจำกัดมีแนวโน้มที่จะเติมช่องว่างนี้ด้วยกริยา watched ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past มากกว่ารูปกาลอื่นๆ

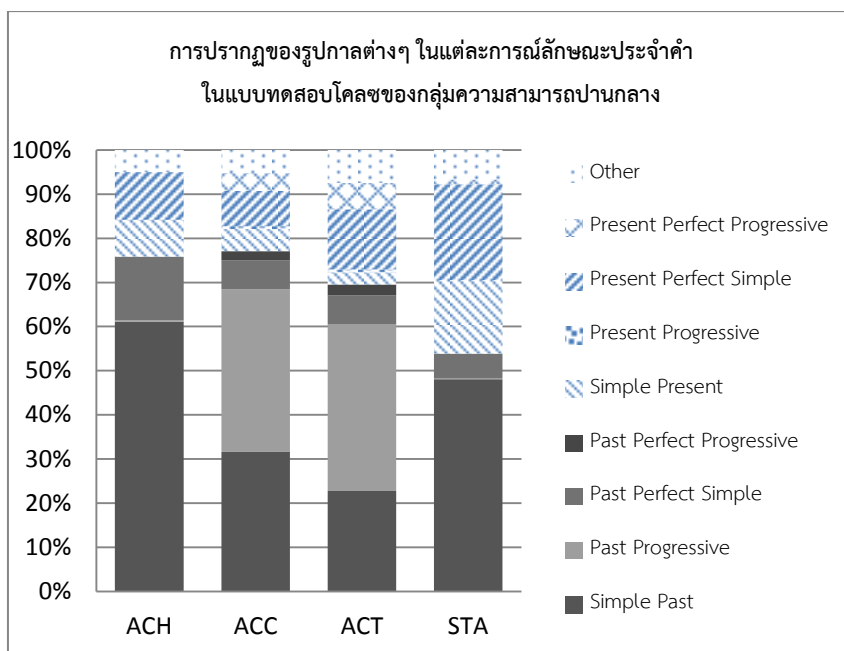
ในช่องว่างที่สองของประโยค (5.3) กำหนดให้เติมกริยา forget ลงไปในช่องว่างโดยใช้รูปกาลที่ถูกต้อง กริยาวลี forgot about the audition (ลืมเรื่องการคัดเลือกตัวนักแสดง) มีการณ์ลักษณะประจำคำแบบ state ประกอบด้วยอรรถลักษณะ [-dynamic] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่เป็นสภาพ ไม่ใช่การกระทำ อรรถลักษณะ [-punctual] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้นฉับพลัน แต่ดำเนินไปในระยะเวลาหนึ่ง และอรรถลักษณะ [-telic] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่ไม่ได้ระบุจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์

ในที่นี้ การลืมเรื่องการคัดเลือกตัวนักแสดง อ้างถึงสภาพ ไม่ใช่การกระทำ ซึ่งไม่ได้เกิดขึ้นและสิ้นสุดลงอย่างฉับพลัน แต่การลืมนั้นยังคงดำเนินต่อไปเรื่อยๆ และไม่ได้บ่งชี้ว่าจะสิ้นสุดหรือนึกขึ้นมาได้เมื่อใด ในงานวิจัยนี้พบว่ากลุ่มความสามารถจำกัดมีแนวโน้มที่จะเติมช่องว่างนี้ด้วยกริยา forgot ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past มากกว่ารูปกาลอื่นๆ

เนื่องจากรูปกาล Simple Past (worked) ที่พบทั้งหมดในกลุ่มความสามารถจำกัดปรากฏ ร่วมกับการณัฏลักษณะประจำคำแต่ละประเภทเป็นจำนวนใกล้เคียงกัน แนวโน้มการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ดังกล่าวจึงไม่สนับสนุนสมมติฐานการณัฏลักษณะ (Aspect Hypothesis) ที่อ้างว่าในช่วงแรกของพัฒนาการทางภาษา ผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณัฏลักษณะประจำคำ achievement ก่อนการณัฏลักษณะประจำคำประเภทอื่นๆ และยังไม่ปรากฏร่วมกับการณัฏลักษณะประจำคำประเภท activity และประเภท state แนวโน้มการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณัฏลักษณะประจำคำทุกประเภท เป็นจำนวนพอๆ กันที่พบในกลุ่มความสามารถจำกัดนี้จึงสนับสนุนสมมติฐานรูปอดีตกาลโดยปริยาย (Default Past Tense Hypothesis) ที่อ้างว่าในช่วงแรกของพัฒนาการทางภาษา ผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะใช้รูปอดีตกาลที่มีการณัฏลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective หรือรูปกาล Simple Past (worked) ในภาษาอังกฤษเป็นรูปกาลหลักในการแสดงเวลาอดีตในทุกการณัฏลักษณะประจำคำ

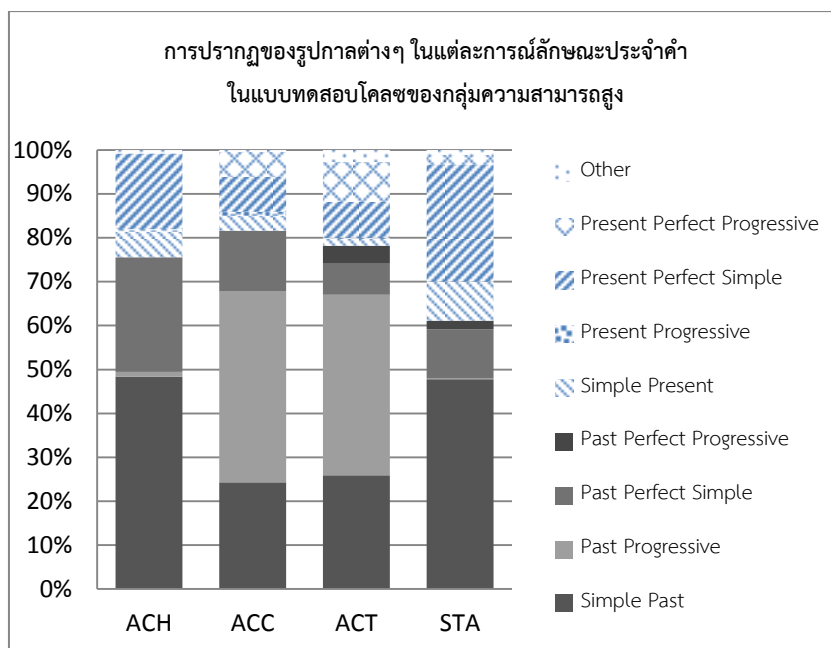
ในแบบทดสอบโคลซ กลุ่มความสามารถจำกัดแสดงให้เห็นแนวโน้มการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณัฏลักษณะประจำคำทั้งสี่ประเภทเป็นจำนวนใกล้เคียงกัน แต่ในกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูง พบว่ารูปกาล Simple Past (worked) มีแนวโน้มการปรากฏร่วมกับการณัฏลักษณะประจำคำแบบ achievement และ state มากเป็นสองอันดับแรก

รูป 5.2 แสดงการปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในแต่ละการณัฏลักษณะประจำคำในแบบทดสอบโคลซของกลุ่มความสามารถปานกลาง แบบทดสอบโคลซของกลุ่มความสามารถปานกลางมีคำตอบ 1600 ข้อ ประกอบด้วย achievement 360 ข้อ accomplishment 440 ข้อ activity 440 ข้อ และ state 360 ข้อ คำตอบของกลุ่มความสามารถปานกลางแสดงให้เห็นว่าใน achievement 360 ข้อ พบรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด (220 ข้อ หรือ 61.11%) ใน accomplishment 440 ข้อ พบรูปกาล Simple Past (worked) (139 ข้อ หรือ 31.59%) เป็นอันดับสองรองจากรูปกาล Past Progressive (was/were working) (162 ข้อ หรือ 36.82%) ใน activity 440 ข้อ พบรูปกาล Simple Past (worked) (100 ข้อ หรือ 22.73%) เป็นอันดับสองรองจากรูปกาล Past Progressive (was/were working) (166 ข้อ หรือ 37.73%) และใน state 360 ข้อ พบรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด (173 ข้อ หรือ 48.06%)

รูป 5.2 การปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในแต่ละการณัลักษณะประจำคำในแบบทดสอบโคลซของกลุ่มความสามารถปานกลาง

ในกลุ่มความสามารถสูงก็พบแนวโน้มลักษณะเดียวกันกับกลุ่มความสามารถปานกลาง กล่าวคือ รูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับการณัลักษณะประจำคำประเภท achievement และ state มากกว่า accomplishment และ activity รูป 5.3 แสดงการปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในแต่ละการณัลักษณะประจำคำในแบบทดสอบโคลซของกลุ่มความสามารถสูง ใน achievement 360 ข้อ พบรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด (174 ข้อ หรือ 48.33%) ใน accomplishment 440 ข้อ พบรูปกาล Simple Past (worked) (107 ข้อ หรือ 24.32%) เป็นอันดับสองรองจากรูปกาล Past Progressive (was/were working) (191 ข้อ หรือ 43.41%) ใน activity 440 ข้อ พบรูปกาล Simple Past (worked) (114 ข้อ หรือ 25.91%) เป็นอันดับสองรองจากรูปกาล Past Progressive (was/were working) (181 ข้อ หรือ 41.14%) และใน state 360 ข้อ พบรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด (172 ข้อ หรือ 47.78%)

รูป 5.3 การปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในแต่ละการณลักษณะประจำคำในแบบทดสอบโคลซของกลุ่มความสามารถสูง

เมื่อเปรียบเทียบการณลักษณะประจำคำแต่ละประเภทในกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูง พบว่ารูปกาล Simple Past (worked) มีแนวโน้มปรากฏร่วมกับ achievement และ state มากกว่า accomplishment และ activity ตัวอย่าง (5.4) – (5.6) ข้างล่างเป็นตัวอย่างการใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับ achievement และ state และการใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ร่วมกับ accomplishment และ activity ของกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูง

(5.4) He was so happy because his favourite tennis player (win) won the match.

ตัวอย่าง (5.4) มาจากเรื่องที่สองในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อจอห์น ประโยค (5.4) กำหนดให้เติมกริยา win ลงไปในช่องว่างโดยใช้รูปกาลที่ถูกต้อง กริยาลี win the match (ชนะการแข่งขัน) มีการณลักษณะประจำคำแบบ achievement ประกอบด้วยอรรถลักษณะ [+dynamic] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลง อรรถลักษณะ [+punctual] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นฉับพลัน และอรรถลักษณะ [+telic] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่ระบุดจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ ในที่นี้ เหตุการณ์นักกีฬาเทนนิสชนะการแข่งขันเกิดขึ้นและสิ้นสุด ณ เวลาที่สรุปแต่มว่าเขาทำแต้มได้มากกว่าคู่แข่ง ในงานวิจัยนี้พบว่ากลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงมีแนวโน้มที่จะเติมช่องว่างนี้ด้วยกริยา won ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past มากกว่ารูปกาลอื่นๆ

(5.5) While she (watch) was watching TV, she realized that she (forgot) forgot about the audition.

ตัวอย่าง (5.5) มาจากเรื่องที่สามในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อลูซี่ ในช่องว่างแรกของประโยค (5.5) กำหนดให้เติมกริยา watch โดยใช้รูปกาลที่ถูกต้อง กริยา watch TV (ดูโทรทัศน์) มีการณ์ลักษณะประจำคำแบบ activity ประกอบด้วยอรรถลักษณะ [+dynamic] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลง อรรถลักษณะ [-punctual] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้นฉับพลัน และอรรถลักษณะ [-telic] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่ไม่ได้ระบุจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ ในที่นี้ การดูโทรทัศน์สามารถดำเนินต่อไปได้เรื่อยๆ โดยในกริยาลูซี่ไม่ได้ระบุว่าจะดูโทรทัศน์จนถึงเมื่อใด งานวิจัยนี้พบว่ากลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงมีแนวโน้มที่จะเติมช่องว่างนี้ด้วยกริยา was watching ซึ่งเป็นรูปกาล Past Progressive มากกว่ารูปกาลอื่นๆ

ในช่องว่างที่สองของประโยค (5.5) กำหนดให้เติมกริยา forget ลงไปในช่องว่างโดยใช้รูปกาลที่ถูกต้อง กริยา forget about the audition (ลืมเรื่องการคัดเลือกตัวนักแสดง) มีการณ์ลักษณะประจำคำแบบ state ประกอบด้วยอรรถลักษณะ [-dynamic] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่เป็นสภาพ ไม่ใช่การกระทำ อรรถลักษณะ [-punctual] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้นฉับพลัน แต่ดำเนินไปในระยะเวลาหนึ่ง และอรรถลักษณะ [-telic] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่ไม่ได้ระบุจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ ในที่นี้ การลืมเรื่องการคัดเลือกตัวนักแสดง อ้างถึงสภาพ ไม่ใช่การกระทำ ซึ่งไม่ได้เกิดขึ้นและสิ้นสุดลงอย่างฉับพลัน แต่การลืมยังคงดำเนินต่อไปเรื่อยๆ และไม่ได้บ่งชี้ว่าจะสิ้นสุดหรือนึกขึ้นมาได้เมื่อใด ในงานวิจัยนี้พบว่ากลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงมีแนวโน้มที่จะเติมช่องว่างนี้ด้วยกริยา forgot ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past มากกว่ารูปกาลอื่นๆ

(5.6) He found it behind a bedside table while he (fix) was fixing a lamp in her bedroom.

ตัวอย่าง (5.6) มาจากเรื่องที่หกในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อโรเจอร์ ประโยค (5.6) กำหนดให้เติมกริยา fix ลงไปในช่องว่างโดยใช้รูปกาลที่ถูกต้อง กริยา fix a lamp (ซ่อมโคมไฟ) มีการณ์ลักษณะประจำคำแบบ accomplishment ประกอบด้วยอรรถลักษณะ [+dynamic] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลง อรรถลักษณะ [-punctual] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้นฉับพลัน และอรรถลักษณะ [+telic] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่ระบุจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ ในที่นี้ เหตุการณ์โรเจอร์ซ่อมโคมไฟเป็นเหตุการณ์ที่ใช้เวลาพอสมควรจนกว่าจะซ่อมเสร็จ ในงานวิจัยนี้พบว่ากลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงมีแนวโน้มที่จะเติมช่องว่างนี้ด้วยกริยา was fixing ซึ่งเป็นรูปกาล Past Progressive มากกว่ารูปกาลอื่นๆ

เนื่องจากรูปกาล Simple Past (worked) ที่พบทั้งหมดในแบบทดสอบโคลซของกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงปรากฏร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำแต่ละ

ประเภทเป็นจำนวนไม่ใกล้เคียงกัน แนวโน้มการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) จึงมีประเด็นสำคัญสองประเด็นคือ ประเด็นที่หนึ่ง รูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับ achievement มากที่สุดและปรากฏร่วมกับ accomplishment และ activity น้อยที่สุด แนวโน้มการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ดังกล่าวจึงสนับสนุนสมมติฐานการณลักษณะ (Aspect Hypothesis) ที่อ้างว่าในช่วงต่อมาของพัฒนาการทางภาษา ผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับ achievement มากที่สุด ประเด็นที่สอง รูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับ state มากเป็นอันดับสอง ไม่ใช่อันดับสุดท้ายตามที่สมมติฐานการณลักษณะ (Aspect Hypothesis) คาดการณ์ไว้

ในแบบทดสอบโคลซของกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูง พบว่ารูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับ achievement มากที่สุด แนวโน้มดังกล่าวเกิดจากความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างรูปกาลและการณลักษณะประจำค่า กล่าวคือ รูปกาล Simple Past (worked) ประกอบด้วยความหมายกาลอดีตและความหมายการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่กำหนดขอบเขตจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดให้กับเหตุการณ์ สำหรับการณลักษณะประจำค่าประเภท achievement ประกอบด้วยอรรถลักษณะ [+telic] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่มีจุดสิ้นสุด และอรรถลักษณะ [+punctual] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นฉับพลัน ไม่กินเวลาหรือไม่ใช้เวลานาน เมื่อผู้เรียนพบกริยาวลีที่จัดอยู่ในการณลักษณะประจำค่าประเภท achievement ผู้เรียนจึงมีแนวโน้มที่จะเชื่อมโยงความหมายหรืออรรถลักษณะ [+telic] และ [+punctual] ของกริยาวลีนั้นกับความหมายกาลอดีตและความหมายการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective ซึ่งบ่งชี้จุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ที่ปรากฏในรูปกาล Simple Past (worked) เพราะฉะนั้นกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงจึงมีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับ achievement มากกว่าการณลักษณะประจำค่าอื่นๆ

แนวโน้มการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับ activity จำนวนน้อยเกิดจากความหมายระหว่างรูปกาลและการณลักษณะประจำค่าไม่สัมพันธ์กัน กล่าวคือ รูปกาล Simple Past (worked) ประกอบด้วยความหมายกาลอดีตและความหมายการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่กำหนดขอบเขตจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดให้กับเหตุการณ์ แต่การณลักษณะประจำค่าประเภท activity ประกอบด้วยอรรถลักษณะ [-telic] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่ไม่มีจุดสิ้นสุด สามารถดำเนินต่อไปได้เรื่อยๆ และอรรถลักษณะ [-punctual] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้นฉับพลัน แต่เป็นเหตุการณ์ที่กินเวลาหรือเกิดขึ้นเป็นระยะเวลาเวลานานได้ เมื่อผู้เรียนพบกริยาวลีที่จัดอยู่ในการณลักษณะประจำค่าแบบ activity ผู้เรียนจึงมีแนวโน้มที่จะไม่เชื่อมโยงความหมายหรืออรรถลักษณะ [-telic] และ [-punctual] ของกริยาวลีนั้นกับความหมายกาลอดีตและความหมายการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective ซึ่งบ่งชี้จุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ที่ปรากฏในรูปกาล

Simple Past (worked) เนื่องจากความหมายของการณ์ลักษณะประจำคำไม่เข้ากับความหมายของรูปกาล Simple Past (worked) เพราะฉะนั้นกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงจึงมีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับ activity น้อยกว่าการณ์ลักษณะประจำคำอื่นๆ นอกจากนี้ ในกลุ่มความสามารถสูงยังพบการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับ accomplishment ในปริมาณที่พอๆ กับ activity สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เนื่องจาก accomplishment มีอรรถลักษณะ [-punctual] เหมือนกับ activity ซึ่งไม่สัมพันธ์กับความหมายของการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective ที่อยู่ในรูปกาล Simple Past (worked) แต่ achievement มีอรรถลักษณะ [+punctual] ซึ่งสัมพันธ์กับความหมายของการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective ที่อยู่ในรูปกาล Simple Past (worked) เพราะฉะนั้นกลุ่มความสามารถสูงจึงมีแนวโน้มใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับ accomplishment และ activity น้อยกว่า achievement

แนวโน้มการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ในแบบทดสอบโคลซของกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงประเด็นที่สองคือ รูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับ state มากเป็นอันดับสอง ไม่ใช่อันดับสุดท้ายตามที่สมมติฐานการณ์ลักษณะ (Aspect Hypothesis) คาดการณ์ไว้ แนวโน้มดังกล่าวพบในงานวิจัยของอายุนและซาลาเบอร์รี่ (Ayoun & Salaberry 2008) ที่ทดลองกับชาวฝรั่งเศสที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง และก็พบในงานวิจัยของสุริยะ ศรีพรหมและธีราภรณ์ รัตธรรมกุล (Sriphrom & Ratitamkul 2014) ที่นำแบบทดสอบของอายุนและซาลาเบอร์รี่มาทดลองกับชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง อายุนและซาลาเบอร์รี่อธิบายถึงสาเหตุที่พบรูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับ state มากเป็นอันดับสองรองจาก achievement ซึ่งขัดแย้งกับสมมติฐานการณ์ลักษณะ เนื่องจากในภาษาอังกฤษมีการแบ่งกริยาออกเป็นสองกลุ่มหลักคือ กริยาทรงสภาพ (stative verb) และกริยาพลวัต (dynamic verb) กริยาทรงสภาพ (stative verb) หมายถึงกริยาที่อ้างถึงสภาพหรือความรู้สึก ไม่ใช่การกระทำ เช่น *love, feel, know* เป็นต้น กริยาประเภทนี้มีอรรถลักษณะตรงกับการณ์ลักษณะประจำคำแบบ state ส่วนกริยาพลวัต (dynamic verb) หมายถึงกริยาที่อ้างถึงการกระทำ เช่น *walk, eat, run* เป็นต้น กริยาประเภทนี้มีอรรถลักษณะตรงกับการณ์ลักษณะประจำคำแบบ activity แบบ accomplishment และแบบ achievement ตามปกติ ในกาลอดีตกริยาทรงสภาพ (stative verb) มักปรากฏร่วมกับรูปกาล Simple Past (worked) และไม่ปรากฏร่วมกับรูปกาล Past Progressive (was/were working) แต่กริยาพลวัต (dynamic verb) สามารถปรากฏร่วมกับรูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ ผู้เรียนจึงพบตัวอย่างการใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับกริยาทรงสภาพ (stative verb) เป็นประจำ และแทบไม่พบตัวอย่างการใช้รูปกาล Past Progressive (was/were

working) ร่วมกับกริยาทรงสภาพ (stative verb) เพราะฉะนั้นเมื่อกลุ่มตัวอย่างพบกริยาวิเศษณ์ที่จัดอยู่ในการณลักษณะประจำคำประเภท state พวกเขาจึงมีแนวโน้มเลือกใช้รูปกาล Simple Past (worked) มากกว่ารูปกาลอื่นๆ แต่เมื่อพวกเขาพบกริยาวิเศษณ์ประเภท accomplishment และ activity ซึ่งสามารถปรากฏร่วมกับรูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) ก็ได้ จึงเป็นความยากสำหรับพวกเขาที่จะตัดสินใจเลือกใช้รูปกาลให้ถูกต้อง

โดยสรุป การปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ตามการณลักษณะประจำคำที่พบในงานวิจัยนี้มีประเด็นสำคัญสองประเด็นคือ ประเด็นที่หนึ่ง ในแบบทดสอบโคลซ พบว่าผลของกลุ่มความสามารถจำกัดสนับสนุนสมมติฐานรูปอดีตกาลโดยปริยาย (Default Past Tense Hypothesis) กล่าวคือ รูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำคำทุกแบบเป็นจำนวนมากพอๆ กัน ส่วนผลของกลุ่มความสามารถปานกลางและความสามารถสูงมีทั้งผลที่สนับสนุนและผลที่ค้านสมมติฐานการณลักษณะ (Aspect Hypothesis) ผลที่สนับสนุนสมมติฐานดังกล่าวคือรูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำแบบ achievement เป็นจำนวนมากที่สุด และผลที่ค้านสมมติฐานการณลักษณะ (Aspect Hypothesis) คือรูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำแบบ state มากเป็นอันดับสองรองจาก achievement ซึ่งไม่ตรงกับสิ่งที่สมมติฐานนี้คาดการณ์ไว้ว่าจะปรากฏร่วมกับ state เป็นอันดับสุดท้าย

ประเด็นที่สอง ในเรื่องเล่า พบว่า ผลของกลุ่มความสามารถจำกัดปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำคำแบบ achievement มากที่สุด รองลงมาคือ accomplishment ถัดมาคือ activity และปรากฏร่วมกับ state เป็นจำนวนน้อยที่สุด รูปแบบการปรากฏร่วมกันดังกล่าวสอดคล้องกับลำดับการปรากฏร่วมกันที่สมมติฐานการณลักษณะ (Aspect Hypothesis) คาดการณ์ไว้ ผลของกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงพบว่ารูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำคำแบบ accomplishment และ achievement (ซึ่งมีอรรถลักษณะ [+telic] ร่วมกัน) เป็นจำนวนมากกว่าการปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำคำแบบ state และ activity (ซึ่งมีอรรถลักษณะ [-telic] และ [-punctual] ร่วมกัน) อรรถลักษณะ [+telic] อ้างถึงเหตุการณ์ที่มีจุดสิ้นสุด ส่วนอรรถลักษณะ [-telic] อ้างถึงเหตุการณ์ที่ไม่มีจุดสิ้นสุด และอรรถลักษณะ [-punctual] อ้างถึงเหตุการณ์ที่ดำเนินไปเรื่อยๆ ไม่ได้เกิดขึ้นและสิ้นสุดอย่างฉับพลัน เนื่องจากอรรถลักษณะ [+telic] มีความสัมพันธ์กับความหมายการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective มากกว่าอรรถลักษณะ [-telic] และอรรถลักษณะ [-punctual] รูปกาล Simple Past (worked) จึงมีแนวโน้มการปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำคำแบบ accomplishment และ achievement ซึ่งมีอรรถลักษณะ [+telic] เป็นจำนวนมากกว่าการณลักษณะประจำคำแบบ state

และ activity ซึ่งมีอรรถลักษณะ [-telic] และ [-punctual] แนวโน้มดังกล่าวก็สนับสนุนสมมติฐานการณลักษณะ (Aspect Hypothesis)

5.1.2 การปรากฏของรูปกาล Simple Past ในการเขียนเล่าเรื่องอดีต

ตาราง 5.2 แสดงการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) จำแนกตามการณลักษณะประจำคำในการเขียนเล่าเรื่องอดีต พบว่าในทุกกลุ่มตัวอย่าง รูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับ accomplishment มากที่สุด ซึ่งมากกว่าร้อยละ 40 รองลงมาก็คือการปรากฏร่วมกับ state ซึ่งมากกว่าร้อยละ 20 ถัดมาก็คือการปรากฏร่วมกับ achievement ซึ่งมากกว่าร้อยละ 10 และปรากฏร่วมกับ activity น้อยที่สุด คือประมาณร้อยละ 10

ตาราง 5.2 การปรากฏของรูปกาล Simple Past จำแนกตามการณลักษณะประจำคำในการเขียนเล่าเรื่องอดีต

กลุ่มตัวอย่าง	ACH	ACC	ACT	STA	ผลรวม
จำกัด	95 (14.66%)	327 (50.46%)	76 (11.72%)	150 (23.14%)	648 (100%)
กลาง	158 (14.45%)	498 (45.56%)	104 (9.51%)	333 (30.46%)	1093 (100%)
สูง	245 (12.84%)	845 (44.31%)	201 (10.54%)	616 (32.30%)	1907 (100%)

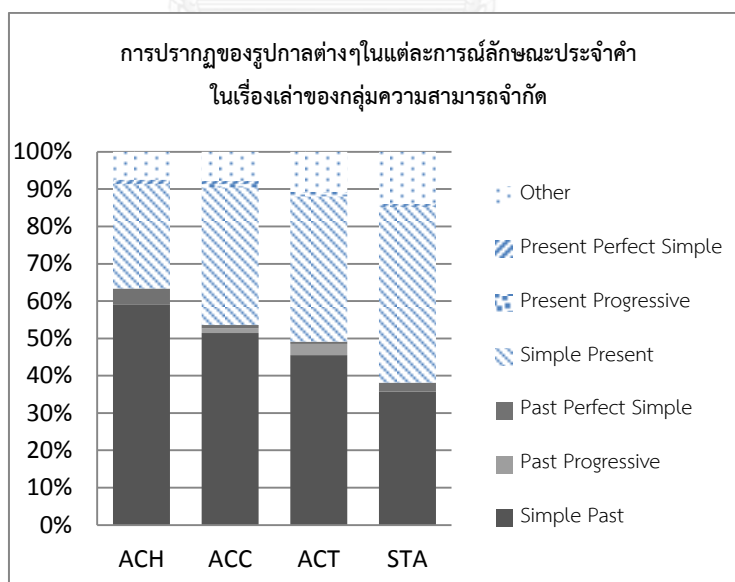
สาเหตุที่ในการเขียนเล่าเรื่องอดีตรูปกาล Simple Past ปรากฏร่วมกับ accomplishment มากกว่า achievement ซึ่งแตกต่างจากที่พบในแบบทดสอบโคลซ เนื่องจากในการเขียนเล่าเรื่องอดีต ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมจำนวนการณลักษณะแต่ละประเภทให้มีจำนวนใกล้เคียงกันได้ ตาราง 5.3 จำแนกรายาวลีทั้งหมดที่อ้างถึงอดีตตามการณลักษณะประจำคำที่พบในการเขียนเล่าเรื่องอดีตของแต่ละกลุ่มตัวอย่าง พบว่ามีกรยาวลีประเภท accomplishment มากที่สุด ซึ่งมากกว่าร้อยละ 40 รองลงมาก็คือ state มากกว่าร้อยละ 30 ถัดมาก็คือ achievement และ activity น้อยกว่าร้อยละ 15

ตาราง 5.3 จำนวนกรยาวลีที่อ้างถึงอดีตจำแนกตามการณลักษณะประจำคำในการเขียนเล่าเรื่องอดีต

กลุ่มตัวอย่าง	ACH	ACC	ACT	STA	ผลรวม
จำกัด	161 (11.63%)	636 (45.95%)	167 (12.06%)	420 (30.04%)	1384 (100%)
กลาง	220 (14.07%)	674 (43.12%)	165 (10.55%)	504 (32.24%)	1563 (100%)
สูง	291 (12.85%)	940 (41.51%)	263 (11.61%)	770 (34.01%)	2264 (100%)

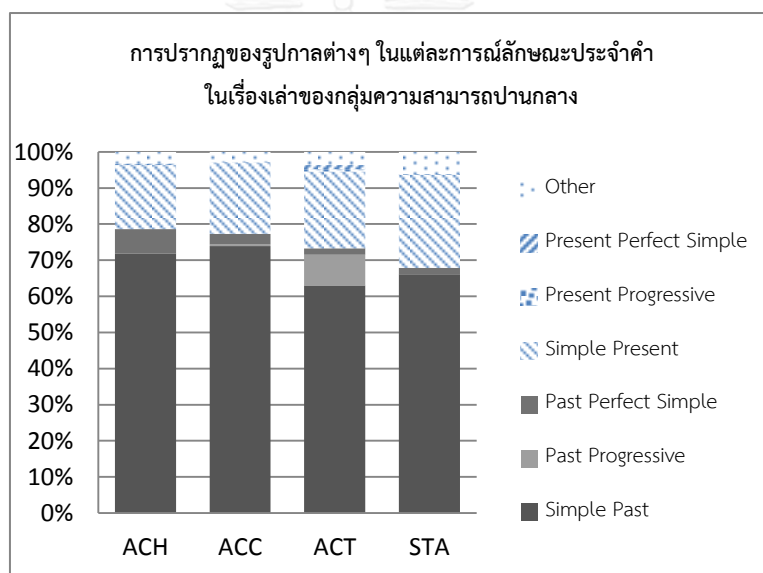
สัดส่วนของการณ์ลักษณะประจำคำแต่ละประเภทที่พบในจำนวนกริยาวลีทั้งหมดสอดคล้องกับลำดับการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณ์ลักษณะแต่ละประเภท เพราะฉะนั้นสาเหตุที่พบการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับ accomplishment มากกว่า achievement ซึ่งต่างจากแนวโน้มที่พบในแบบทดสอบโคลซที่มีการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับ achievement มากกว่า accomplishment เกิดจากกลุ่มตัวอย่างใช้กริยาวลีประเภท accomplishment เป็นจำนวนมากที่สุดในการเขียนเล่าเรื่องอดีต

เมื่อพิจารณาว่าในการณ์ลักษณะประจำคำแต่ละประเภทพบรูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏอยู่เป็นจำนวนเท่าใด รูป 5.4 แสดงการปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในแต่ละการณ์ลักษณะประจำคำในเรื่องเล่าของกลุ่มความสามารถจำกัด ใน achievement 161 อนุพากย์ พบรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด (95 อนุพากย์ หรือ 59%) ใน accomplishment 636 อนุพากย์ พบรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด (327 อนุพากย์ หรือ 51.41%) ใน activity 167 อนุพากย์ พบรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด (76 อนุพากย์ หรือ 45.50%) และใน state 420 อนุพากย์ พบรูปกาล Simple Past (worked) (150 อนุพากย์ หรือ 35.71%) เป็นอันดับสองรองจากรูปกาล Simple Present (work/works) (198 อนุพากย์ หรือ 47.14%) รูป 5.4 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำแบบ achievement เป็นจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือการปรากฏร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำแบบ accomplishment แบบ activity และแบบ state ตามลำดับ

รูป 5.4 การปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในแต่ละการณ์ลักษณะประจำคำในเรื่องเล่าของกลุ่มความสามารถจำกัด

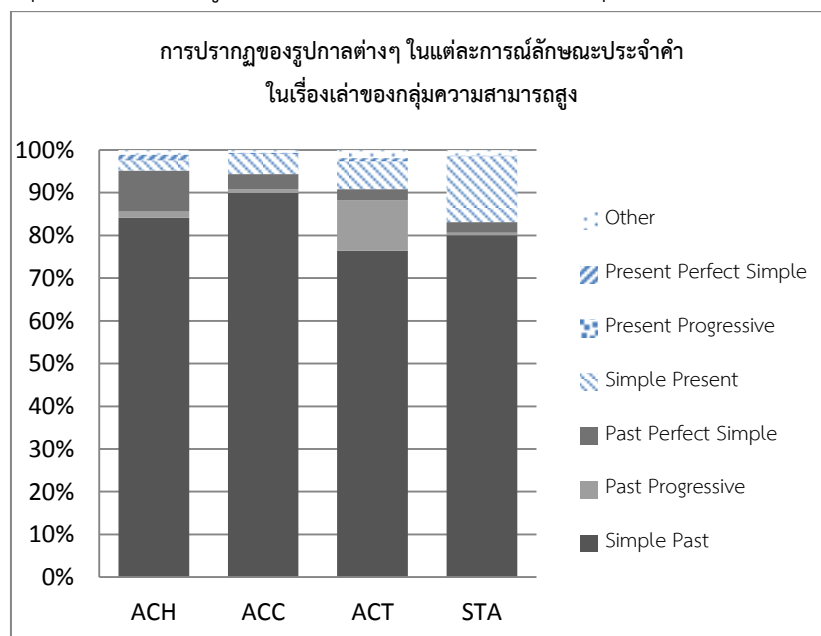
รูป 5.5 แสดงการปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในแต่ละการณลักษณะประจำคำในเรื่องเล่าของกลุ่มความสามารถปานกลาง ใน achievement 220 อนุพากย์ พบรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด (158 อนุพากย์ หรือ 71.81%) ใน accomplishment 674 อนุพากย์ พบรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด (498 อนุพากย์ หรือ 73.88%) ใน activity 165 อนุพากย์ พบรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด (104 อนุพากย์ หรือ 63.03%) และใน state 504 อนุพากย์ พบรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด (333 อนุพากย์ หรือ 66.07%) รูป 5.5 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณลักษณะประจำคำแบบ accomplishment และ achievement จำนวนใกล้เคียงกันคือมากกว่าร้อยละ 70 ถัดมาคือการปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำคำแบบ state และ activity จำนวนใกล้เคียงกันคือมากกว่าร้อยละ 60

รูป 5.5 การปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในแต่ละการณลักษณะประจำคำในเรื่องเล่าของกลุ่มความสามารถปานกลาง

รูป 5.6 แสดงการปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในแต่ละการณลักษณะประจำคำในเรื่องเล่าของกลุ่มความสามารถสูง ใน achievement 291 อนุพากย์ พบรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด (245 อนุพากย์ หรือ 84.19%) ใน accomplishment 940 อนุพากย์ พบรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด (845 อนุพากย์ หรือ 89.89%) ใน activity 263 อนุพากย์ พบรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด (201 อนุพากย์ หรือ 76.42%) และใน state 770 อนุพากย์ พบรูปกาล Simple Past (worked) มากที่สุด (616 อนุพากย์ หรือ 80%) รูป 5.6 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณลักษณะประจำคำแบบ

accomplishment และ achievement จำนวนใกล้เคียงกันคือมากกว่าร้อยละ 80 รองลงมาคือ การปรากฏพร้อมกับการณ์ลักษณะประจำคำแบบ state และ activity จำนวนใกล้เคียงกันคือประมาณ ร้อยละ 75 ถึงร้อยละ 80 แนวโน้มการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณ์ ลักษณะประจำคำแบบ accomplishment และ achievement มากกว่า state และ activity ใน เรื่องเล่าของกลุ่มความสามารถสูงนี้สอดคล้องกับแนวโน้มที่พบในกลุ่มความสามารถปานกลาง

รูป 5.6 การปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในแต่ละการณ์ลักษณะประจำคำในเรื่องเล่าของกลุ่มความสามารถสูง

โดยสรุป การปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ตามการณ์ลักษณะประจำคำที่พบในงานวิจัยนี้มีประเด็นสำคัญสองประเด็นคือ ประเด็นที่หนึ่ง ในแบบทดสอบโคลซ พบว่าผลของกลุ่มความสามารถจำกัดสนับสนุนสมมติฐานรูปอดีตกาลโดยปริยาย (Default Past Tense Hypothesis) กล่าวคือ รูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏพร้อมกับการณ์ลักษณะประจำคำทุกแบบเป็นจำนวนมากพอๆ กัน ส่วนผลของกลุ่มความสามารถปานกลางและความสามารถสูงมีทั้งผลที่สนับสนุนและผลที่ค้านสมมติฐานการณ์ลักษณะ (Aspect Hypothesis) ผลที่สนับสนุนสมมติฐานดังกล่าวคือรูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏพร้อมกับการณ์ลักษณะประจำแบบ achievement เป็นจำนวนมากที่สุด และผลที่ค้านสมมติฐานการณ์ลักษณะ (Aspect Hypothesis) คือรูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏพร้อมกับการณ์ลักษณะประจำแบบ state มากเป็นอันดับสองรองจาก achievement ซึ่งไม่ตรงกับสิ่งที่สมมติฐานนี้คาดการณ์ไว้ว่าจะปรากฏร่วมกับ state เป็นอันดับสุดท้าย

ประเด็นที่สอง ในเรื่องเล่า พบว่าผลของทุกกลุ่มตัวอย่างสนับสนุนสมมติฐานการณลักษณะ (Aspect Hypothesis) กล่าวคือ ผลของกลุ่มความสามารถจำกัดปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำ คำแบบ achievement มากที่สุด รองลงมาคือ accomplishment ถัดมาคือ activity และ ปรากฏร่วมกับ state เป็นจำนวนน้อยที่สุด รูปแบบการปรากฏร่วมกันดังกล่าวสอดคล้องกับลำดับ การปรากฏร่วมกันที่สมมติฐานการณลักษณะ (Aspect Hypothesis) คาดการณ์ไว้ ผลของกลุ่ม ความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงพบว่ารูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏ ร่วมกับการณลักษณะประจำคำแบบ accomplishment และ achievement (ซึ่งมีอรรถลักษณะ [+telic] ร่วมกัน) เป็นจำนวนมากกว่าการปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำคำแบบ state และ activity (ซึ่งมีอรรถลักษณะ [-telic] ร่วมกัน) รูปแบบการปรากฏร่วมดังกล่าวก็สนับสนุนสมมติฐาน การณลักษณะเหมือนกับกลุ่มความสามารถจำกัด

5.2 การปรากฏของรูปกาล Past Progressive ตามการณลักษณะประจำคำ

งานวิจัยนี้เก็บข้อมูลจากแบบทดสอบโคลซและการเขียนเล่าเรื่องอดีต เนื่องจากในการเขียน เล่าเรื่องอดีตของกลุ่มตัวอย่างพบกริยาวลีที่อยู่ในรูปกาล Past Progressive (was/were working) ในกลุ่มความสามารถจำกัดจำนวน 13 อนุพากย์ ในกลุ่มความสามารถปานกลางจำนวน 17 อนุ พากย์ และในกลุ่มความสามารถสูงจำนวน 49 อนุพากย์ ผู้วิจัยจึงไม่นำเสนอผลดังกล่าวเพราะมี จำนวนน้อยและไม่สามารถนำไปสู่ข้อสรุปที่น่าเชื่อถือ ในที่นี้จึงจะนำเสนอผลจากแบบทดสอบโคลซ เท่านั้น ในแบบทดสอบโคลซหนึ่งชุดมีช่องว่างสำหรับเติมคำกริยาให้ถูกต้องตามรูปกาลที่กำหนดไว้ จำนวน 40 ข้อ ในจำนวนนี้กำหนดให้รูปกาล Past Progressive (was/were working) เป็นคำตอบ ที่ถูกต้องจำนวน 10 ข้อโดยจำแนกตามการณลักษณะประจำคำดังนี้ การณลักษณะประจำคำ ประเภท activity จำนวน 5 ข้อ และการณลักษณะประจำคำประเภท accomplishment จำนวน 5 ข้อ แต่ไม่มีการปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำคำประเภท achievement และ state จำนวนคำตอบที่ต้องใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ในแบบทดสอบโคลซของ แต่ละกลุ่มตัวอย่างคือ 400 ข้อ (รูปกาล Past Progressive จำนวน 10 ข้อ x กลุ่มตัวอย่างกลุ่มละ 40 คน)

ตาราง 5.4 แสดงการปรากฏของรูปกาล Past Progressive (was/were working) จำแนก ตามการณลักษณะประจำคำในแบบทดสอบโคลซของแต่ละกลุ่มตัวอย่าง แบบทดสอบโคลซของแต่ละ กลุ่มตัวอย่างมีคำตอบจำนวน 1600 ข้อ ในกลุ่มความสามารถจำกัด พบรูปกาล Past Progressive (was/were working) จำนวน 122 ข้อ ซึ่งจำแนกตามการณลักษณะประจำคำ ดังนี้ achievement จำนวน 7 ข้อ (5.74%) accomplishment จำนวน 55 ข้อ (45.08%) activity

จำนวน 58 ข้อ (47.54%) และ state จำนวน 2 ข้อ (1.64%) เห็นได้ชัดเจนว่ากลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ร่วมกับ activity และ accomplishment เป็นจำนวนใกล้เคียงกันคือมากกว่าร้อยละ 45 และมากกว่าการณลักษณะประจำคำอีกสองประเภทที่ปรากฏร่วมกับรูปกาล Past Progressive (was/were working) น้อยกว่าร้อยละ 10

ในกลุ่มความสามารถปานกลาง พบรูปกาล Past Progressive (was/were working) จำนวน 632 ข้อ ซึ่งจำแนกตามการณลักษณะประจำคำ ดังนี้ achievement จำนวน 1 ข้อ (0.33%) accomplishment จำนวน 162 ข้อ (49.09%) activity จำนวน 166 ข้อ (50.30%) และ state จำนวน 1 ข้อ (0.33%) กลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ร่วมกับ activity และ accomplishment เป็นจำนวนใกล้เคียงกันคือประมาณร้อยละ 50 และใช้รูปกาลนี้ร่วมกับการณลักษณะประจำคำอีกสองแบบเพียงร้อยละ 1

ในกลุ่มความสามารถสูง พบรูปกาล Past Progressive (was/were working) จำนวน 377 ข้อ ซึ่งจำแนกตามการณลักษณะประจำคำ ดังนี้ achievement จำนวน 4 ข้อ (1.06%) accomplishment จำนวน 191 ข้อ (50.66%) activity จำนวน 181 ข้อ (48.01%) และ state จำนวน 1 ข้อ (0.27%) กลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาลนี้ร่วมกับ accomplishment มากกว่า activity ซึ่งต่างจากกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถจำกัด อย่างไรก็ตามพบการปรากฏของรูปกาล Past Progressive (was/were working) ร่วมกับ achievement และ state เป็นจำนวนน้อยมากเช่นเดียวกับที่พบในกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถจำกัด

ตาราง 5.4 การปรากฏของรูปกาล Past Progressive จำแนกตามการณลักษณะประจำคำ

ในแบบทดสอบโคลซ

กลุ่มตัวอย่าง	ACH	ACC	ACT	STA	ผลรวม
จำกัด	7 (5.74%)	55 (45.08%)	58 (47.54%)	2 (1.64%)	122 (100%)
กลาง	1 (0.33%)	162 (49.09%)	166 (50.30%)	1 (0.33%)	330 (100%)
สูง	4 (1.06%)	191 (50.66%)	181 (48.01%)	1 (0.27%)	377 (100%)

เมื่อพิจารณาว่าจำนวนรูปกาล Past Progressive (was/were working) ที่ปรากฏทั้งหมดในทุกกลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็นการปรากฏร่วมกับการณลักษณะแต่ละประเภทจำนวนเท่าใด พบว่าทุกกลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มการปรากฏของรูปกาล Past Progressive (was/were working) ร่วมกัน กล่าวคือ รูปกาล Past Progressive (was/were working) ปรากฏร่วมกับการณลักษณะทั้งสี่ประเภทในสัดส่วนที่ไม่เท่ากันโดยพบว่ารูปกาลนี้ปรากฏร่วมกับ activity และ accomplishment

เป็นจำนวนใกล้เคียงกันคือมากกว่าร้อยละ 45 และปรากฏร่วมกับ achievement และ state เป็นจำนวนน้อยคือน้อยกว่าร้อยละ 5

เมื่อพิจารณาว่าในการณ์ลักษณะประจำคำแต่ละประเภทของกลุ่มความสามารถจำกัดพบรูปกาล Past Progressive (was/were working) ปรากฏอยู่เป็นจำนวนเท่าใด ก็พบว่าเมื่อจำแนกคำตอบ 1600 ข้อในแบบทดสอบโคลซของกลุ่มความสามารถจำกัดตามการณ์ลักษณะประจำคำซึ่งประกอบด้วย achievement 360 ข้อ accomplishment 440 ข้อ activity 440 ข้อ และ state 360 ข้อ รูป 5.1 แสดงการปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในแต่ละการณ์ลักษณะประจำคำในแบบทดสอบโคลซของกลุ่มความสามารถจำกัด ใน achievement 360 ข้อ พบรูปกาล Past Progressive (was/were working) จำนวน 7 ข้อ (1.94%) ใน accomplishment 440 ข้อ พบรูปกาล Past Progressive (was/were working) จำนวน 55 ข้อ (12.50%) ใน activity 440 ข้อ พบรูปกาล Past Progressive (was/were working) จำนวน 58 ข้อ (13.18%) และใน state 360 ข้อ พบรูปกาล Past Progressive (was/were working) จำนวน 2 ข้อ (0.56%)

รูป 5.2 แสดงการปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในแต่ละการณ์ลักษณะประจำคำในแบบทดสอบโคลซของกลุ่มความสามารถปานกลาง ใน achievement 360 ข้อ พบรูปกาล Past Progressive (was/were working) จำนวน 1 ข้อ (0.28%) ใน accomplishment 440 ข้อ พบรูปกาล Past Progressive (was/were working) จำนวน 162 ข้อ (36.82%) ใน activity 440 ข้อ พบรูปกาล Past Progressive (was/were working) จำนวน 166 ข้อ (37.73%) และใน state 360 ข้อ พบรูปกาล Past Progressive (was/were working) จำนวน 1 ข้อ (0.28%)

รูป 5.3 แสดงการปรากฏของรูปกาลต่างๆ ในแต่ละการณ์ลักษณะประจำคำในแบบทดสอบโคลซของกลุ่มความสามารถสูง ใน achievement 360 ข้อ พบรูปกาล Past Progressive (was/were working) จำนวน 4 ข้อ (1.11%) ใน accomplishment 440 ข้อ พบรูปกาล Past Progressive (was/were working) จำนวน 191 ข้อ (43.41%) ใน activity 440 ข้อ พบรูปกาล Past Progressive (was/were working) จำนวน 181 ข้อ (41.14%) และใน state 360 ข้อ พบรูปกาล Past Progressive (was/were working) จำนวน 1 ข้อ (0.28%)

เมื่อเปรียบเทียบการณ์ลักษณะประจำคำแต่ละประเภท พบว่าทุกกลุ่มความสามารถใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำประเภท activity และ accomplishment ใกล้เคียงกันและมากกว่า achievement และ state เมื่อความสามารถทางภาษาสูงขึ้น แนวโน้มการปรากฏของรูปกาล Past Progressive (was/were working) ร่วมกับ activity และ accomplishment ก็จะเพิ่มขึ้น ในกลุ่มความสามารถจำกัดพบการปรากฏร่วมกับ activity และ accomplishment มากกว่าร้อยละ 10 ในกลุ่มความสามารถปานกลางพบการปรากฏร่วมดังกล่าวมากกว่าร้อยละ 35 และในกลุ่มความสามารถสูงพบการปรากฏร่วมดังกล่าว

มากกว่าร้อยละ 40 ตัวอย่าง (5.7) – (5.10) ข้างล่างเป็นตัวอย่างการใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำแต่ละประเภทจากทุกกลุ่มตัวอย่าง

(5.7) While she (watch) was watching TV, she realized that she (forgot) had forgotten about the audition.

ตัวอย่าง (5.7) มาจากเรื่องที่สามในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อลูซี่ ในช่องว่างแรก ของประโยค (5.7) กำหนดให้เติมกริยา watch โดยใช้รูปกาลที่ถูกต้อง กริยาวลี watch TV (ดู โทรทัศน์) มีการณ์ลักษณะประจำคำแบบ activity ประกอบด้วยอรรถลักษณะ [+dynamic] ซึ่งอ้างถึงเหตุการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลง อรรถลักษณะ [-punctual] ซึ่งอ้างถึงเหตุการณ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้นฉับพลัน และอรรถลักษณะ [-telic] ซึ่งอ้างถึงเหตุการณ์ที่ไม่ได้ระบุดจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ ในที่นี้ การดูโทรทัศน์สามารถดำเนินต่อไปได้เรื่อยๆ โดยในกริยาวลีนี้ไม่ได้ระบุว่าลูซี่จะดูโทรทัศน์จนถึงเมื่อใด ในงานวิจัยนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มมีแนวโน้มที่จะเติมช่องว่างนี้ด้วยกริยา was watching ซึ่งเป็นรูปกาล Past Progressive มากกว่ารูปกาลอื่นๆ

(5.8) She tried to contact her agent while she (drive) was driving to the theatre.

ตัวอย่าง (5.8) ก็มาจากเรื่องที่สามในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อลูซี่ ประโยค (5.8) กำหนดให้เติมกริยา drive ลงไปในช่องว่างโดยใช้รูปกาลที่ถูกต้อง กริยาวลี drive to the theatre (ขับรถไปโรงละคร) มีการณ์ลักษณะประจำคำแบบ accomplishment ประกอบด้วยอรรถลักษณะ [+dynamic] ซึ่งอ้างถึงเหตุการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลง อรรถลักษณะ [-punctual] ซึ่งอ้างถึงเหตุการณ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้นฉับพลัน และอรรถลักษณะ [+telic] ซึ่งอ้างถึงเหตุการณ์ที่ระบุดจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ ในที่นี้ โรงละครเป็นจุดหมายปลายทางของการขับรถครั้งนี้ เมื่อลูซี่ขับรถถึงโรงละครก็ถือว่าเหตุการณ์มีจุดสิ้นสุด ในงานวิจัยนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มมีแนวโน้มที่จะเติมช่องว่างนี้ด้วยกริยา was watching ซึ่งเป็นรูปกาล Past Progressive มากกว่ารูปกาลอื่นๆ

(5.9) Finally, Greg (reach) reached Phi Phi island and his surprised friends are happy to see him.

ตัวอย่าง (5.9) มาจากเรื่องที่เจ็ดในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อเกรก ประโยค (5.9) กำหนดให้เติมกริยา reach ลงไปในช่องว่างโดยใช้รูปกาลที่ถูกต้อง กริยาวลี reach Phi Phi island (ถึงเกาะพีพี) มีการณ์ลักษณะประจำคำแบบ achievement ประกอบด้วยอรรถลักษณะ [+dynamic] ซึ่งอ้างถึงเหตุการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลง อรรถลักษณะ [+punctual] ซึ่งอ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นฉับพลัน และอรรถลักษณะ [+telic] ซึ่งอ้างถึงเหตุการณ์ที่ระบุดจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ ในที่นี้ เกาะพีพีเป็นจุดหมายปลายทางของการเดินทางครั้งนี้ เมื่อเกรกไปถึงเกาะพีพีก็ถือว่าเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นและสิ้นสุด ณ เวลาที่เกรกเหยียบพื้นเกาะพีพีหรือขึ้นฝั่ง ในงานวิจัยนี้

พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มมีแนวโน้มที่จะเติมช่องว่างนี้ด้วยกริยา *reached* ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past มากกว่ากริยา *was reaching* ซึ่งเป็นรูปกาล Past Progressive

(5.10) He (like) liked tennis since then.

ตัวอย่าง (5.10) มาจากเรื่องที่สองในแบบทดสอบโคลซที่พูดถึงตัวละครชื่อจอห์น ประโยค (5.10) กำหนดให้เติมกริยา *like* ลงไปในช่องว่างโดยใช้รูปกาลที่ถูกต้อง กริยาวลี *like tennis* (ชอบเทนนิส) มีการณ์ลักษณะประจำคำแบบ *state* ประกอบด้วยอรรถลักษณะ [-dynamic] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่เป็นสภาพ ไม่ใช่การกระทำ อรรถลักษณะ [-punctual] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้นฉับพลัน แต่ดำเนินไปในระยะเวลาหนึ่ง และอรรถลักษณะ [-telic] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่ไม่ได้ระบุจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ ในที่นี้ ชอบเทนนิส อ้างถึงสภาพหรือความรู้สึก ซึ่งไม่ได้เกิดขึ้นและสิ้นสุดลงอย่างฉับพลัน แต่ความรู้สึกชอบเทนนิสยังคงดำเนินต่อไปเรื่อยๆ และไม่ได้บ่งชี้ว่าจะสิ้นสุดหรือหยุดชอบกีฬาชนิดนี้เมื่อใด ในงานวิจัยนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มมีแนวโน้มที่จะเติมช่องว่างนี้ด้วยกริยา *liked* ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูกต้อง มากกว่ากริยา *was liking* ซึ่งเป็นรูปกาล Past Progressive และเป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง

ในแบบทดสอบโคลซของทุกกลุ่มตัวอย่าง พบว่ารูปกาล Past Progressive (*was/were working*) ปรากฏร่วมกับ *activity* และ *accomplishment* มากกว่า *achievement* และ *state* แนวโน้มการปรากฏของรูปกาล Past Progressive (*was/were working*) ดังกล่าวสนับสนุนสมมติฐานการณ์ลักษณะ (Aspect Hypothesis) ที่อ้างว่าในพัฒนาการทางภาษา ผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Past Progressive (*was/were working*) ร่วมกับ *activity* มากที่สุด รองลงมาคือ *accomplishment* ถัดมาคือ *achievement* และใช้รูปกาล Past Progressive (*was/were working*) ร่วมกับ *state* น้อยที่สุด

แนวโน้มการปรากฏของรูปกาล Past Progressive (*was/were working*) ร่วมกับ *activity* และ *accomplishment* มากกว่า *achievement* และ *state* เกิดจากความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างรูปกาลและการณ์ลักษณะประจำคำ กล่าวคือ รูปกาล Past Progressive (*was/were working*) ประกอบด้วยอรรถลักษณะกาลอดีตและอรรถลักษณะการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ *progressive* ซึ่งอ้างอิงถึงการดำเนินอยู่ของเหตุการณ์ภายในช่วงเวลาหนึ่ง สำหรับการณ์ลักษณะประจำคำประเภท *activity* และ *accomplishment* มีอรรถลักษณะร่วมกันคือ อรรถลักษณะ [+dynamic] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลง และอรรถลักษณะ [-punctual] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้นฉับพลัน แต่เหตุการณ์นั้นกินเวลาหรือเกิดขึ้นเป็นระยะเวลาหนึ่ง เมื่อผู้เรียนพบกริยาวลีที่จัดอยู่ในการณ์ลักษณะประจำคำประเภท *activity* และ *accomplishment* ผู้เรียนจึงมีแนวโน้มที่จะเชื่อมโยงความหมายหรืออรรถลักษณะ [+dynamic] และ [-punctual] ของกริยาวลีนั้นกับความหมายการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ *progressive* ซึ่งบ่งชี้การดำเนินอยู่ของ

เหตุการณ์ที่ปรากฏในรูปกาล Past Progressive (was/were working) แต่การณัลักษณะประจำคำประเภท achievement มีอรรถลักษณะ [+punctual] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นฉับพลัน ไม่กินเวลาหรือไม่เป็นระยะเวลา และ state มีอรรถลักษณะ [-dynamic] ซึ่งอ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่คงสภาพเดิม ไม่มีการเปลี่ยนแปลง เมื่อผู้เรียนพบกริยาวลีที่จัดอยู่ในการณัลักษณะประจำคำประเภท achievement และ state ผู้เรียนพบว่าอรรถลักษณะ [+punctual] และ [-dynamic] ไม่สัมพันธ์กับความหมายที่อ้างอิงการดำเนินอยู่ซึ่งบ่งชี้ด้วยรูปกาล Past Progressive (was/were working) ผู้เรียนจึงหลีกเลี่ยงใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ร่วมกับ achievement และ state เพราะฉะนั้นทุกกลุ่มตัวอย่างจึงมีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ร่วมกับ activity และ accomplishment มากกว่า achievement และ state เพราะความหมายในการณัลักษณะประจำคำ activity และ accomplishment สัมพันธ์กับรูปกาล Past Progressive (was/were working) มากกว่า

เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของรูปกาล Past Progressive (was/were working) ตามการณัลักษณะประจำคำกับการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ตามการณัลักษณะประจำคำในแบบทดสอบโคลซ พบว่าการปรากฏของรูปกาล Past Progressive (was/were working) ในทุกกลุ่มตัวอย่างสนับสนุนสมมติฐานการณัลักษณะ (Aspect Hypothesis) แต่การปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) เฉพาะในกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงเท่านั้นที่สนับสนุนสมมติฐานการณัลักษณะ ในขณะที่การปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ในกลุ่มความสามารถจำกัดสนับสนุนสมมติฐานรูปอดีตกาลโดยปริยาย (Default Past Tense Hypothesis) สาเหตุที่การปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ในกลุ่มความสามารถจำกัดสนับสนุนสมมติฐานรูปอดีตกาลโดยปริยายแต่การปรากฏของรูปกาล Past Progressive (was/were working) ในกลุ่มความสามารถจำกัดสนับสนุนสมมติฐานการณัลักษณะเกิดจากแนวโน้มการปรากฏของทั้งสองรูปกาลในภาษาอังกฤษ เมื่ออ้างอิงเหตุการณ์อดีต ตามปกติเจ้าของภาษาอังกฤษใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณัลักษณะประจำคำได้ทุกประเภท แต่ใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ร่วมกับการณัลักษณะ activity และ accomplishment เท่านั้น และไม่ใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ร่วมกับการณัลักษณะ achievement และ state เพราะความหมายของการณัลักษณะประจำคำไม่สอดคล้องกับความหมายของรูปกาล Past Progressive (was/were working) เป็นไปได้ว่าเมื่อกลุ่มความสามารถจำกัดเห็นตัวอย่างรูปแบบการปรากฏของรูปกาลทั้งสองของเจ้าของภาษาจากข้อมูลรับเข้า (input) กลุ่มความสามารถจำกัดจึงมีแนวโน้มใช้รูปกาลทั้งสองตามตัวอย่างที่พบในข้อมูลรับเข้า (input)

5.3 การปรากฏของรูปอดีตกาลต่างๆ ในอนุพากย์ที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา

การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทยแสดงให้เห็นว่าภาษาอังกฤษบังคับเติมหน่วยคำทางไวยากรณ์ไปที่คำกริยาเพื่อบ่งชี้เวลาของเหตุการณ์ เช่น การหน่วยคำ *-ed* ในกริยา *walked* เพื่อแสดงว่าเหตุการณ์เดินเกิดขึ้นในอดีต แต่ในภาษาไทยไม่มีการใช้หน่วยคำทางไวยากรณ์หรือรูปกาลเหมือนในภาษาอังกฤษ การบ่งชี้เวลาของเหตุการณ์จึงอาศัยการตีความหรืออนุมานเวลาจากบริบท ซึ่งเป็นวิธีการทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ เมื่ออ้างถึงเหตุการณ์อดีตในภาษาไทย ผู้พูดอาจเริ่มต้นด้วยประโยคที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา เช่น เมื่อวานนี้ หรือ เดือนที่แล้ว เพื่อบ่งชี้ให้ผู้ฟังทราบว่าผู้พูดกำลังอ้างถึงเหตุการณ์อดีต และประโยคต่อมาก็ไม่จำเป็นต้องซ้ำหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาอดีตนั้นอีกครั้งเพราะผู้ฟังสามารถตีความได้เวลาอดีตได้จากบริบท การถ่ายทอดเหตุการณ์อดีตด้วยการเรียงลำดับเหตุการณ์ตามลำดับเวลาก็เป็นวิธีทางวัจนปฏิบัติศาสตร์อีกวิธีหนึ่งที่บ่งชี้ให้ผู้ฟังตีความได้ว่าประโยคถัดมาเกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกับประโยคก่อนหน้า การที่ภาษาอังกฤษมีวิธีการทางไวยากรณ์แต่ภาษาไทยไม่มีวิธีการทางไวยากรณ์เพื่อบ่งชี้เวลาของประโยคแต่ใช้หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาจึงมีความสำคัญในการถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีตในภาษาไทย ผู้วิจัยจึงสนใจวิเคราะห์บทบาทของหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาต่อการปรากฏหรือการไม่ปรากฏของรูปอดีตกาลต่างๆ

ในการเขียนเล่าเรื่องอดีต กลุ่มตัวอย่างมีอิสระในการเลือกใช้รูปกาลและหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการปรากฏของรูปอดีตกาลและการปรากฏของหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาพบว่า ในกลุ่มความสามารถจำกัด พบอนุพากย์ที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาจำนวน 186 อนุพากย์ ในจำนวนนี้สามารถจำแนกออกได้เป็นสองแบบ แบบที่หนึ่งคืออนุพากย์ที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา และปรากฏร่วมกับรูปอดีตกาลมีจำนวน 96 อนุพากย์หรือร้อยละ 51.61 และแบบที่สองคืออนุพากย์ที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาแต่ไม่ปรากฏร่วมกับรูปอดีตกาลมีจำนวน 90 อนุพากย์หรือร้อยละ 48.39 ยกตัวอย่างเช่น

(5.11) Two months ago he *went* on a business to Bangna.

ในตัวอย่าง (5.11) นิสิตกลุ่มความสามารถจำกัดคนหนึ่งเขียนเล่าเรื่องผู้ชายที่ล้มโทรศัพท์มือถือไว้บนรถแท็กซี่ตอนไปทำธุระที่สำนักงานเขตบางนา ประโยค (5.11) มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา *two months ago* (สองเดือนที่แล้ว) แสดงเวลาอ้างอิง (Reference time) ของเหตุการณ์ไปทำธุระที่บางนา เนื่องจากหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา *two months ago* (สองเดือนที่แล้ว) บ่งชี้เวลาอดีต จึงทำให้ตีความได้ว่าเหตุการณ์ไปทำธุระที่บางนาเกิดขึ้นในอดีต นิสิตกลุ่มความสามารถจำกัดคนนี้ใช้กริยา *went* ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past ของกริยา *go* เพื่อบ่งชี้เวลาอดีตของเหตุการณ์ไปทำธุระที่บางนา ประโยค (5.11) แสดงให้เห็นว่านิสิตคนนี้แสดงเวลาอดีตของเหตุการณ์ด้วยวิธีการทาง

คำศัพท์ ซึ่งในที่นี้คือหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา two months ago (สองเดือนที่แล้ว) และวิธีการทางหน่วยคำทางไวยากรณ์ ซึ่งในที่นี้คือรูปกาล Simple Past (went)

(5.12) After about twenty minutes uncle *came* to him.

ในตัวอย่าง (5.12) นิสิตกลุ่มความสามารถจำกัดอีกคนหนึ่งก็เขียนเล่าเรื่องผู้ชายที่ลืมโทรศัพท์มือถือไว้บนรถแท็กซี่ตอนไปทำธุระที่สำนักงานเขตบางนา เขาเล่าว่าผู้ชายคนนี้ติดต่อกับคุณลุงคนขับแท็กซี่ได้และทราบว่าคุณลุงคนขับแท็กซี่เก็บโทรศัพท์มือถือของเขาไว้ ประโยค (5.12) อ้างถึงเหตุการณ์ที่คุณลุงคนขับรถแท็กซี่เอาโทรศัพท์มาคืนผู้ชายคนนี้ประมาณยี่สิบนาทีหลังจากวางสายคุยกัน ประโยค (5.12) มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา after about twenty minutes (หลังจากนั้นประมาณยี่สิบนาที) แสดงเวลาอ้างอิง (Reference time) ให้กับเหตุการณ์คุณลุงคนขับรถแท็กซี่มาหาผู้ชายคนนี้ เนื่องจากหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา after about twenty minutes (หลังจากนั้นประมาณยี่สิบนาที) อ้างถึงเหตุการณ์โทรศัพท์คุยกันก่อนหน้านั้นซึ่งเป็นเหตุการณ์อดีต จึงตีความได้ว่าเหตุการณ์คุณลุงคนขับรถมาหาผู้ชายคนนี้ก็เกิดขึ้นในอดีตเช่นเดียวกัน นิสิตคนนี้ใช้กริยา *came* ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past ของกริยา *come* เพื่อบ่งชี้เวลาอดีตของเหตุการณ์ดังกล่าว ประโยค (5.12) แสดงให้เห็นว่านิสิตกลุ่มความสามารถจำกัดคนนี้แสดงเวลาอดีตของเหตุการณ์ด้วยวิธีการทางคำศัพท์ ซึ่งในที่นี้คือหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา after about twenty minutes (หลังจากนั้นประมาณยี่สิบนาที) และวิธีการทางหน่วยคำทางไวยากรณ์ ซึ่งในที่นี้คือรูปกาล Simple Past (*came*)

ตัวอย่าง (5.11) และ (5.12) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (*worked*) ร่วมกับหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาเพื่อบ่งชี้เวลาอดีตให้กับเหตุการณ์ในทั้งสองประโยค อย่างไรก็ตาม บางครั้งกลุ่มความสามารถจำกัดก็ใช้เพียงหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาเป็นเครื่องแสดงเวลาอดีตในประโยค แต่พวกเขาไม่ได้ใช้หน่วยคำทางไวยากรณ์หรือรูปอดีตกาลเพื่อแสดงเวลาอดีต ยกตัวอย่างเช่น

(5.13) Last two month ago he go to work at Bangna.

ในตัวอย่าง (5.13) นิสิตกลุ่มความสามารถจำกัดคนหนึ่งเขียนเล่าเรื่องผู้ชายที่ลืมโทรศัพท์มือถือไว้บนรถแท็กซี่ตอนไปทำธุระที่สำนักงานเขตบางนา ประโยค (5.13) มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา last two month ago (สองเดือนที่แล้ว) แสดงเวลาอ้างอิง (Reference time) ของเหตุการณ์ไปทำธุระที่บางนา เนื่องจากหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา last two month ago (สองเดือนที่แล้ว) บ่งชี้เวลาอดีต จึงทำให้ตีความได้ว่าเหตุการณ์ไปทำธุระที่บางนาเกิดขึ้นในอดีต นิสิตกลุ่มความสามารถจำกัดคนนี้ใช้กริยา *go* ซึ่งเป็นรูปฐาน (base form) ของกริยา *go* เมื่ออ้างถึงเหตุการณ์ไปทำธุระที่บางนาซึ่งเกิดขึ้นในอดีต ประโยค (5.13) แสดงให้เห็นว่านิสิตคนนี้แสดงเวลาอดีตของเหตุการณ์ด้วยวิธีการทางคำศัพท์ ซึ่งในที่นี้คือหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา last two month ago (สองเดือน

ที่แล้ว) แต่ไม่ได้ใช้วิธีการทางหน่วยคำทางไวยากรณ์ ซึ่งในที่นี้ รูปกริยาที่ถูกต้องคือ went ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past ของกริยา go

(5.14) Next morning they go to *travel* at Ancient city by bus.

ในตัวอย่าง (5.14) นิสิตกลุ่มความสามารถจำกัดอีกคนหนึ่งเขียนเล่าเรื่องกวางและเพื่อนๆ ไปเที่ยวเมืองโบราณที่ประเทศเกาหลี ประโยค (5.14) มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา next morning (เช้าวันถัดมา) แสดงเวลาอ้างอิง (Reference time) ของเหตุการณ์ไปเที่ยวเมืองโบราณ เนื่องจากหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา next morning (เช้าวันถัดมา) อ้างถึงวันหนึ่งในตอนที่กวางเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนที่ประเทศเกาหลีซึ่งเป็นเหตุการณ์อดีต จึงทำให้ตีความได้ว่าเหตุการณ์ไปเที่ยวเมืองโบราณกับเพื่อนๆ ก็เกิดขึ้นในอดีตเช่นกัน นิสิตกลุ่มความสามารถจำกัดคนนี้ใช้กริยา go ซึ่งเป็นรูปฐาน (base form) ของกริยา go เมื่ออ้างถึงเหตุการณ์ไปเที่ยวเมืองโบราณซึ่งเกิดขึ้นในอดีต ประโยค (5.14) แสดงให้เห็นว่านิสิตคนนี้แสดงเวลาอดีตของเหตุการณ์ด้วยวิธีการทางคำศัพท์ ซึ่งในที่นี้คือหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา next morning (เช้าวันถัดมา) แต่ไม่ได้ใช้วิธีการทางหน่วยคำทางไวยากรณ์ ซึ่งในที่นี้รูปกริยาที่ถูกต้องคือ went ซึ่งเป็นรูปกาล Simple Past ของกริยา go

ในการเขียนเล่าเรื่องอดีตของกลุ่มความสามารถจำกัด มีอนุพากย์ที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาจำนวน 187 อนุพากย์ ในจำนวนนี้ กลุ่มความสามารถจำกัดใช้หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาซึ่งเป็นวิธีการแสดงเวลาด้วยคำศัพท์ร่วมกับรูปอดีตกาลซึ่งเป็นวิธีการแสดงเวลาด้วยหน่วยคำทางไวยากรณ์จำนวน 96 อนุพากย์ (51.33%) และใช้หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาซึ่งเป็นวิธีการแสดงเวลาด้วยคำศัพท์โดยไม่ใช้รูปอดีตกาลซึ่งเป็นวิธีการแสดงเวลาด้วยหน่วยคำทางไวยากรณ์จำนวน 91 อนุพากย์ (48.66%) แนวโน้มดังกล่าวสอดคล้องกับข้อค้นพบในงานวิจัยของหยางและหวาง (Yang & Huang 2004) ซึ่งศึกษาการรับระบบกาลและการณลักษณะภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวฮ่องกงที่พูดภาษาจีนเป็นภาษาแม่ ผลปรากฏว่าในประโยคที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา กลุ่มตัวอย่างระดับประถม ซึ่งเป็นกลุ่มความสามารถจำกัด มีแนวโน้มที่จะไม่ใช้รูปอดีตกาล และอาศัยหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาเป็นวิธีการหลักในการแสดงเวลาอดีต หยางและหวางวิเคราะห์ว่าเกิดการเปลี่ยนหน้าที่ของหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา กลุ่มตัวอย่างนี้ใช้หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาเป็นหน่วยแทนรูปกาล (tense substitute)

จากข้อมูลการเขียนเล่าเรื่องอดีตยังพบว่าในกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูง มีการใช้หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาซึ่งเป็นวิธีการแสดงเวลาด้วยคำศัพท์ร่วมกับรูปอดีตกาลซึ่งเป็นวิธีการแสดงเวลาด้วยหน่วยคำทางไวยากรณ์ควบคู่กันเป็นจำนวนมากกว่าในกลุ่มความสามารถจำกัด ในกลุ่มความสามารถปานกลาง พบอนุพากย์ที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาจำนวน 182 อนุพากย์ ในจำนวนนี้จำแนกออกเป็นอนุพากย์ที่บ่งชี้ด้วยรูปอดีตกาล 141 อนุพากย์หรือร้อยละ 77.47 และในกลุ่มความสามารถสูง พบอนุพากย์ที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาจำนวน 250 อนุพากย์ ในจำนวนนี้จำแนกออกเป็นอนุพากย์ที่บ่งชี้ด้วยรูปอดีตกาล 227 อนุพากย์หรือร้อยละ 90.80 แสดง

ให้เห็นว่ากลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงมีแนวโน้มที่จะใช้หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา ซึ่งเป็นวิธีการแสดงเวลาด้วยคำศัพท์ร่วมกับรูปอดีตกาลซึ่งเป็นวิธีการแสดงเวลาด้วยหน่วยคำทางไวยากรณ์มากกว่าร้อยละ 75 และมากกว่าร้อยละ 90 ตามลำดับ ซึ่งต่างจากแนวโน้มที่พบในกลุ่มความสามารถจำกัดที่มีจำนวนประมาณร้อยละ 50 แนวโน้มดังกล่าวก็สอดคล้องกับข้อค้นพบในงานวิจัยของหยางและหวาง (Yang & Huang 2004) ซึ่งศึกษาการรับระบบกาลและการณลักษณะภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวฮ่องกงที่พูดภาษาจีนเป็นภาษาแม่ ผลปรากฏว่าในประโยคที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา กลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมและมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงตามลำดับ มีแนวโน้มที่ใช้รูปอดีตกาลควบคู่กับหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาเป็นวิธีการแสดงเวลาอดีต หยางและหวางวิเคราะห์ว่าในกรณีนี้หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาทำหน้าที่กระตุ้นเตือนให้ผู้เรียนใช้รูปอดีตกาลหรือหน่วยคำทางไวยากรณ์แสดงเวลาอดีต (reminders of the use of verbal morphology)

โดยสรุป หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลามีบทบาทในการปรากฏของรูปอดีตกาลแตกต่างกันสองบทบาท กล่าวคือ บทบาทที่หนึ่ง หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลามีบทบาทแทนที่รูปอดีตกาลประมาณเกือบร้อยละ 50 ในกลุ่มความสามารถจำกัด จึงทำให้ไม่พบการปรากฏของรูปอดีตกาลในบางอนุภาคที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา บทบาทที่สอง หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลามีบทบาทกระตุ้นเตือนให้กลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปอดีตกาลแสดงเวลาอดีตเมื่ออนุภาคนั้นมีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา

5.4 สรุปการปรากฏของรูปกาลและปัจจัยทางภาษา

งานวิจัยนี้พบว่าปัจจัยทางภาษา 2 ปัจจัยที่มีผลต่อการปรากฏและการไม่ปรากฏของรูปกาลบางรูป ปัจจัยที่หนึ่งคือการณลักษณะประจำคำ การณลักษณะประจำคำมีอิทธิพลต่อการปรากฏของรูปกาล Past Progressive (was/were working) ในทุกกลุ่มตัวอย่างในแบบทดสอบโคลซ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ร่วมกับกริยาวลีที่มีการณลักษณะประจำคำแบบ activity และ accomplishment มากกว่า state และ achievement สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากการณลักษณะประจำคำแบบ activity และ accomplishment มีอรรถลักษณะ [-punctual] ซึ่งสื่อความหมายว่าเหตุการณ์นั้นไม่ได้เกิดขึ้นอย่างฉับพลันแต่ดำเนินไปเรื่อยๆ ในระยะเวลาหนึ่ง อรรถลักษณะนี้สัมพันธ์กับความหมายของรูปกาล Past Progressive (was/were working) ที่สื่อถึงเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่ ณ ช่วงเวลาหนึ่ง

แต่ในกรณีของการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) อิทธิพลของการณลักษณะประจำคำแตกต่างกันไปตามกลุ่มตัวอย่างและวิธีการเก็บข้อมูล ในแบบทดสอบโคลซ กลุ่ม

ความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำแต่ละประเภท เป็นจำนวนใกล้เคียงกัน แต่กลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำประเภท achievement มากที่สุด ซึ่งตรงกับ สมมติฐานการณ์ลักษณะ (Aspect Hypothesis) รองลงมาคือการปรากฏร่วมกับ state ซึ่งขัดแย้งกับ สมมติฐานการณ์ลักษณะ สาเหตุที่พบการปรากฏร่วมกับ state มากกว่าที่สมมติฐานคาดการณ์ไว้ เนื่องจากเงื่อนไขการปรากฏของกริยาทรงสภาพ (stative verb) ร่วมกับรูปกาล Simple Past (worked) เท่านั้น ซึ่งตามปกติไม่สามารถปรากฏร่วมกับรูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ ในการเขียนเล่าเรื่องอดีต กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำแบบ achievement มากที่สุด รองลงมาคือ accomplishment ถัดมาคือ activity และปรากฏร่วมกับ state น้อยที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับแนวโน้มที่สมมติฐานการณ์ ลักษณะ (Aspect Hypothesis) คาดการณ์ไว้ ส่วนในกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่ม ความสามารถสูง พบว่ารูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำแบบ accomplishment และ achievement เป็นจำนวนมากกว่า state และ activity แนวโน้มการ ปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำกลุ่ม telic (ได้แก่ achievement และ accomplishment ซึ่งมีอรรถลักษณะ [+telic] เหมือนกัน) มากกว่ากลุ่ม atelic (ได้แก่ activity และ state ซึ่งมีอรรถลักษณะ [-telic] เหมือนกัน) สนับสนุนสมมติฐานการณ์ลักษณะ เช่นเดียวกับกลุ่มความสามารถจำกัด รูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับการณ์ ลักษณะประจำคำกลุ่ม telic มากกว่า atelic เพราะอรรถลักษณะ [+telic] มีความสัมพันธ์กับ ความหมายการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective มากกว่า

ปัจจัยทางภาษาปัจจัยที่สอง ที่มีผลต่อการปรากฏและการไม่ปรากฏของรูปกาลบางรูป คือ หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา เนื่องจากภาษาไทยไม่มีการใช้หน่วยคำทางไวยากรณ์หรือรูปกาลบ่งชี้เวลาของ เหตุการณ์ จึงมีการใช้หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาและวิธีการทางวจนปฏิบัติศาสตร์ (เช่น การตีความหรือ การอนุมานความหมายทางเวลาจากบริบท การเล่าเหตุการณ์ตามลำดับเวลา) เป็นเครื่องแสดงเวลา ของเหตุการณ์ ในการเขียนเล่าเรื่องอดีตเป็นภาษาอังกฤษ ในอนุพากย์ที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปอดีตกาลร่วมกับหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาเป็นจำนวนประมาณร้อยละ 50 แต่ในกลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปอดีตกาลร่วมกับหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาเป็นจำนวนมากกว่าร้อยละ 70 และกลุ่มความสามารถสูงใช้รูปอดีตกาลร่วมกับหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลามากกว่าร้อยละ 90 แนวโน้มดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเมื่อผู้เรียนมีระดับความสามารถทางภาษาสูงขึ้น ก็จะใช้หน่วยคำทาง ไวยากรณ์หรือรูปอดีตกาลเพิ่มมากขึ้น ถึงแม้ว่าในอนุพากย์นั้นจะมีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาแล้วก็ตาม

บทที่ 6 สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้ผู้วิจัยต้องการสรุปผลการวิจัยจากแบบทดสอบโคลซและการเขียนเล่าเรื่องอดีตของกลุ่มตัวอย่างทั้งสามระดับความสามารถ นอกจากนี้ผู้วิจัยจะอภิปรายว่าผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยนี้หรือไม่ ผู้วิจัยแบ่งการสรุปผลออกเป็นสองประเด็นหลัก ดังนี้ ประเด็นที่หนึ่งคือพัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลและความหมายทางกาลและการณ์ลักษณะ และประเด็นที่สองคือการปรากฏของรูปกาลและปัจจัยทางภาษา หลังจากสรุปและอภิปรายผลการวิจัยแล้วผู้วิจัยก็จะกล่าวถึงข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

6.1 สรุปผลการวิจัย

6.1.1 พัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลและความหมายทางกาลและการณ์ลักษณะ

งานวิจัยนี้เก็บข้อมูลการถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีตเป็นภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยจำนวนสามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ วิธีการเก็บข้อมูลประกอบด้วยแบบทดสอบโคลซและการเขียนเล่าเรื่องอดีต แบบทดสอบโคลซกำหนดรูปกาลที่ต้องการศึกษาจำนวน 6 รูปกาล ได้แก่ 1. รูปกาล Simple Past (worked) 2. รูปกาล Past Progressive (was/were working) 3. รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) 4. รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) 5. รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) และ 6. รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ในการเขียนเล่าเรื่องอดีต เจ้าของภาษาผู้ทำหน้าที่ตรวจภาษาพิจารณาว่ามีรูปกาลที่ถูกต้องตามบริบทจำนวน 3 รูปกาล ได้แก่ 1. รูปกาล Simple Past (worked) 2. รูปกาล Past Progressive (was/were working) และ 3. รูปกาล Past Perfect Simple (had worked)

ในจำนวน 6 รูปกาลที่ศึกษาในงานวิจัยนี้ พบว่าทุกกลุ่มความสามารถใช้รูปกาล Simple Past (worked) ถูกต้องมากที่สุดและใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ถูกต้องน้อยที่สุด เนื่องจากความซับซ้อนของรูปภาษาและความซับซ้อนทางความหมายของรูปกาลในด้านรูปภาษา รูปกาล Simple Past (worked) ซับซ้อนน้อยกว่ารูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) กล่าวคือ รูปกาล Simple Past (worked) มีองค์ประกอบสองส่วนคือ กริยาและหน่วยคำ -ed แต่รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) มีองค์ประกอบหลักสามส่วนคือ องค์ประกอบที่หนึ่ง กริยา had (ซึ่งประกอบด้วยกริยา have และหน่วยคำ -ed) องค์ประกอบที่สอง กริยา been (ซึ่งเป็นกริยา be ในรูปกริยา past participle) และองค์ประกอบที่สาม กริยาหลักในรูปกริยา present participle หรือมีหน่วยคำ -ing ในด้าน

ความหมาย รูปกาล Simple Past (worked) ก็ซับซ้อนน้อยกว่ารูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) กล่าวคือ รูปกาล Simple Past (worked) สื่อความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E,R – S ซึ่งแสดงความแตกต่างระหว่างช่วงเวลาเพียงสองช่วง คือ ช่วงเวลาที่หนึ่งคือช่วงเวลาอดีต ซึ่งประกอบด้วยเวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) และเวลาอ้างอิง (Reference time) และช่วงเวลาที่สองคือช่วงเวลาปัจจุบัน ซึ่งประกอบด้วยเวลากล่าวถ้อย (Speech time) แต่รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) สื่อความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E – R – S ซึ่งแสดงความแตกต่างระหว่างช่วงเวลาสามช่วงเวลา คือ ช่วงเวลาที่หนึ่งคือเวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) ซึ่งปรากฏก่อนหน้าเวลาอ้างอิง (Reference time) ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่สอง และทั้งสองช่วงเวลาปรากฏก่อนหน้าเวลากล่าวถ้อย (Speech time) ซึ่งเป็นช่วงเวลา之三 นอกจากนี้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ยังประกอบด้วยการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive เพราะฉะนั้นรูปกาล Simple Past (worked) ซึ่งมีรูปภาษาและความหมายซับซ้อนน้อยที่สุดในบรรดา 6 รูปกาลที่ศึกษาในงานวิจัยนี้ย่อมเป็นรูปกาลที่เรียนรู้ได้ง่ายที่สุดและใช้ได้ง่ายที่สุด จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องมากที่สุด และรูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ซึ่งมีรูปภาษาและความหมายซับซ้อนมากที่สุด ในบรรดา 6 รูปกาลที่ศึกษาในงานวิจัยนี้ย่อมเป็นรูปกาลที่เรียนรู้ได้ยากที่สุด จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ได้ถูกต้องน้อยที่สุด แม้กระทั่งในกลุ่มความสามารถสูง

พัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลและความหมายทางกาลและการณ์ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มในงานวิจัยมีประเด็นสำคัญสองประเด็น ประเด็นที่หนึ่งคือความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลและความหมายทางกาลและการณ์ลักษณะของกลุ่มความสามารถจำกัดสอดคล้องกับสมมติฐาน 1.3.2.1 ของงานวิจัยนี้ที่ว่า กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (worked) เพื่อสื่อความหมายการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective (ซึ่งตรงกับรูปกาล Simple Past (worked)) การณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect (ซึ่งตรงกับรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) และรูปกาล Past Perfect Simple (had worked)) และการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive (ซึ่งตรงกับรูปกาล Past Progressive (was/were working)) มากกว่าการใช้รูปกาลอื่นๆ เมื่อพิจารณาผลการวิจัยในกลุ่มความสามารถจำกัด พบว่า นอกจากพวกเขาจะใช้รูปกาล Simple Past (worked) ถูกต้องมากที่สุดแล้ว พวกเขายังใช้รูปกาล Simple Past (worked) เป็นรูปกาลหลักในบริบทที่ต้องใช้รูปกาลอื่นๆ สาเหตุที่กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (worked) แทนที่รูปกาลอื่นๆ ในการถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีต เนื่องจากรูปกาล Simple Past (worked) มีรูปภาษาและความหมายซับซ้อนน้อยกว่ารูปกาลอื่นๆ รูปกาล Simple Past (worked) บ่งชี้ความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E,R – S กล่าวคือ เวลาที่เกิด

เหตุการณ์ (Event time) และเวลาอ้างอิง (Reference time) ปรากฏก่อนหน้าเวลากล่าวถ้อย (Speech time) รูปกาลอื่นๆ เช่น รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) บ่งชี้ความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E – S,R กล่าวคือ เวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) ปรากฏก่อนหน้าเวลากล่าวถ้อย (Speech time) และเวลาอ้างอิง (Reference time) และรูปกาล Past Perfect Simple (had worked) บ่งชี้ความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E – R – S กล่าวคือ เวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) ปรากฏก่อนหน้าเวลาอ้างอิง (Reference time) และเวลาอ้างอิง (Reference time) ก็ปรากฏก่อนหน้าเวลากล่าวถ้อย (Speech time) เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างสามจุดเวลา ก็จะพบว่ามีความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E – S หรือเวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) ปรากฏก่อนหน้าเวลากล่าวถ้อย (Speech time) เป็นความสัมพันธ์หลักที่พบในรูปกาลอดีตต่างๆ เพราะฉะนั้นกลุ่มความสามารถจำกัดจึงใช้รูปกาล Simple Past (worked) เป็นจำนวนมากในการถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีต เพราะรูปกาล Simple Past (worked) สามารถบ่งชี้ว่าเวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) ปรากฏก่อนหน้าเวลาที่กล่าวถ้อย (Speech time) ได้เหมือนกับรูปกาลอดีตอื่นๆ

ประเด็นที่สองคือความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลและความหมายทางกาลและการณ์ลักษณะของกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน 1.3.2.2 และ 1.3.2.3 ของงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยตั้งสมมติฐาน 1.3.2.2 ไว้ว่ากลุ่มความสามารถปานกลางใช้รูปกาล Simple Past (worked) เพื่อสื่อความหมายการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective (ซึ่งตรงกับรูปกาล Simple Past (worked)) และการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect (ซึ่งตรงกับรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) และรูปกาล Past Perfect Simple (had worked)) และใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) เพื่อสื่อความหมายการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive (ซึ่งตรงกับรูปกาล Past Progressive (was/were working)) มากกว่าการใช้รูปกาลอื่นๆ เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลกับความหมายการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์ในกลุ่มความสามารถปานกลาง พบว่าพวกเขาใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้อง นอกจากนี้ พวกเขาก็ใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องและยังใช้รูปกาล Simple Past (worked) เป็นรูปกาลหลักในบริบทที่ต้องใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) แต่ไม่ได้ใช้รูปกาล Simple Past (worked) เป็นรูปกาลหลักในบริบทที่ต้องใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) แนวโน้มดังกล่าวจึงขัดแย้งกับสมมติฐาน 1.3.2.2 ของงานวิจัยนี้

สมมติฐานข้อถัดมาคือสมมติฐาน 1.3.2.3 ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ว่ากลุ่มความสามารถสูงใช้รูปกาล Simple Past (worked) เพื่อสื่อความหมายการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective (ซึ่งตรงกับรูปกาล Simple Past) ใช้รูปกาล Present Perfect Simple เพื่อสื่อความหมายการณ์

ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfect (ซึ่งตรงกับรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) และรูปกาล Past Perfect Simple (had worked)) และใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) เพื่อสื่อความหมายการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive (ซึ่งตรงกับรูปกาล Past Progressive (was/were working)) มากกว่าการใช้รูปกาลอื่นๆ เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างรูปกาลกับความหมายการณลักษณะทางไวยากรณ์ในกลุ่มความสามารถสูงพบว่าพวกเขาใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้อง นอกจากนี้ พวกเขาก็ใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องและก็พบว่าพวกเขาใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) ได้ถูกต้องแต่ไม่ได้ใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) เป็นรูปกาลหลักในบริบทที่ต้องใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) แนวโน้มดังกล่าวจึงขัดแย้งกับสมมติฐาน 1.3.2.3 ของงานวิจัยนี้

งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าทุกกลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ดีที่สุด รองลงมาคือรูปกาล Past Progressive (was/were working) ถัดมาคือรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) และรูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) เป็นลำดับสุดท้าย ลำดับความถี่ในการปรากฏของรูปกาลต่างๆ ที่พบในงานวิจัยนี้สอดคล้องกับลำดับที่พบในงานวิจัยชิ้นอื่นๆ ที่ศึกษาพัฒนาการของรูปกาลภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง

โคลน์ (Klein 1995) ศึกษาชาวอิตาเลียนจำนวนสี่คน อายุระหว่าง 20-30 ปี ซึ่งทำงานอยู่ในประเทศอังกฤษและมีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษค่อนข้างจำกัดในช่วงที่เริ่มเก็บข้อมูล โคลน์เก็บข้อมูลด้วยการบันทึกบทสนทนาหัวข้อต่างๆ ในชีวิตประจำวันระหว่างผู้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างภายในระยะเวลาสองปีครึ่ง โคลน์พบว่ากลุ่มตัวอย่างของเขาเริ่มใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องมากกว่ารูปกาลอื่นๆ เมื่อถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีต ในระยะเวลาต่อมาจึงเริ่มพบการใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) และรูปกาล Past Perfect Simple (had worked) พบเป็นลำดับท้ายๆ ของพัฒนาการ โคลน์สรุปว่าในการรับภาษาที่สองการบ่งชี้การปรากฏก่อนการบ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์

ลำดับการปรากฏของรูปกาลอดีตดังกล่าวก็พบในงานวิจัยของบาร์โดวี-ฮาร์ลิก (Bardovi-Harlig 2000) เช่นกัน บาร์โดวี-ฮาร์ลิกศึกษาการใช้รูปกาลอดีตของกลุ่มตัวอย่างชาวต่างชาติจำนวน 16 คน อายุระหว่าง 18 ปีจนถึงยี่สิบกลางๆ ที่เข้าอบรมคอร์สภาษาอังกฤษเร่งรัดที่มหาวิทยาลัย บาร์โดวี-ฮาร์ลิกเก็บข้อมูลด้วยการเขียนเล่าเรื่องและการบันทึกบทสนทนาภายในระยะเวลาเจ็ดสัปดาห์ บาร์โดวี-ฮาร์ลิกพบว่ากลุ่มตัวอย่างของเขาเริ่มใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องมากกว่ารูปกาลอื่นๆ เมื่อถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีต ในระยะเวลาต่อมาจึงเริ่มพบการใช้รูป

กาล Past Progressive (was/were working) รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) และรูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ตามลำดับ บาร์โดวี-ฮาร์ลิกอภิปรายว่าความซับซ้อนของรูปภาษาและความหมายของรูปกาลเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนรับรูปกาล Simple Past (worked) ได้ก่อนรูปกาลอื่นๆ และรับรูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ได้เป็นลำดับสุดท้าย

นอกจากนี้ ลำดับความถี่ในการปรากฏของรูปกาลต่างๆ ที่พบในงานวิจัยนี้สอดคล้องกับลำดับการรับรูปกาลของภาษาอังกฤษในฐานะภาษาแม่ที่ไวสท์ (Weist 1989) เสนอไว้สี่ชั้น ในชั้นแรกซึ่งเรียกว่าชั้น Speech Time เด็กที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ยังไม่บ่งชี้กาลและการณ์ลักษณะด้วยหน่วยคำทางไวยากรณ์ ในชั้นที่สองซึ่งเรียกว่า Event Time เด็กที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่เริ่มบ่งชี้ความแตกต่างระหว่างเหตุการณ์อดีตและเหตุการณ์ที่ไม่ใช่อดีตด้วยหน่วยคำทางไวยากรณ์ และเริ่มพบการใช้รูปกาล Past Progressive เพื่อบ่งชี้ความแตกต่างระหว่างเหตุการณ์ที่กำลังเดินอยู่กับเหตุการณ์ที่ไม่ได้เน้นว่ากำลังดำเนินอยู่ พัฒนาการขั้นที่สองของเด็กที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่สอดคล้องกับรูปแบบการใช้รูปกาลของกลุ่มความสามารถจำกัดในแบบทดสอบโคลซและการเขียนเล่าเรื่องอดีตในงานวิจัยนี้ ซึ่งใช้รูปกาล Simple Past (worked) มากกว่าร้อยละ 45 และเริ่มพบการใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) มากกว่าร้อยละ 20 แต่ใช้รูปกาลที่อ้างถึงเหตุการณ์อดีตอื่นๆ น้อยกว่าร้อยละ 20 ในชั้นที่สามซึ่งเรียกว่า Restricted Reference Time พบว่าเด็กที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่เริ่มใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) พัฒนาการขั้นนี้สอดคล้องกับรูปแบบการใช้รูปกาลของกลุ่มความสามารถปานกลาง ซึ่งใช้รูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้เป็นจำนวนมากกว่ารูปกาลอื่นๆ กล่าวคือ พวกเขาใช้รูปกาล Simple Past (worked) ในทั้งสองแบบทดสอบ และใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ในแบบทดสอบโคลซได้มากกว่าร้อยละ 70 รูปกาลที่กลุ่มความสามารถปานกลางใช้ได้ถูกต้องเป็นจำนวนมากรองลงมา คือรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) และรูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ซึ่งพวกเขาใช้ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 25 สำหรับรูปกาล Past Perfect Simple (had worked) และรูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) กลุ่มความสามารถปานกลางใช้ได้ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 25 ในขั้นสุดท้ายเรียกว่า Reference Time เด็กที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่สามารถใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้แล้ว พัฒนาการขั้นนี้สอดคล้องกับรูปแบบการใช้รูปกาลของกลุ่มความสามารถสูง ซึ่งใช้รูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 75 ใช้รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) และรูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) ได้ถูกต้อง

มากกว่าร้อยละ 50 และก็ใช้รูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ถูกต้องมากกว่าร้อยละ 30 แต่ใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ได้ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 25

งานวิจัยในอดีตที่ศึกษาพัฒนาการการรับรู้รูปกาลและการณลักษณะในภาษาอังกฤษในฐานะภาษาแม่และในฐานะภาษาที่สองพบลำดับความถี่ในการปรากฏรูปแบบเดียวกันคือ ในช่วงแรกของการพัฒนาการเด็กที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่และผู้เรียนภาษาอังกฤษจะสามารถใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องมากกว่ารูปกาลอื่นๆ ในช่วงถัดมา พวกเราก็เริ่มใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องเพิ่มมากขึ้น ส่วนรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) และรูปกาล Past Perfect Simple (had worked) จะปรากฏเพิ่มมากขึ้นในช่วงหลังๆ สาเหตุที่พบลำดับการปรากฏเช่นนี้ มีข้อสันนิษฐานว่าเกิดจากพัฒนาการทางปริชาน (cognitive development) ดังที่ไวสท์ (Weist 1989) เสนอไว้ข้างต้นว่าเด็กจะสามารถอ้างถึงเหตุการณ์ที่มีความสัมพันธ์ทางเวลาที่ไม่ซับซ้อนได้ก่อนเหตุการณ์ที่ซับซ้อน กล่าวคือ ในช่วงแรกเด็กจะสามารถอ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ณ สถานที่นั้นและ ณ ขณะเวลาที่กล่าวถ้อย แล้วต่อมาก็จะสามารถอ้างถึงเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับจุดเวลามากกว่าเวลาที่กล่าวถ้อยได้ เพราะฉะนั้นรูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ซึ่งเกี่ยวข้องกับจุดเวลาสามจุด ได้แก่ เวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) เวลาอ้างอิง (Reference time) และเวลาที่กล่าวถ้อย (Speech time) จึงปรากฏเป็นรูปกาลลำดับท้ายๆ ของพัฒนาการ อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนภาษาที่สองมีพัฒนาการทางปริชานด้านเวลาครบถ้วนสมบูรณ์แล้วจากการรับภาษาแม่ เพราะฉะนั้นพัฒนาการทางปริชานจึงไม่น่าจะเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนภาษาที่สองรับรู้รูปกาลนี้ได้ล่าช้ากว่ารูปกาลอื่นๆ (von Stutterheim & Klein 1987, Bardovi-Harlig 2000)

นอกจากพัฒนาการทางปริชาน (cognitive development) แล้ว ความซับซ้อนของรูปภาษาก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สันนิษฐานกันว่ามีผลต่อลำดับการปรากฏของรูปกาลอดีตต่างๆ เมื่อพิจารณารูปกาล Simple Past (worked) พบว่าประกอบด้วยกริยาหลักที่เติมหน่วยคำ -ed เพื่อแสดงเวลาอดีต รูปกาล Simple Past (worked) จึงมีรูปภาษาที่ซับซ้อนน้อยกว่ารูปกาล Past Progressive (was/were working) ซึ่งประกอบด้วยกริยา was/were ในฐานะกริยาช่วย (auxiliary verb) และกริยาแท้ที่เติมหน่วยคำ -ing หรืออยู่ในรูป present participle เนื่องจากรูปกาล Simple Past (worked) มีรูปภาษาที่ซับซ้อนน้อยกว่ารูปกาล Past Progressive (was/were working) จึงทำให้รูปกาล Simple Past (worked) เรียนรู้และใช้ได้ง่ายกว่า อย่างไรก็ตาม ความซับซ้อนของรูปภาษาก็ไม่สามารถอธิบายลำดับการปรากฏของรูปกาล Past Progressive (was/were working) ก่อนรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) และรูปกาล Past Perfect Simple (had worked) ได้ เนื่องจากรูปกาลทั้งสามรูปมีองค์ประกอบหลักสองส่วนเท่ากัน คือ มี

กริยาช่วย (auxiliary verb) เป็นองค์ประกอบที่หนึ่งและกริยาแท้ที่เติมหน่วยคำทางไวยากรณ์เป็นองค์ประกอบที่สอง ถึงแม้รูปกาลทั้งสามจะมีความซับซ้อนของรูปภาษาในลักษณะเดียวกัน แต่ผู้เรียนสามารถรับและใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ก่อนรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) และรูปกาล Past Perfect Simple (had worked) เพราะฉะนั้นความซับซ้อนของรูปภาษาจึงไม่น่าจะเป็นปัจจัยสำคัญในกรณีนี้

ความซับซ้อนทางความหมายของรูปกาลน่าจะเป็นปัจจัยที่อธิบายลำดับการปรากฏของรูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ก่อนรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ทางเวลาของรูปกาล Past Progressive (was/were working) พบว่าเวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) และเวลาอ้างอิง (Reference time) อยู่ในช่วงเวลาเดียวกันและก็ปรากฏก่อนหน้าเวลาที่กล่าวถ้อย (Speech time) หรือมีความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E,R - S และมีการอ้างอิงการดำเนินอยู่ของเหตุการณ์ด้วยหน่วยบ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive ด้วย ยกตัวอย่างเช่น เมื่ออ้างอิงเหตุการณ์ด้วยรูปกาล Past Progressive เช่น He *was working* at 10 o'clock this morning ก็สามารถตีความได้ว่าเหตุการณ์เขาทำงานเกิดขึ้นในอดีต ซึ่งมีหน่วยวิเศษณ์ this morning (เมื่อเช้า) เป็นเวลาอ้างอิง (Reference time) และตีความได้ว่าเขากำลังทำงานอยู่ ซึ่งมีหน่วยวิเศษณ์ at 10 o'clock (ตอนสิบโมง) เป็นเวลาอ้างอิง (Reference time) เหตุการณ์ที่บ่งชี้ด้วยรูปกาล Past Progressive (was/were working) อ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้าเวลาที่กล่าวถ้อย (Speech time) และไม่ได้อ้างอิงความเกี่ยวข้องหรือความสัมพันธ์กับเวลาที่กล่าวถ้อยหรือเวลาปัจจุบัน แต่รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) มีความสัมพันธ์ทางเวลาแบบ E - R,S กล่าวคือเวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) ปรากฏก่อนหน้าเวลาที่กล่าวถ้อย (Speech time) ซึ่งมีลักษณะเหมือนกับรูปกาล Simple Past (worked) รูปกาลนี้ใช้ถ่ายทอดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตได้เหมือนกัน แต่ทว่าในรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) มีเวลาอ้างอิง (Reference time) อยู่ในช่วงเวลาเดียวกับเวลาที่กล่าวถ้อย (Speech time) เมื่ออ้างอิงเหตุการณ์อดีตด้วยรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) เหตุการณ์นั้นตีความได้ว่าเกิดขึ้นในอดีตและอาจจะจบลงก่อนหน้าเวลาที่กล่าวถ้อย แต่ยังคงมีผลลัพธ์และผลกระทบต่อเนื่องมาถึงปัจจุบัน เช่น He has worked here สามารถตีความได้ว่าเขาเริ่มทำงานที่นี่ ณ เวลาหนึ่งในอดีตและทำงานเป็นระยะเวลาหนึ่งแล้วหยุดทำงานก่อนหน้าเวลาที่กล่าวถ้อยก็ได้ หรืออาจจะตีความได้ว่าเขาเริ่มทำงานที่นี่ ณ เวลาหนึ่งในอดีตและยังทำงานที่นี่อยู่ ณ เวลาปัจจุบัน เนื่องจากรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) มีการอ้างอิงถึงเวลาอดีตและเวลาปัจจุบัน แต่รูปกาล Past Progressive (was/were working) อ้างถึงเวลาอดีตเพียงช่วงเวลาเดียว ซึ่งทำให้มีความหมายหรือความสัมพันธ์ทางเวลาซับซ้อนน้อยกว่า เพราะฉะนั้นผู้เรียนภาษาที่สองจึงใช้รูปกาล Past

Progressive (was/were working) ได้ก่อนรูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) แม้จะมีความซับซ้อนของรูปภาษาในลักษณะเดียวกัน

นอกจากนี้ งานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบต่างรูปกาลในภาษาอังกฤษและภาษาไทยอ้างว่าการที่ภาษาไทยไม่มีการแสดงเวลาปัจจุบันและเวลาอดีตบางชนิดเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนชาวไทยประสบปัญหาในการเรียนรูปกาลภาษาอังกฤษบางรูป ยกตัวอย่างเช่น ในการศึกษาเปรียบเทียบปัจจุบันกาลในภาษาอังกฤษและภาษาไทย พูลสุข (2525) กล่าวว่าภาษาไทยไม่มีปัจจุบันกาลแสดงเหตุการณ์อดีตที่ไม่ได้ระบุเวลา เช่น *I have been to America* เมื่อผู้เรียนชาวไทยเห็นประโยคข้างต้น พวกเขาจะเข้าใจว่าเป็นเหตุการณ์ในอดีต และมักจะแปลประโยคนี้ว่า ฉันเคยไปอเมริกา ซึ่งในภาษาไทยหมายถึงเหตุการณ์ในอดีตที่ไม่เกี่ยวข้องกับเวลาปัจจุบัน ซึ่งมีความหมายเทียบเท่ากับ *I went to America once* ดังนั้น เมื่อผู้เรียนชาวไทยต้องการถ่ายทอดเหตุการณ์ลักษณะนี้ จึงอาจจะเลือกใช้รูปกาล Simple Past (went) แทนรูปกาล Present Perfect Simple (have been) ในการศึกษาเปรียบเทียบของการใช้ภาษาที่แสดงเวลาในอดีตในภาษาอังกฤษและภาษาไทย มาลี (2527) กล่าวว่าภาษาทั้งสองมีความหมายของเวลาในอดีตเป็นพื้นฐานร่วมกัน แต่ความหมายเฉพาะของเวลาในอดีตบางชนิดไม่พบในภาษาไทยจึงเป็นผลให้ผู้เรียนชาวไทยใช้รูปอดีตกาลบางรูปไม่ถูกต้อง ยกตัวอย่าง *Tom had been playing the piano at Maxim's yesterday for four hours before he went to Mary's party.* และอธิบายว่าภาษาไทยไม่มีเวลาในอดีตที่ทำต่อเนื่องก่อนเหตุการณ์อื่น ซึ่งในที่นี้คือรูปกาล Past Perfect Progressive (had been playing) จึงทำให้ผู้เรียนชาวไทยประสบความยุ่งยากในการเรียนรูปกาลดังกล่าว ตัวอย่างงานวิจัยเปรียบเทียบระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทยข้างต้นแสดงให้เห็นข้อสันนิษฐานที่ว่าอิทธิพลของภาษาแม่หรือภาษาที่หนึ่งน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้รับและใช้รูปกาลบางรูปได้ดีกว่ารูปกาลอื่นๆ ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยไม่ได้ศึกษาอิทธิพลของภาษาแม่ต่อการรับหรือใช้รูปกาลภาษาอังกฤษ จึงไม่สามารถสรุปได้ว่าภาษาแม่เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการการรับรูปกาลภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยหรือไม่ แต่เมื่อพิจารณางานวิจัยที่ศึกษาพัฒนาการการรับรูปกาลภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาติอื่นๆ ก็พบแนวโน้มการใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องมากที่สุดและใช้รูปกาล Past Perfect Progressive (had been working) ได้ถูกต้องน้อยที่สุด ถึงแม้ว่าผู้เรียนชาวต่างชาติเหล่านั้นจะพูดภาษาแม่ที่อยู่ในกลุ่มภาษาอินโด-ยูโรเปียนและมีการแสดงเวลาอดีตบางชนิดเหมือนภาษาอังกฤษก็ตาม

6.1.2 การปรากฏของรูปกาลและปัจจัยทางภาษา

ความซับซ้อนของรูปภาษาและความซับซ้อนทางความหมายของรูปกาลต่างๆ ที่ใช้ถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีตเป็นปัจจัยสำคัญที่อธิบายว่าสาเหตุที่พบการใช้รูปกาล Simple Past (worked) และ

รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ก่อนรูปกาลอื่นๆ เกิดจากสองรูปกาลนี้มีรูปภาษาและความหมายที่ซับซ้อนน้อยกว่ารูปกาลอื่นๆ ผู้เรียนจึงสามารถเรียนรู้และใช้ได้ก่อนรูปกาลอื่นๆ ถึงแม้ว่ารูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) จะเรียนรู้ได้ง่ายกว่าและปรากฏในอัตราความถี่สูงกว่ารูปกาลอื่นๆ แต่รูปกาลทั้งสองก็ไม่ได้ปรากฏเกินร้อยละ 55 ในกลุ่มความสามารถจำกัด กล่าวคือ กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Simple Past (worked) ได้ถูกต้องไม่เกินร้อยละ 55 ในแบบทดสอบโคลซ และไม่เกินร้อยละ 50 ในเรื่องเล่า กลุ่มความสามารถจำกัดใช้รูปกาล Past Progressive (was/were working) ได้ถูกต้องไม่เกินร้อยละ 30 ในแบบทดสอบโคลซ และไม่เกินร้อยละ 25 ในเรื่องเล่า ผู้วิจัยจึงศึกษาปัจจัยทางภาษาที่คาดว่ามามีอิทธิพลต่อการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) ของผู้เรียนชาวไทย ปัจจัยทางภาษาที่ผู้วิจัยใช้วิเคราะห์การปรากฏของรูปกาลทั้งสองคือการณัลักษณะประจำคำ (lexical aspect) นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังวิเคราะห์บทบาทของหน่วยวิเศษณ์บ่งชี้เวลาต่อการปรากฏของรูปกาลอดีตต่างๆ

การณัลักษณะประจำคำมามีอิทธิพลต่อการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) และพบว่ามีความแตกต่างระหว่างชิ้นงาน (task) และความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่าง ในแบบทดสอบโคลซ การปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ในกลุ่มความสามารถจำกัดไม่ได้รับอิทธิพลของการณัลักษณะประจำคำ รูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับการณัลักษณะประจำคำแต่ละประเภทเป็นจำนวนใกล้เคียงกัน แนวโน้มดังกล่าวจึงไม่สนับสนุนสมมติฐานการณัลักษณะ (Aspect Hypothesis) แต่สนับสนุนสมมติฐานรูปอดีตกาลโดยปริยาย (Default Past Tense Hypothesis) สมมติฐานรูปอดีตกาลโดยปริยายเสนอโดยซาลาเบอร์รี่ (Salaberry 2000) สมมติฐานนี้คาดการณ์ว่าในช่วงแรกที่เริ่มเรียนภาษาที่สอง ผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะใช้รูปอดีตกาลที่บ่งชี้การณัลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective เช่น รูปกาล Simple Past (worked) ในภาษาอังกฤษหรือรูปกาล Preterite ในภาษาสเปน ร่วมกับการณัลักษณะประจำคำทุกประเภทเป็นจำนวนพอๆ กัน ไม่มีแนวโน้มการปรากฏร่วมกับการณัลักษณะประจำคำประเภทหนึ่งมากกว่าอีกประเภทหนึ่ง

ในแบบทดสอบโคลซของกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูง พบว่าการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ได้รับอิทธิพลของการณัลักษณะประจำคำ กล่าวคือ รูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับ achievement มากที่สุดและปรากฏร่วมกับ accomplishment และ activity น้อยที่สุด แอนเดอร์เซนและชิระอิ (Andersen & Shirai 1994) กล่าวว่าสาเหตุที่ผู้เรียนเริ่มใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณัลักษณะประจำคำประเภท achievement ได้ก่อนการณัลักษณะประจำคำประเภทอื่นๆ เนื่องจากผู้เรียนเห็นความหมายต้นแบบ (prototype meaning) ของรูปกาล Simple Past (worked) และการณัลักษณะประจำประเภท achievement ความหมายของรูปกาล Simple Past (worked) ของ

ภาษาอังกฤษสามารถจำแนกได้สามความหมาย คือ 1. การอ้างอิงอดีต (deictic past) ความหมายนี้เป็นความหมายเชิงกาลและการณ์ลักษณะของรูปกาล Simple Past (worked) ซึ่งประกอบด้วย ความหมายทางกาลที่อ้างอิงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ (Event time) ปรากฏก่อนเวลาที่กล่าวถ้อย (Speech time) และความหมายของการณ์ลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective ที่อ้างอิง เหตุการณ์ที่กำหนดจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ 2. การสื่อเหตุการณ์ตรงข้ามกับ ข้อเท็จจริง (counterfactual) ความหมายนี้เป็นความหมายเชิงมาลาของรูปกาล Simple Past (worked) เช่น *If he worked here, he would be happy* (ถ้าเขาทำงานที่นี่ เขาก็คงจะมี ความสุข) ข้อเท็จจริงของเหตุการณ์นี้คือ ในปัจจุบันหรือ ณ เวลาที่กล่าวถ้อย เขาไม่ได้ทำงานที่นี่ ผู้พูดประโยคนี้สมมติเหตุการณ์ที่ตรงข้ามกับข้อเท็จจริงโดยกล่าวว่า *If he worked here* (ถ้าเขา ทำงานที่นี่) ตามปรกติรูปกาล Simple Past (worked) อ้างถึงเหตุการณ์อดีต แต่ในประโยคเงื่อนไข หรือประโยคสมมติ รูปกาล Simple Past (worked) อ้างถึงเหตุการณ์ที่ขัดแย้งกับข้อเท็จจริงใน ปัจจุบัน และ 3. ตัวลดความแข็งกระด้างในเนื้อความ (pragmatic softener) เช่น *Could you do me a favor?* (คุณช่วยอะไรฉันหน่อยได้ไหม) ในขณะที่กล่าวถ้อยผู้พูดถามผู้ฟังว่าผู้ฟังพอจะ ช่วยเหลือผู้พูดได้หรือไม่ ถึงแม้ว่ากริยา *could* จะอยู่ในรูปกาล Simple Past แต่ในประโยคนี้ กริยา *could* อ้างถึงความสามารถในปัจจุบันหรือ ณ เวลาที่กล่าวถ้อย และไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ กำหนดว่ากริยา *could* ซึ่งอยู่ในรูปกาล Simple Past นี้แสดงความสุภาพมากกว่ากริยา *can* ซึ่งอยู่ ในรูปกาล Simple Present ความหมายทั้งสามความหมายข้างต้นเป็นความหมายที่บ่งชี้ด้วยรูปกาล Simple Past (worked) แต่ความหมายแรก ซึ่งก็คือการอ้างอิงอดีต (deictic past) เป็น ความหมายต้นแบบของรูปกาลนี้ทำให้ผู้เรียนรับรู้หรือจดจำความหมายนี้ได้ดีกว่าความหมายอื่นๆ สำหรับการณ์ลักษณะประจำคำประเภท achievement นั้นประกอบด้วยอรรถลักษณะ [+dynamic] อรรถลักษณะ [+telic] และอรรถลักษณะ [+punctual] อรรถลักษณะทั้งหมดอ้างอิงเหตุการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลง มีจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ และเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและสิ้นสุดอย่างฉับพลัน เมื่อผู้เรียนพบกริยาวลีที่จัดอยู่ในประเภท achievement พวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะตีความว่า กริยาวลีนี้น่าจะอ้างอิงเหตุการณ์อดีตมากกว่าเหตุการณ์ปัจจุบัน เพราะอรรถลักษณะ [+telic] และ อรรถลักษณะ [+punctual] เอื้อต่อการตีความว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นและสิ้นสุดแล้ว เมื่อผู้เรียน ตีความให้กริยาวลีประเภท achievement อ้างถึงเหตุการณ์อดีต พวกเขาก็ต้องเลือกรูปภาษาหนึ่ง รูปที่ใช้บ่งชี้ความหมายอดีต ในงานวิจัยต่างๆ พบว่าผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Simple Past (worked) มากกว่ารูปกาลอื่นๆ ร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำประเภท achievement เนื่องจาก ความหมายต้นแบบของรูปกาล Simple Past (worked) สัมพันธ์กับอรรถลักษณะของการณ์ลักษณะ ประเภทคำประเภท achievement การเชื่อมโยงระหว่างรูปกาลและการณ์ลักษณะประจำคำนี้

เป็นไปตามหลักการสอดคล้องกัน (Congruence Principle) ที่แอนเดอร์เซน (Andersen 1993) เสนอไว้

หลักการสอดคล้องกัน (Congruence Principle) หมายถึงความสัมพันธ์กันทางความหมาย ผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะเลือกใช้หน่วยคำทางไวยากรณ์ที่มีความหมายสัมพันธ์กับความหมายของ กริยาวลีมากกว่าหน่วยคำทางไวยากรณ์ที่มีความหมายไม่สัมพันธ์กัน ในช่วงแรกของพัฒนาการทาง ภาษา ผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะใช้รูปภาษาหนึ่งบ่งชี้หรือร่วมกับความหมายหนึ่งเท่านั้น และจะไม่ค่อย ใช้รูปภาษานั้นบ่งชี้หรือร่วมกับความหมายอื่นๆ การจำกัดการใช้รูปภาษาหนึ่งรูปต่อความหมายหนึ่ง ความหมายนี้แอนเดอร์เซนเรียกว่าหลักการหนึ่งต่อหนึ่ง (One-to-one Principle) เนื่องจากอรรถลักษณะ [+telic] และอรรถลักษณะ [+punctual] ที่พบใน achievement มีความสัมพันธ์หรือ สอดคล้องกับความหมายการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective ในรูปกาล Simple Past (worked) มากกว่าอรรถลักษณะ [-telic] และอรรถลักษณะ [-punctual] ใน activity หรืออรรถลักษณะ [-punctual] ใน accomplishment จึงทำให้ผู้เรียนมีแนวโน้มเชื่อมโยงรูปกาล Simple Past (worked) กับกริยาวลีประเภท achievement มากกว่า แนวโน้มดังกล่าวที่พบในกลุ่ม ความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงจึงสนับสนุนสมมติฐานการณลักษณะ (Aspect Hypothesis)

อย่างไรก็ตาม พบการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับ state มากเป็น อันดับสอง ซึ่งลำดับการปรากฏดังกล่าวไม่เป็นไปตามลำดับที่สมมติฐานการณลักษณะเสนอไว้ งานวิจัยบางชิ้นก็รายงานผลที่ขัดแย้งกับสมมติฐานการณลักษณะ ยกตัวอย่างเช่น งานวิจัยของเฮาเซน (Housen 2004) ที่ศึกษาพัฒนาการการใช้รูปกาลอดีตในภาษาอังกฤษแบบตัดขวาง (cross-sectional) ของนักเรียนสองกลุ่ม กลุ่มแรกเป็นเด็กที่พูดภาษาตัดซ์เป็นภาษาแม่ กลุ่มที่สองเป็น เด็กที่พูดภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาแม่ เฮาเซนพบว่าผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณลักษณะประจำค่าประเภท state มากกว่าประเภทอื่นๆ ตั้งแต่ช่วงแรกของการ เก็บข้อมูล แนวโน้มดังกล่าวขัดแย้งกับสมมติฐานการณลักษณะที่คาดการณ์ว่าผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณลักษณะประจำค่าประเภท achievement ก่อน ประเภทอื่นๆ และจะพบการปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำค่าประเภท state เป็นอันดับสุดท้าย

อายุนและซาลาเบอร์รี่ (Ayoun & Salaberry 2008) ก็พบการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณลักษณะประจำค่าประเภท state มากกว่าการณลักษณะประจำค่า ประเภทอื่นๆ อายุนและซาลาเบอร์รี่ศึกษาการใช้รูปกาลอดีตในภาษาอังกฤษด้วยแบบทดสอบโคลซ และเรื่องเล่า พวกเขาเก็บข้อมูลจากนักเรียนมัธยมปลายชาวฝรั่งเศส ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณลักษณะประจำค่าประเภท state มาก ที่สุด รองลงมาคือการณลักษณะประจำค่าประเภท telic (ในงานนี้ อายุนและซาลาเบอร์รี่รวมการณ

ลักษณะประจำคำประเภท achievement และประเภท accomplishment ไปด้วยกัน และเรียกว่า การณ์ลักษณะประจำคำประเภท telic) และพบการปรากฏร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำประเภท activity เป็นอันดับสุดท้าย

สุริยะ ศรีพรหมและธีราภรณ์ รติธรรมกุล (Sriphrom & Ratitamkul 2014) นำแบบทดสอบ โคลซของอายุนและซาลาเบอร์รี่ (Ayoun & Salaberry 2008) มาทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างนิสิตปริญญาตรีชาวไทยโดยจำแนกออกเป็นสองกลุ่มย่อยตามระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำประเภท state และประเภท telic เป็นจำนวนมากพอๆ กัน และใช้ร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำประเภท activity น้อยที่สุด ผลดังกล่าวก็ขัดแย้งกับสมมติฐานการณ์ลักษณะที่ คาดการณ์ว่าผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณ์ลักษณะประจำ คำประเภท state เป็นอันดับสุดท้าย

ในงานวิจัยนี้พบว่าในแบบทดสอบโคลซของกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่ม ความสามารถสูง รูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำประเภท state เป็นอันดับสอง สาเหตุเกิดจากระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ในภาษาอังกฤษมีการจำแนก กริยาวลีออกเป็นสองกลุ่มตามความหมาย ได้แก่ กริยาทรงสภาพ (stative verb) และกริยาพลวัต (dynamic verb) กริยาทรงสภาพ (stative verb) หมายถึง กริยาที่อ้างถึงสภาพหรือความรู้สึก ไม่ใช่การกระทำ เช่น *know, like, be happy* เป็นต้น แต่กริยาพลวัต (dynamic verb) หมายถึง กริยาที่อ้างถึงการกระทำ เช่น *run, swim, work* เป็นต้น กริยาทรงสภาพสัมพันธ์กับกริยาวลีที่จัด อยู่ในการณ์ลักษณะประจำคำประเภท state กล่าวคือ มีอรรถลักษณะ [-dynamic] เป็นเกณฑ์ในการ คัดแยกกริยาวลีชุดนี้ออกจากกริยาพลวัต (dynamic verb) ซึ่งมีอรรถลักษณะ [+dynamic] โดยปรกติกริยาพลวัต (dynamic verb) สามารถปรากฏร่วมกับรูปกาลที่บ่งชี้การณ์ลักษณะทาง ไวยากรณ์ประเภท progressive ก็ได้ เช่น รูปกาล Present Progressive (is/am/are working) รูปกาล Past Progressive (was/were working) รูปกาล Present Perfect Progressive (has/have been working) เป็นต้น และปรากฏร่วมกับรูปกาลที่ไม่ได้บ่งชี้การณ์ลักษณะทาง ไวยากรณ์ประเภท progressive ก็ได้ เช่น รูปกาล Simple Present (work/works) รูปกาล Simple Past (worked) รูปกาล Present Perfect Simple (has/have worked) เป็นต้น แต่ กริยาทรงสภาพ (stative verb) โดยปรกติสามารถปรากฏร่วมกับรูปกาลที่ไม่ได้บ่งชี้การณ์ลักษณะ ทางไวยากรณ์ประเภท progressive เช่น He *is* hungry (เขาหิว) แต่ไม่สามารถปรากฏร่วมกับรูป กาลที่บ่งชี้การณ์ลักษณะทางไวยากรณ์ประเภท progressive เช่น *He *is being* hungry เนื่องจาก กริยาทรงสภาพ (stative verb) และกริยาพลวัต (dynamic verb) มีเงื่อนไขการปรากฏร่วมกับรูป กาล Simple Past (worked) และร่วมกับรูปกาล Past Progressive (was/were working)

แตกต่างกัน เพราะฉะนั้นผู้เรียนจึงน่าจะมีโอกาสพบตัวอย่างการปรากฏของกริยาทรงสภาพ (stative verb) ร่วมกับรูปกาล Simple Past เป็นจำนวนมากและแทบไม่ค่อยพบตัวอย่างการปรากฏของกริยาทรงสภาพ (stative verb) ร่วมกับรูปกาลที่บ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์ประเภท progressive แต่ในกรณีของกริยาพลวัต (dynamic verb) ผู้เรียนมีโอกาพบตัวอย่างการปรากฏของกริยาพลวัต (dynamic verb) ร่วมกับทั้งรูปกาล Simple Past และรูปกาลที่บ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์ประเภท progressive เพราะฉะนั้นเมื่อผู้เรียนพบกริยาลักษณะที่จัดอยู่ในการณลักษณะประจำคำประเภท state ในบริบทอดีต พวกเขาจึงสามารถตัดสินใจบ่งชี้ความหมายอดีตด้วยรูปกาล Simple Past (worked) ได้ทันที ถึงแม้ว่าอรรถลักษณะ [-dynamic] อรรถลักษณะ [-telic] และอรรถลักษณะ [-punctual] จะไม่สอดคล้องกับความหมายต้นแบบของรูปกาล Simple Past (worked) ก็ตาม โดยสรุป แนวโน้มการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณลักษณะประจำคำประเภท state มากกว่าประเภท accomplishment และประเภท activity ในแบบทดสอบโคลซของกลุ่ความสามารถปานกลางและกลุ่ความสามารถสูงที่พบในงานวิจัยนี้เกิดจากเงื่อนไขการไม่ปรากฏร่วมของรูปกาล Past Progressive (was/were working) กับกริยาทรงสภาพ (stative verb) ในไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ไม่ได้เกิดจากอิทธิพลของการณลักษณะประจำคำดังที่สมมติฐานการณลักษณะคาดการณ์ไว้

ในแบบทดสอบโคลซ พบว่าการณลักษณะประจำคำมีอิทธิพลต่อการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่าง ในเรื่องเล่าก็พบว่าการณลักษณะประจำคำมีอิทธิพลต่อการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างเช่นกัน การปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ในกลุ่ความสามารถจำกัดได้รับอิทธิพลของการณลักษณะประจำคำ โดยรูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำคำแบบ achievement มากที่สุด รองลงมาคือ accomplishment ถัดมาคือ activity และปรากฏร่วมกับ state น้อยที่สุด แนวโน้มดังกล่าวจึงสนับสนุนสมมติฐานการณลักษณะ (Aspect Hypothesis)

ในเรื่องเล่าของกลุ่ความสามารถปานกลางและกลุ่ความสามารถสูง พบว่ารูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับการณลักษณะประจำคำแบบ accomplishment และ achievement มากกว่าการณลักษณะประจำคำแบบ state และ activity การณลักษณะประจำคำแบบ accomplishment และ achievement มีอรรถลักษณะ [+telic] ร่วมกัน ซึ่งอ้างอิงเหตุการณ์ที่มีจุดสิ้นสุด ส่วนการณลักษณะประจำคำแบบ state และ activity มีอรรถลักษณะ [-telic] และอรรถลักษณะ [-punctual] ร่วมกัน อรรถลักษณะ [-telic] อ้างถึงเหตุการณ์ที่ไม่มีจุดสิ้นสุดและอรรถลักษณะ [-punctual] อ้างถึงเหตุการณ์ที่ดำเนินไปเรื่อยๆ ไม่ได้เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน อรรถลักษณะ [+telic] มีความสัมพันธ์กับความหมายการณลักษณะทางไวยากรณ์แบบ perfective มากกว่าอรรถลักษณะ [-

telic] และอรรถลักษณะ [-punctual] จึงทำให้รูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำกลุ่ม telic มากกว่า แนวโน้มการปรากฏของรูปกาล Simple Past ร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำกลุ่ม telic มากกว่ากลุ่ม atelic จึงสนับสนุนสมมติฐานการณ์ลักษณะ (Aspect Hypothesis)

เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ตามการณ์ลักษณะประจำคำระหว่างกลุ่มตัวอย่างและระหว่างชิ้นงาน (task) ในการเก็บข้อมูล พบว่าผลจากเรื่องเล่าของทุกกลุ่มตัวอย่างสนับสนุนสมมติฐานการณ์ลักษณะ (Aspect Hypothesis) และพบว่าผลจากแบบทดสอบโคลซของกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงสนับสนุนสมมติฐานการณ์ลักษณะ (Aspect Hypothesis) บางส่วน กล่าวคือ รูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำแบบ achievement มากที่สุด แต่ผลจากแบบทดสอบโคลซของกลุ่มความสามารถจำกัดไม่สนับสนุนสมมติฐานการณ์ลักษณะ (Aspect Hypothesis) เพราะรูปกาล Simple Past (worked) ปรากฏร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำทุกประเภทเป็นจำนวนพอๆ กัน แนวโน้มการปรากฏดังกล่าวจึงสนับสนุนสมมติฐานรูปอดีตกาลโดยปริยาย (Default Past Tense Hypothesis) ที่คาดการณ์ว่าในช่วงแรกของการพัฒนาการทางภาษา ผู้เรียนจะใช้รูปกาล Simple Past (worked) ร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำทุกประเภทเป็นจำนวนเท่าๆ กัน

งานวิจัยนี้พบว่าการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) ในเรื่องเล่าของทุกกลุ่มตัวอย่างและในแบบทดสอบโคลซของความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงสนับสนุนสมมติฐานการณ์ลักษณะ (Aspect Hypothesis) แนวโน้มดังกล่าวขัดแย้งกับข้อสรุปของบอนิลลา (Bonilla 2008 อ้างใน Shirai 2009: 183) โบนิลลาวิเคราะห์งานวิจัยที่ศึกษาการรับกาลและการณ์ลักษณะภาษาสเปนในฐานะภาษาที่สองและพบว่าชิ้นงาน (task) ในการเก็บข้อมูลมีผลต่อรูปแบบการปรากฏของรูปกาลร่วมกับการณ์ลักษณะประจำคำ เมื่อเก็บข้อมูลด้วยเรื่องเล่าที่ไม่ใช่เรื่องส่วนตัว (impersonal narrative) และมีการจำกัดเวลาในการทำแบบทดสอบ ผลที่ได้มักจะสนับสนุนสมมติฐานการณ์ลักษณะรูปอดีตกาลโดยปริยาย (Default Past Tense Hypothesis) แต่ถ้าเก็บข้อมูลจากเรื่องเล่าส่วนตัว (personal narrative) ผลที่ได้มักจะสนับสนุนสมมติฐานการณ์ลักษณะ (Aspect Hypothesis)

งานวิจัยนี้เก็บข้อมูลด้วยแบบทดสอบโคลซและการเขียนเล่าเรื่องอดีต ในทั้งสองชิ้นงานพบการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) เป็นจำนวนมากเพียงพอต่อการวิเคราะห์ แต่ในกรณีของการปรากฏของรูปกาล Past Progressive (was/were working) นั้นพบรูปกาลนี้ในแบบทดสอบโคลซเป็นจำนวนมาก แต่ในการเขียนเรื่องเล่าพบรูปกาลนี้เป็นจำนวนน้อย ไม่เพียงพอต่อการวิเคราะห์และอาจนำไปสู่ข้อสรุปที่ไม่น่าเชื่อถือ ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์การปรากฏของรูปกาล Past Progressive (was/were working) ที่พบในแบบทดสอบโคลซเท่านั้น และผลปรากฏว่าสนับสนุน

สมมติฐานการณัลักษณะ กล่าวคือ ในทุกกลุ่มตัวอย่าง พบว่ารูปกาล Past Progressive (was/were working) ปรากฏร่วมกับ activity และ accomplishment มากกว่า achievement และ state เนื่องจากอรรถลักษณะ [+dynamic] และอรรถลักษณะ [-punctual] ใน activity และ accomplishment มีความสัมพันธ์กับความหมายการณัลักษณะทางไวยากรณ์แบบ progressive มากกว่าอรรถลักษณะ [+punctual] ใน achievement และอรรถลักษณะ [-dynamic] ใน state ซึ่งสอดคล้องกับหลักการสอดคล้องกัน (Congruence Principle) ที่แอนเดอร์เซน (Andersen 1993) เสนอไว้ จึงทำให้ผู้เรียนมีแนวโน้มเชื่อมโยงรูปกาล Past Progressive (was/were working) กับกริยาวลีประเภท activity และ accomplishment มากกว่า แนวโน้มดังกล่าวสนับสนุนสมมติฐานการณัลักษณะประจำคำ

เมื่อพิจารณาการปรากฏของรูปกาล Simple Past (worked) และรูปกาล Past Progressive (was/were working) ในทุกกลุ่มตัวอย่างและในทุกชิ้นงานที่เก็บข้อมูล พบว่าการปรากฏของรูปกาลทั้งสองรูปกาลในกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงได้รับอิทธิพลจากการณัลักษณะประจำคำมากกว่าในกลุ่มความสามารถจำกัด แนวโน้มดังกล่าวขัดแย้งกับสมมติฐาน 1.3.3 ของงานวิจัยนี้ที่ตั้งไว้ว่าการณัลักษณะประจำคำมีอิทธิพลต่อการใช้รูปกาลในภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย โดยจะมีอิทธิพลต่อผู้เรียนกลุ่มความสามารถจำกัดมากที่สุดและมีอิทธิพลต่อผู้เรียนกลุ่มความสามารถสูงน้อยที่สุด

นอกจากการณัลักษณะประจำคำแล้ว การปรากฏของหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาในอนุพากย์ก็มีอิทธิพลต่อการปรากฏของรูปอดีตกาลต่างๆ เช่นกัน ในกลุ่มความสามารถจำกัด หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาทำหน้าที่เป็นหน่วยแทนรูปกาล กล่าวคือ ประมาณร้อยละ 50 ของอนุพากย์ที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา กลุ่มความสามารถจำกัดไม่ได้ใช้รูปอดีตกาลแสดงเวลาอดีต แต่ใช้หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาทำหน้าที่แสดงเวลาอดีตแทนรูปอดีตกาล ส่วนในกลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูง หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาทำหน้าที่กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้รูปอดีตกาล เพราะฉะนั้นในอนุพากย์ที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา กลุ่มความสามารถปานกลางและกลุ่มความสามารถสูงจึงมีแนวโน้มที่จะใช้รูปอดีตกาลต่างๆ เพื่อแสดงเวลาอดีต นอกจากนี้ ในเรื่องเล่า กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มเขียนเล่าเรื่องโดยเรียงลำดับเวลาของเหตุการณ์ ซึ่งเป็นวิธีการทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ และวิธีการทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ยังพบในประโยคที่ไม่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาและไม่มีหน่วยคำทางไวยากรณ์ กลุ่มตัวอย่างถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีตโดยอาศัยบริบทหรือหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาที่ปรากฏก่อนหน้านั้น และผู้ที่อ่านเรื่องเล่าของพวกเขา ก็สามารถตีความเวลาหรืออนุมาณเวลาของเหตุการณ์ได้จากบริบท แนวโน้มดังกล่าวสอดคล้องกับสมมติฐาน 1.3.1 ของงานวิจัยนี้ที่ตั้งไว้ว่า ในการถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีต ผู้เรียนชาวไทยทั้งสามกลุ่มมีการใช้วิธีการทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ วิธีการคำศัพท์ ซึ่งก็คือการใช้หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา และวิธีการทางไวยากรณ์ ซึ่งในที่นี้คือการใช้รูปกาลหรือหน่วยคำทางไวยากรณ์แสดงเวลาอดีตอย่างถูกต้อง

ตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ แต่แนวโน้มของการใช้วิธีการทั้งสองวิธีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับกลุ่มความสามารถ

งานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า เมื่อถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีต หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลามีอิทธิพลต่อการปรากฏและการไม่ปรากฏของรูปกาลหรือหน่วยคำทางไวยากรณ์ ยกตัวอย่างเช่น งานวิจัยของไคลน์ (Klein 1995) ไคลน์รายงานผลว่าในพัฒนาการช่วงแรกๆ ของการรับรูปรูปกาลภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างของเขายังไม่สามารถถ่ายทอดเหตุการณ์อดีตด้วยรูปกาลอดีต แต่พวกเขาใช้หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาหรือวิธีการทางคำศัพท์เป็นวิธีหลักในการอ้างถึงเวลาอดีต ในพัฒนาการช่วงต่อๆ มา จึงเริ่มพบการใช้รูปกาลหรือหน่วยคำทางไวยากรณ์เพิ่มมากขึ้น งานวิจัยของหยางและหวาง (Yang & Huang 2004) ก็รายงานผลว่าในกลุ่มตัวอย่างระดับประถมปลายซึ่งเป็นตัวแทนของพัฒนาการช่วงที่หนึ่ง มีแนวโน้มไม่ใช้รูปอดีตกาลถ้าประโยคนั้นมีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาอยู่แล้ว ในกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมและมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นตัวแทนของพัฒนาการช่วงต่อมา เริ่มพบการใช้รูปอดีตกาลร่วมกับหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา หยางและหวางวิเคราะห์ว่าเกิดการเปลี่ยนหน้าที่ของหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาจากการทำหน้าที่เป็นหน่วยแทนรูปกาล (tense substitute) เป็นหน้าที่เตือนให้ผู้เรียนใช้รูปกาลอดีต

ถึงแม้รูปกาล Simple Past (worked) จะเป็นรูปกาลที่มีรูปภาษาและความหมายซับซ้อนน้อยกว่ารูปกาลอื่นๆ และน่าจะเป็นรูปกาลที่เรียนรู้และใช้ได้ง่ายกว่ารูปกาลอื่นๆ แต่กลุ่มความสามารถจำกัดก็ใช้รูปกาลนี้ได้ถูกต้องไม่เกินร้อยละ 55 ในแบบทดสอบโคลซและในการเขียนเล่าเรื่องอดีต และในบางประโยคที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา กลุ่มความสามารถจำกัดก็เลี่ยงการใช้รูปอดีตกาลและใช้หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาเป็นวิธีการอ้างถึงเวลาอดีต สาเหตุที่เป็นเช่นนี้น่าจะเกิดจากการประมวลผลข้อมูลรับเข้าภาษาที่สอง (L2 Input Processing) ของกลุ่มความสามารถจำกัด แวนแพทเทิน (VanPatten 2005) เสนอหลักการให้ความสำคัญกับความหมาย (Primacy of Meaning Principle) แวนแพทเทินกล่าวว่าเมื่อผู้เรียนประมวลผลข้อมูลรับเข้า ผู้เรียนจะพยายามหาความหมายหรือเข้าใจความหมายก่อนที่จะให้ความสำคัญกับรูปภาษา ผู้เรียนจึงมีแนวโน้มที่จะประมวลผลหาความหมายจากคำศัพท์มากกว่าหน่วยคำทางไวยากรณ์ เช่น เมื่อผู้เรียนเห็นประโยคในรูปกาล Simple Past (worked) ที่มีหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลา เขาจะตีความความหมายอดีตของประโยคนั้นได้จากหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลามากกว่าหน่วยคำทางไวยากรณ์ -ed ที่ปรากฏในรูปกาล Simple Past (worked) ลักษณะการประมวลผลดังกล่าวน่าจะทำให้กลุ่มความสามารถจำกัดมองข้าม -ed และให้ความสนใจหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลามากกว่า และเมื่อพวกเขาต้องแต่งประโยคเพื่อถ่ายทอดเหตุการณ์ในอดีต พวกเขาก็น่าจะเห็นความสำคัญของหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลามากกว่าหน่วยคำทางไวยากรณ์หรือรูปกาล เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงเลือกใช้หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาเป็นวิธีการหลักในการแสดงเวลาของเหตุการณ์ การที่หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาและหน่วยคำทางไวยากรณ์ -ed ใน

รูปกาล Simple Past (worked) ต่างทำหน้าที่แสดงเวลาอดีตเหมือนกัน ทั้งสองหน่วยจึงมีลักษณะซ้ำซ้อน (redundant) แก่กันและกัน เดอเคีย์เซอร์ (DeKeyser 2005) กล่าวว่าในประโยคที่มีรูปภาษาที่สื่อความหมายเดียวกัน รูปภาษาบางรูปจึงไม่มีความสำคัญทางอรรถศาสตร์ เนื่องจากความหมายนั้นได้บ่งชี้ไว้แล้วในรูปภาษาอีกรูป เพราะฉะนั้นในกรณีที่ประโยคนั้นมีทั้งหน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาและหน่วยคำทางไวยากรณ์หรือรูปกาลที่ใช้แสดงเวลาเหมือนกัน กลุ่มความสามารถจำกัดจึงน่าจะเลือกใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่งเป็นเครื่องแสดงเวลา และมีแนวโน้มที่จะเลือกใช้หน่วยวิเศษณ์บ่งเวลาและละการใช้หน่วยคำทางไวยากรณ์

6.2 ข้อเสนอแนะ

1. งานวิจัยนี้เก็บข้อมูลด้วยแบบทดสอบโคลซและการเขียนเล่าเรื่องอดีต ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลด้วยการเขียนทั้งสองชิ้นงาน ในอนาคต หากมีการเก็บข้อมูลด้วยการพูดอาจจะให้ผลที่น่าสนใจมากขึ้น

2. การเก็บข้อมูลด้วยแบบทดสอบโคลซมีลักษณะเหมือนแบบฝึกหัดหรือการทดสอบเก็บคะแนน จึงอาจทำให้ผู้ทำแบบทดสอบรู้สึกว่ากำลังถูกทดสอบการใช้รูปกาล พวกเขาจึงระมัดระวังการใช้รูปกาลต่างๆ ผู้วิจัยเสนอว่าในอนาคต อาจใช้วิธีการเก็บข้อมูลด้วยวิธีอื่นๆ ที่ทำให้เกิดบรรยากาศการใช้ภาษาที่เป็นธรรมชาติมากขึ้น

3. งานวิจัยนี้ศึกษารูปกาลที่อ้างถึงเหตุการณ์อดีต 6 รูปกาล ในอนาคต หากมีการศึกษารูปกาลปัจจุบันและรูปกาลอนาคตอาจจะให้ผลที่ครอบคลุมการใช้รูปกาลทั้งหมด และน่าจะทำให้เห็นภาพรวมของพัฒนาการการใช้รูปกาลต่างๆ ในภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยได้ชัดเจนขึ้น

4. งานวิจัยนี้ศึกษารูปกาลที่อ้างถึงเหตุการณ์อดีต 6 รูปกาลโดยที่รูปกาลแต่ละรูปมีจำนวนการปรากฏในแบบทดสอบโคลซแต่ละชุดไม่เกิน 10 ข้อ และในการเขียนเล่าเรื่องอดีตก็พบการปรากฏของรูปกาล Simple Past มากที่สุด ในอนาคต หากมีการศึกษารูปอดีตกาลอื่นๆ นอกจากรูปกาล Simple Past โดยมีจำนวนข้อในแบบทดสอบโคลซมากกว่า 10 ข้อ ก็น่าจะทำให้เห็นการใช้รูปกาลนั้นๆ ได้ดียิ่งขึ้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

คเชนทร์ ตัญศิริ. "ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการณั้ลักษณะทางไวยากรณ์กับการณั้ลักษณะประจำคำ: กรณีศึกษาโครงสร้างอกรรมแบบสลั้บในภาษาไทย." บั้ณตติวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย., ๒๕๔๘.

คเชนทร์ ตัญศิริ. "ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการณั้ลักษณะทางไวยากรณ์กับการณั้ลักษณะประจำคำในภาษาไทย: การศึกษาแบบอิงคลังข้อมูลภาษา." บั้ณตติวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย., ๒๕๕๔.

ฉัตรศรุต มาลยมณฑล. "กลวิธีสื่อสารในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย." คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๑.

พลสุข รัตโนทยานนท์. "ปัจจุบันกาลในภาษาอังกฤษและภาษาไทย: การศึกษาเปรียบเทียบ." บั้ณตติวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕

มาลี คูสมิต. "การศึกษาเปรียบเทียบของการใช้ภาษาที่แสดงเวลาในอดีตในภาษาอังกฤษและภาษาไทย." บั้ณตติวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๗.

อภิญา สร้อยรุหรั้า. "การศึกษาเปรียบเทียบของการใช้ภาษาที่แสดงเวลาอนาคตในภาษาอังกฤษและภาษาไทย." บั้ณตติวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๘.

อิงอร สุพันธุ์วณิช. "กาลในภาษาไทย " บั้ณตติวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖.

ภาษาต่างประเทศ

Andersen, R.W. "Developmental Sequences: The Emergence of Aspect Marking in Second Language Acquisition." In *Crosscurrents in Second Language*

Acquisition and Linguistic Theories, edited by T. Huebner and C.A.Ferguson, 305-324. Amsterdam: Benjamins, 1991.

Andersen, R.W. "Four Operating Principles and Input Distribution as Explanations for Underdeveloped and Mature Morphological Systems." In *Progression and Regression in Language*, edited by K. Hyltenstam and A. Viborg, 309-339. Cambridge, UK: Cambridge University Press, 1993.

Andersen, R.W. and Y. Shirai. "The Primacy of Aspect in the First and Second Language Acquisition: The Pidgin-Creole Connection." In *Handbook of Second Language Acquisition*, edited by W. C. Ritchie and T.K. Bhatia, 527-570. San Diego, CA: Academic Press, 1996.

Ayoun, Dalila and M. Rafael Salaberry. "Acquisition of English Tense-Aspect Morphology by Advanced French Instructed Learners." *Language Learning* 58, no. 3 (2008): 555-595.

Bailey, N. "The Importance of Meaning over Form in Second Language System Building: An Unresolved Issue." Graduate Center, City University of New York, 1987.

Bailey, N. "Discourse Conditioned Tense Variation." In *The Dynamic Interlanguage: Empirical Studies in Second Language Variation*, edited by M. R. Eisenstein, 279-296 New York: Plenum, 1989.

Bailey, N., C. Madden, and S. Krashen. "Is There a 'Natural Order' in Adult Second Language Learning?" *Language Learning* 21, (1974): 235-43.

Bardovi-Harlig, K. *Tense and Aspect in Second Language Acquisition: Form, Meaning, and Use*. London: Blackwell, 2000.

- Bardovi-Harlig, K. and D.W. Reynolds. "The Role of Lexical Aspect in the Acquisition of Tense and Aspect." *TESOL Quarterly* 29, (1995): 107-131.
- Behrens, H. "Cognitive-Conceptual Development and the Acquisition of Grammatical Morphemes: The Development of Time Concepts and Verb Tense." In *Language Acquisition and Conceptual Development*, edited by M. Bowerman and S. Levinson. Cambridge: Cambridge University Press, 2001.
- Binnick, R. "The Markers of Habitual Aspect in English." *Journal of English Linguistics* 33, no. 4 (2005): 339-369.
- Bisang, W. "Aspect in East and Mainland Southeast Asian Languages – a First Step." *Thai from linguistics perspective. (Manusya: the Journal of Humanities, Special issue No.6)*, (2003): 43-56.
- Bohnemeyer, J. "Time Relations in Discourse. Evidence from a Comparative Approach to Yukatek Maya." Katholieke Universiteit Brabant, 1998.
- Boland, J. H. *Aspect, Tense and Modality: Theory, Typology, Acquisition*. Utrecht: LOT Publication, 2006.
- Bonilla, C. "Review of Task Conditions in L2 Spanish Acquisition of Tense-Aspect Morphology ", (2008).
- Boonyapatipark, T. "A Study of Aspect in Thai." University of London, 1983.
- Breu, W. "Zur Position Des Slavischen in Einer Typologie Des Verbalaspekts (Form, Funktion, Ebenenhierarchie Und Lexikalsche Interaktion)." In *Probleme Der Interaktion Von Lexis Und Aspekt (Ila)*, edited by Walter Breu, 21-54, 2000.
- Brown, R. *A First Language*. Cambridge Harvard University Press, 1973.

Bybee, J. Perkins, R, Pagliuca, W. *The Evolution of Grammar: Tense, Aspect, and Modality in the Language of the World*. Chicago: The University of Chicago Press, 1994.

Collins, L. "The Roles of L1 Influence and Lexical Aspect in the Acquisition of Temporal Morphology." *Language Learning* 52, no. 1 (2002): 43-94.

Collins, L. "The Particulars on Universals: A Comparison of the Acquisition of Tense-Aspect Morphology among Japanese- and French-Speaking Learners of English." *The Canadian Modern Language Review (La Revue canadienne des langues vivantes)* 61, no. 2 (2004): 251-274.

Comrie, B. *Aspect*. Cambridge Cambridge University Press, 1976.

Comrie, B. *Tense*. Cambridge Cambridge University Press, 1985.

Dahl, O. *Tense and Aspect Systems*. Oxford: Basil Blackwell, 1985.

De Villiers, J. and P. de Villiers. "A Cross-Sectional Study of the Development of Grammatical Morphemes in Child Speech." *Journal of Psycholinguistic Research* 1, (1973): 299-310.

Declerck, R. *Tense in English: Its Structure and Use in Discourse*. London: Routledge, 1991.

Depraetere, I. and S. Reed. "The Present Perfect Progressive: Constrains on Its Use with Numerical Object Nps." *English Language and Linguistics* 4, no. 1 (2000): 97-114.

- Dietrich, R., W. Klein and C. Noyau. *The Acquisition of Temporality in a Second Language*. Amsterdam. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins, 1995.
- Dik, S. "The Theory of Functional Grammar, Part 1." In *The Structure of the Clause*. Dordrecht: Foris Publications, 1989.
- Dulay, H. and M. Burt. "Should We Teach Children Syntax? ." *Language Learning*. 23, (1973): 245-258.
- Dulay, H. and M. Burt. "Natural Sequences in Child Second Language Acquisition." *Language Learning* 24, (1974): 37-53.
- Ellis, R. *The Study of Second Language Acquisition*. Oxford: Oxford University Press, 1994.
- Ellis, R. *The Study of Second Language Acquisition (Second Edition)*. Oxford: Oxford University Press, 2008.
- Housen, A. "Verb Semantics and the Acquisition of Tense-Aspect in L2 English." *Studia Linguistica* 54, no. 2 (2000): 249-259.
- Housen, A. "A Corpus-Based Study of the L2-Acquisition of the English Verb System." In *Computer Learner Corpora, Second Language Acquisition and Foreign Language Teaching*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins, 2002.
- Iwasaki, S. and P. Ingkaphirom. *A Reference Grammar of Thai*. Cambridge: Cambridge University Press, 2005.
- Jespersen, O. *On Some Disputed Points in English Grammar*: Society for Pure English Tracts No. XXV, 1924.

- Kamp, H. and U. Reyle. *From Discourse to Logic, Part 1, 2*. Dordrecht: Kluwer Academic Press, 1993.
- Kanchanawan, N. "Expression for Time in the Thai Verb and Its Application to Thai-English Machine Translation." University of Texas at Austin, 1978.
- Klein, W. "The Acquisition of English." In *The Acquisition of Temporality in a Second Language*, edited by R. Dietrich, W. Klein and C. Noyau, 31-70. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins, 1995.
- Klein, W. "How Time Is Encoded." In *The Expression of Time* edited by W. Klein and P. Li, 5-38. Berlin Mouton de Gruyter, 2009.
- Krashen, S. "Some Issues Relating to the Monitor Model." In *On Tesol '77*, edited by H. Brown, C. Yoriko and R. Crymes. Washington D.C.: TESOL, 1977.
- Kullavanijaya, P. and Walter Bisang. "Another Look at Aspect in Thai " In *2004 Annual Conference, Southeast Asian Linguistics Society (SEALS) XIII Bangkok 2004*.
- Labov, W. *Language in the Inner City*. Philadelphia: Philadelphia University Press, 1972.
- Leech, G. *Meaning and the English Verb*. Second ed. London: Longman, 1987.
- Mittwoch, A. "Aspects of English Aspect: On the Interaction of Perfect, Progressive and Durational Phrases." *Linguistics and Philosophy* 11, (1988): 203-254.
- Nishiyama, A. and J. Koenig. "What Is a Perfect State?" In *WCCFL 23*, edited by B Schmeiser, Chand, V, Kelleher, A and Rodriquez, A: Cascadilla Press, 2004.

Noochoochai, P. "Temporal Aspect in Thai and English: A Contrastive Analysis " New York University, 1978.

Portner, P. "The (Temporal) Semantics and (Modal) Pragmatics of the Perfect." *Linguistics and Philosophy* 26, (2003): 459-510.

Quirk et al. *A Comprehensive Grammar of the English Language*. London: Longman, 1985.

Quirk, G. et al. *A Comprehensive Grammar of the English Language*. London: Longman. London Longman., 1985.

Reichenbach, H. "The Tenses of Verb." In *Semantics: Critical Concepts in Linguistics* edited by J. Gutierrez-Rexach, 211-220. London and New York: Routledge, 1947.

Salaberry, M.R. "The Acquisition of English Past Tense in an Instructional Setting." *System*, 28, (1999): 135-152.

Salaberry, M.R. "Tense and Aspect in the Selection of Past Tense Verbal Morphology " In *Tense-Aspect Morphology in L2 Acquisition*, edited by R. Salaberry and Y. Shirai, 397-415. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins, 2002.

Salaberry, R.M. *The Development of Past Tense Morphology in L2 Spanish*. Amsterdam: John Benjamins, 2000.

Salkie, R. "Perfect and Pluperfect: What Is the Relationship?" *Journal of Linguistics* 25, no. 1-34 (1989).

- Sasse, H. "Recent Activity in the Theory of Aspect: Accomplishments, Achievements, or Just Non-Progressive State?" *Journal of Linguistic Typology* 6, (2002): 199-271.
- Schmidt, R. "The Role of Consciousness in Second Language Learning." *Applied Linguistics* 11, (1990): 17-46.
- Shirai, Y. "Primacy of Aspect in Language Acquisition: Simplified Input and Prototype." University of California, Los Angeles, 1991
- Shirai, Y. "Where the Progressive and the Resultative Meet Imperfective Aspect in Japanese, Chinese, Korean and English." *Studies in Language* 22, no. 3 (1998): 661-692.
- Shirai, Y. "Temporality in First and Second Language Acquisition." In *The Expression of Time*, edited by W. Klein and P. Li, 167-193. Berlin: Mouton de Gruyter, 2009.
- Skehan, P. *A Cognitive Approach to Language Learning*. Oxford: Oxford University Press., 1998.
- Smith, C. *The Parameter of Aspect*. Dordrecht: Kluwer Academic Publishers, 1991.
- Smith, C. *The Parameter of Aspect*. Second ed. Dordrecht: Kluwer Academic Publishers, 1997.
- Sriphrom, S. and T. Ratitamkul. "Lexical Aspect and the Use of Simple Past Tense by Thai Learners of English." *Manusaya* 17, no. 1 (2014): 64-77.
- Suwattee, D. "A Linguistic Analysis of Difficulties in the English Verbal System Encountered by Native Speakers of Thai." University of North Carolina at Chapel Hill, 1971.

Tawilapakul, U. "The Use of English Tenses by Thai University Students " Thammasat University, 2003.

Thepkanjana, K. "Serial Verb Constructions in Thai " University of Michigan, Ann Arbor, 1986.

VanPatten, B. "Processing Instruction." In *Mind and Context in Adult Second Language Acquisition: Methods, Theory and Practice* edited by C. Sanz, 267 – 281. Washington, DC: Georgetown University Press, 2005.

Vendler, Z. "Verbs and Times." In *Semantics: Critical Concepts in Linguistics*, edited by J. Gutierrez-Rexach, 7-22. London and New York: Routledge, 1967.

Vogel, T. and J. Bahns. "Introducing the English Progressive in the Classroom: Insights from Second Language Acquisition Research." *System* 17, no. 2 (1989): 183-193.

Weist, R. "Time Concepts in Language and Thought. Filling the Piagetian Void from Two to Five Years " In *Time and Human Cognition: A Life-Span Perspective*, edited by I. Levin and D. Zakay, 63-118. Amsterdam: Elsevier, 1989.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

จงเติมคำกริยาที่อยู่ในวงเล็บลงในช่องว่าง โดยเลือกใช้รูปกาล (tense) ที่ถูกต้องหรือเหมาะสม

1. Paul is an engineer. He is busy now, but he is happy. He is busy because he (build) _____ his new house on his grandparents' land for almost a year now. The house construction keeps him too busy to hang out with his friends. However, he is very happy because he (find) _____ two small treasure chests on the construction site so far. The first chest was found while he (work) _____ on the site. The chest was full of his ancestors' jewellery. The second chest was discovered while he (dig) _____ a hole. This chest was much smaller than the first one. It contained some silver and gold. His grandparents said that his great-grandparents might have buried the chests there in times of war.

2. Tennis is John's favourite sport. His parents taught him how to play tennis when he was eight. He (like) _____ tennis since then. He goes to the tennis court almost every weekend. He (play) _____ tennis for five years. His parents sometimes take him to tennis matches. Yesterday he (go) _____ to the national tennis centre with his parents to watch a big match. He was so happy because his favourite tennis player (win) _____ the match.

3. Lucy is an actress. Yesterday was not a good day for her. She got an audition for a play. While she (watch) _____ TV, she realized that she (forget) _____ about the audition. She quickly left her place. The traffic was heavy. She tried to contact her agent while she (drive) _____ to the theatre. Unfortunately, her agent didn't answer her call. By the time she arrived, the audition (end) _____. She was so sad.

4. Bill is a keen skateboarder. He had never missed an important skateboard competition until last weekend. After oversleeping, he quickly got himself ready and headed to the competition venue. He (drive) _____ very fast and (run) _____ to the event hall. By the time he reached the hall, the competition (already finish) _____. He was very upset. He (want) _____ to join such a major competition for months. Now he has two new alarm clocks in his bedroom.

5. Tina is a well-known writer. She (write) _____ several books and most of them are best-sellers. She (work) _____ for a leading publishing company since she graduated. At high school, she (want) _____ to be a writer, so she often went to the library. She enjoyed herself a lot while she (read) _____ there.

6. Roger has a few expensive and stylish watches, but his favourite watch is a simple silver one that belonged to his grandmother. She gave him the silver watch while he (stay) _____ with her during the long summer holidays. He found it behind a bedside table while he (fix) _____ a lamp in her bedroom. She was happy to see her lost watch, but she did not want it anymore as she (buy) _____ a new watch. So she gave it to Roger. He (own) _____ it for more than thirty years. Although it is now beyond repair, he still takes good care of it.

7. Finally, Greg (reach) _____ Phi Phi island and his surprised friends are happy to see him. At first, they thought he could not make it because he (seem) _____ ill when they were planning this trip. He (catch) _____ a cold but he thought it was not serious. Unfortunately, he was too ill to join his friends when they left for the island. Later, he decided to see the doctor as he (stay) _____ in bed for a few days. Yesterday he recovered and packed his backpack.

8. Jennifer is a K-Pop enthusiast. Her favourite K-Pop star was in town last Saturday. Since she heard of this concert last year, she (hope) _____ to see her favourite singer there. She bought the most expensive ticket to get very close to her Korean idol. Unfortunately, she couldn't enter the concert hall because she (lose) _____ her ticket. She was so sad and (cry) _____ out loud. To make matters worse, she was pickpocketed while she (buy) _____ a souvenir in front of the concert hall.

9. Tom and Jack enjoy hiking. They go hiking almost every month. They (know) _____ each other for several years after meeting by accident. Tom (lose) _____ his way back to his resort while he (hike) _____ in a forest. Tom saw Jack at his camping site, so Jack showed Tom the way back to the resort. Jack knew the way quite well because he (walk) _____ to the resort before.

10. Steve is fascinated with history and archeology. He wants to be an archeologist and explore several places. Now he is happy. He (discover) _____ treasure in a river. His search began one week ago. Last week he spotted something old while he (cross) _____ the river. That old thing turned out to be a valuable thing. He (think) _____ that there might be more valuable objects, so he searched for them on the riverbank and in the river. He (dive) _____ in the river for days until he found the treasure. Now all of the valuable objects are displayed in a local museum.

ภาคผนวก ข1

น้ำใจ(น่า)นิยม - วรณล สีตะชลากรณ

สองเดือนที่แล้ว ผมไปธุระที่สำนักงานเขตบางนา พอเลิกงาน ผมนั่งรถไฟฟ้าจากสยามไปลงสถานีอ่อนนุช จากนั้นขึ้นเข้าคิวรอแท็กซี่ พอถึงคิวผม แท็กซี่ที่เข้ามาจอดเป็นรถเก่าสีส้ม แอบผิดหวัง เพราะอยากนั่งรถคันใหม่ๆมากกว่า ผมบอกคนขับว่าไปสำนักงานเขตบางนา และให้แวะรับเพื่อนที่นัดไว้กลางทาง ระหว่างนั้นผมเล่นไอโฟนไปด้วย กระทั่งรับเพื่อนขึ้นรถมาเรียบร้อย แท็กซี่ขับต่อไปจนถึงที่หมาย ผมจ่ายเงินแล้วเข้าไปทำธุระในสำนักงานเขต แต่ลืมถ่ายสำเนาบัตรประชาชน เจ้าหน้าที่จึงให้ผมออกไปถ่ายเอกสารที่ร้านข้างนอก

พอออกจากสำนักงานเขต ผมจะหยิบโทรศัพท์เพื่อโทร.บอกแฟนว่าทำธุระเสร็จแล้ว แต่หาโทรศัพท์ไม่เจอ ผมกับเพื่อนเดินกลับไปถามเจ้าหน้าที่ว่า มีใครเห็นมือถือไหม เขาช่วยกันหาแต่ไม่เจอ จึงกลับไปร้านถ่ายเอกสาร เจ้าของร้านบอกว่าไม่เห็น คิดว่าลูกค้าคนอื่นอาจหยิบไปแล้ว เพื่อนจึงลองโทร.เข้าเครื่องผม สัญญาณบอกติดแต่ไม่มีคนรับ หาด่ออีกครั้งชั่วโมงก็ไม่เจอ ผมเริ่มใจเสีย เพราะมือถือเครื่องนั้นแฟนซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิด คิดว่าอาจอยู่ในแท็กซี่ แต่จำทะเบียนรถไม่ได้ เพื่อนพูดว่าจะได้คืนหรือ แท็กซี่เก่าขนาดนั้น เก็บได้คงเอาไปขาย ที่สุดยืมมือถือเพื่อนโทร.ไปบอกแฟนว่าโทรศัพท์หาย เธอปลอบว่าไม่เป็นไร แล้วช่วยโทร.เข้าเครื่องผมให้อีกแรง

แต่ตัวผมถอดใจเลิกหาแล้ว ตั้งใจไปกินข้าวที่เซ็นทรัล บางนา เมื่อไปถึง แฟนโทร.มาบอกว่ามีคนรับโทรศัพท์แล้ว เป็นคนขับแท็กซี่ชื่อ “ลุงนิยม” แล้วให้เบอร์โทรศัพท์คุณลุงมา ตอนที่ผมโทร.หาเขาเล่าให้ฟังว่า พอส่งผมแล้ว เขาลงไปทำธุระ คงเป็นช่วงเดียวกับที่เพื่อนผมโทร.แล้วไม่มีคนรับสาย พอคุณลุงขึ้นมาขับรถต่อ ระหว่างนั้นได้ยินเสียงโทรศัพท์จึงหันไปดู เห็นมือถือผมตกอยู่ที่เบาะหลังแต่รับสายไม่เป็น เพราะไม่รู้ว่าจะต้องสไลด์หน้าจอจากก่อน จึงต้องปล่อยให้ดังไปเรื่อยๆก่อนตัดสินใจขับรถกลับบ้านเพื่อให้ลูกชายช่วยรับสาย เขาจึงได้คุยกับแฟนผม

ผมถามคุณลุงว่าอยู่ตรงไหน ผมจะไปหา เขาบอกว่าไม่ต้อง จะนำมาคืนให้เอง ตอนนั้นคุณลุงติดต่อไปส่งผู้โดยสารก่อน แต่เข้าใจที่ผมคงอยากได้มือถือคืนเร็วๆ จึงบอกว่าเพิ่งรับผู้โดยสารคนนั้นขึ้นมา แล้วรถตรงนั้นติดด้วย จะขอร้องผู้โดยสารให้ ผมเกรงใจ ไม่อยากรบกวนขนาดนั้น แต่คุณลุงบอกว่าเล่าให้ผู้โดยสารฟังแล้ว เขาเข้าใจ จากนั้นประมาณ 20 นาที คุณลุงมาถึง พอเจอกันผมบอกขอบคุณไปมากมาย และอยากตอบแทนน้ำใจจึงยื่นเงินให้ 1,000 บาท คุณลุงทำท่าตกใจ เหมือนไม่ยอมรับ ผมยืนยันว่ารับเถอะ ผมจะได้สบายใจ คุณลุงอุตสาห์ยอมเสียผู้โดยสารเพื่อจะรับนำมือถือมาคืน

ดีใจที่ในสังคมยังมีคนดีๆ อย่างคุณลุงอยู่

ภาคผนวก ข2

น้ำใจแดนกิมจิ – ภัทธา อภิญญาวาท

ตอนเรียนปี 3 ที่จุฬาฯ กวางได้เป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนไปเรียนภาษาที่กรุงโซล ประเทศเกาหลีใต้ 1 เทอม วันแรกที่ไปถึง ได้เจอเพื่อนใหม่เป็นชาวไทยและสิงคโปร์อีกสามคน เราไปกินข้าวเย็นด้วยกัน ด้วยความที่คุยกันถูกคอมาก วันรุ่งขึ้นจึงนัดไปเที่ยวเมืองโบราณซึ่งอยู่นอกเมือง ห่างจากโซลประมาณ 2 ชั่วโมง

ตอนเช้าตื่นตีห้า อากาศติดลบ 10 องศา เดินออกจากห้องพักไปขึ้นรถไฟใต้ดิน จากนั้นนั่งรถบัสออกไปนอกเมือง เมื่อไปถึง เราถ่ายรูปกันอย่างสนุกสนาน เพราะในเมืองโบราณมีการแสดงและเครื่องเล่นมากมาย เทียวอยู่ในนั้นทั้งวัน ประมาณสองทุ่มจึงเตรียมตัวกลับ ตกกลางคืนอย่างดีว่าจะต้องลงรถตรงไหน เพื่อความชัวร์ว่าไม่หลงแน่

แต่รถแล่นไปไม่ถึง 5 นาที ทุกคนหลับหมดเพราะความเพลีย ลืมตาขึ้นมาอีกครั้งรู้สึกคันๆว่าเคยผ่านตรงนั้นมาแล้ว จึงปลุกเพื่อนๆให้ตื่น นั่งไปอีก 10 นาที ชัดเจนว่ารถวนกลับไปหน้าเมืองโบราณเหมือนเดิม ตอนนั้นพ้ามืดแล้ว ไฟที่ถนนก็ไม่ค่อยมี ตกใจเหมือนกัน แต่บอกเพื่อนๆว่าไม่ต้องกังวล ถ้ารถวนอย่างนั้น เรานั่งไปเรื่อยๆจะต้องถึงโซลในที่สุด

ปรากฏว่ารถไม่กลับโซล แต่ไปจอดที่ท่ารถ เห็นรถบัสจอดเรียงกันเป็นร้อยคัน คิดว่าคนขับรถคงไม่เห็นพวกเรา 4 คนที่นั่งหลับกันอยู่ข้างหลัง พอถามเขาว่าไม่กลับโซลหรือ เขาบอกว่ารถหมดเวลาวิ่งแล้ว ทุกคนหน้าเสีย คิดหนักว่าจะกลับหอพักอย่างไร แล้วจะนอนที่ไหน คนขับบอกให้เดินไปที่ห้องพักคนขับรถ ลองถามดูว่าจะมีรถไปโซลไหม พวกเราจึงเดินเข้าไปบอกคุณลุงคนหนึ่ง ซึ่งช่วยเช็คตารางรถให้ เราพูดภาษาเกาหลีกันได้แค่พอเข้าใจ ไม่คล่องนัก ในที่สุดจับใจความได้ว่ารถหมดแล้วจริงๆ

กวางกับเพื่อนเริ่มเครียด คุณลุงฟังเราถกกันสັกพักคงเห็นใจ จึงบอกว่าจะอาสาไปส่งให้ ทุกคนดีใจมาก ไม่คิดว่าเขาจะมีน้ำใจขนาดนี้ เมื่อขึ้นรถ คุณลุงยังชวนพวกเราคุย บอกว่าถ้าถึงแล้วจะบอก ไม่ต้องกลัว ขับไปสักระยะก็ถามว่าหิวไหม ตอนนั้นหิมะตกด้วย ทุกคนทั้งหนาวทั้งหิว แต่ตอบไปว่าไม่หิว รุงๆคุณลุงก็จอดรถ ซึ่งที่แรกกวางคิดว่ารถเสีย ปรากฏว่าเขาวิ่งข้ามถนนไปซื้อข้าวห่อสาหร่ายแล้วมายื่นให้

กวางพยายามจะให้เงิน แต่เขาปฏิเสธแข็งขัน บอกว่าเรื่องเล็กน้อย ตอนแรกเราเกรงใจ ไม่กล้ากิน แต่เพื่อนอีกคนบอกว่าถ้ากินตรงนี้คุณลุงคงปลื้ม ทุกคนจึงกินแบบไม่คิดชีวิต กวางเห็นเขาหันมามองแล้วแอบอมยิ้ม พอลงจากรถ พวกเราขอถ่ายรูปไว้เป็นที่ระลึก ถ้าไม่ได้คุณลุงพวกเราคงแย

“โคม่าวอโย” ...ขอบคุณมากนะคะ

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายสุริยะ ศรีพรหม เกิดเมื่อวันอาทิตย์ที่ 17 กันยายน พ.ศ. 2521 ที่จังหวัดภูเก็ต สำเร็จการศึกษาปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยมอันดับสอง สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2543 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2550 หลังจากนั้น ได้สอบวัดคุณสมบัติ เพื่อเปลี่ยนระดับการศึกษาและเข้าศึกษาในหลักสูตรอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

